

ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII, БРОЈ 1719

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ ЗА ПРЕДСЕДНИКА СРБИЈА У СИГУРНИМ РУКАМА



НА ГЛАСАЧКОМ ЛИСТИЋУ ЗАОКРУЖИТЕ

РЕДНИ БРОЈ

11.

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

У четири броја часописа, на 3400 густо сложених страна, Српска слободарска мисао оставља будућим генерацијама сведочанство о монструозном процесу Слободану Милошевићу, процесу у којем се суди целокупном српском народу за измишљену кривницу. Достојанство овог човека који се потпуно сам супроставља безбројним, моћним и на све спремишим непријатељима је обележило почетак 21. века. Зато су ови бројеви Српске слободарске мисли огледало тешке борбе и искушења једног малог, али поносног народа који тоталитарном америчком новом светском поретку смета зато што је слободолубив, усправан и непокоран



Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе бр. 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке по цени од 300 динара за примерак

Све информације на тел: 316 46 21

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић
Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Рагуш
Помоћници главног и
одговорног уредника
Елена Божић-Талијан
и Отџен Михајловић
Издање припремио
Синиша Аксентијевић
Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић
Унос текста
Весна Марић, Златија Севић
Карикатуре
Синиша Аксентијевић
Зорица Илић
Лектор
Зорица Илић
Секретар редакције
Злата Радовановић
Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић
Заменик председника Издавачког савета
Др Бранко Надовеза
Издавачки савет
Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић,
проф. др Никола Поплашен,
Маја Гојковић, мр Небојша Величковић,
Александар Вучић, Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић,
Гордана Поп-Лазић, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић
Штампа
„Етикета“, 20. октобра 2,
11307 Волеч, 011/806-30-28
За штампарiju
Мирослав Драмлић
Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају
Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

ВРЕМЕ ЈЕ ЗА ПРОМЕНЕ – ЗА ДР ШЕШЕЉА И СРБИЈУ У СИГУРНИМ РУКАМА!

Србија је већ, изгледа, одлучила кога ће за председника. На сваком месту ових се дана све гласније може чути само једно име – др Шешел.

Зна Србија овог пута ко је гнусно преварио и да може вратила би (сада већ давно) прошлу време уочи избора 2000. године. С обзиром да је саму помисао немогуће провести у дело, Србија се овај пут спрема за референдумско изјашњавање о својој даљој судбини. Да ли ће кренути путем националног достојанства и просперитета на основу сопствених ресурса, или ће склизнути у дужничко ропство и протекторат, одлучиће управо избори за председника 29. септембра.

Да се разумемо, свакако да будући председник неће моћи чаробним штапићем да нам оствари оно што сви Срби сањају последње две и по године, али ће се свакако ударити темељ радикалних промена које ће обележити време које долази.

Победа др Шешелја која је, бар судећи по вољи народа, све извеснија отвориће ново поглавље у историји Срба, који ће овог пута моћи да се поносе свим атрибутима сопствене државности. Његов пут неће бити нимало лак и уз њега иду ред, рад и дисциплина, али ћемо бар у неком моменту знати да уживамо од сопственог рада у слободној Србији, где ће се свакоме знати место (многима који су се огрешили о интересе народа иза решетака) и у којој ћемо бар знати ко и како сервисира наше интересе!

О томе др Шешел (и у томе је усамљен на политичкој сцени), ево, говори од петооктобарског пуча, чекајући своју прилику да удари финални ударац ДОС-у у чело. Уколико се овде питате како, ево врло једноставног одговора.

Прво, евентуално договором о распуштању српске квази-скупштине, а уколико то не прође увођењем ванредног стања како би се свели рачуни и расписали први праведни избори за републички парламент.

Е, то је почетак. И то је довољно за утемељење нове српске државе којом ћемо се заједно са нашим потомцима поносити било где да се нађемо.

Марина Рагуш

ПОДРШКЕ СРПСКИХ ИНТЕЛЕКТУАЛАЦА КАНДИДАТУРИ ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА



Председника Србије ће 29. септембра 2002. године на изборима да бира народ. Морамо да имамо председника који је показао и доказао да воли Србију, да осећа и увек препознаје народни интерес. То мора да буде онај који је увек делио судбину свога народа.

СРБИЈИ ЈЕ ПОТРЕБАН ПРЕДСЕДНИК

- који има богато политичко искуство, најбоље зна шта је држава Србија и како она функционише,
 - увек спреман да истрајно и одлучно брани достојанство Србије, националне интересе, слободе и права човека и грађанина, поштује и примењује Устав и законе,
 - способан да обезбеди политичку стабилност у Србији уз поштовање, очување и развој парламентарне демократије, демократске процедуре и поштовања принципа поделе и контроле власти,
 - који ће одлучно да искорени криминал и заувек раскине спрегу криминала и власти у Србији,
 - да покрене економију и привреду, пословну иницијативу и стваралаштво, обезбеди социјалну правду, и омогући повратак на радна места,
 - који ће нашем потомству да обезбеди у Србији сигурну будућност,
 - да осећа и дели свакодневну судбину, радости и успехе народа, јер функцију председника Србије врши зато што верно служи народу,
 - који је бранио народ и Србију од НАТО агресора 1999. године и не мири се са судбином и тренутним стањем Срба и других неалбанаца који су протерани са Косова и Метохије,
 - да чини све да се никада не забораве муке, патња, прогон и судбина Срба из Републике Српске Крајине и Републике Српске, и увек и на сваком месту упорно износи истину о томе да су протерани само зато што су Срби и захтева њихов повратак у родни крај,
 - који ће политичке односе са иностранством да одржава водећи рачуна о интересима Србије,
 - храбар, одговоран и моралан, који искрено верује у традиционалне вредности народа и Србије,
 - који никада неће да преда или прода Хашком трибуналу, српском судишту, ниједног нашег држављанина да би му судили зато што је бранио своје огњиште и национално достојанство,
 - изабран на изборима, само вољом бирача Србије, а не по налогу страних сила.
- Зато ми, који припадамо универзитетској и научној јавности Србије, поручујемо:

проф. др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ ЗА ПРЕДСЕДНИКА

Септембар 2002. године

име и презиме

– Проф. др **Сретен Сокић**, универзитетски професор, Факултет организационих наука, Београдски универзитет

– Проф. др **Мирољуб Јоковић**, ванредни професор, Филозофски факултет, Београдски универзитет

– Проф. др **Никола Костић**, универзитетски професор, Пољопривредни факултет, Београдски универзитет

– Проф. др **Микро Ђукић**, универзитетски професор, Пољопривредни факултет, Београдски универзитет

– Проф. др **Миодраг Ранковић**, редовни професор, Пољопривредни факултет, Београдски универзитет

– Мр **Радомир Ракић**, асистент, Филозофски факултет, Београдски универзитет,

– Проф. др **Ђорђе Пиљевић**, универзитетски професор, Филозофски факултет, Београдски универзитет

– Проф. др **Милијан Поповић**, универзитетски професор, Правни факултет, Новосадски универзитет

– Проф. др **Марко Атлагић**, универзитетски професор, Филозофски факултет, Приштински универзитет

– Мр **Миленко Целатовић**, асистент, Економски факултет, Приштински универзитет

– Др **Милан Бачевић**, универзитетски професор, Природно математички факултет, Приштински универзитет

– Проф. др **Драган Маликовић**, универзитетски професор, Филозофски факултет, Приштински универзитет

– Проф. др **Христивоје Пејчић**, универзитетски професор, Пољопривредни факултет, Приштински универзитет

– Доц. др сци **Бранислав Белић**, доцент, Медицински факултет, Косовскомитровачки универзитет

– Др **Славенко Терзић**, научни саветник, Историјски институт САНУ

– Др **Момчило Исић**, научни саветник, Институт за нову историју Србије, Београд

– Др **Зоран Аврамовић**, научни саветник, Институт за педагошка истраживања, Београд

– Др **Драгољуб Петровић**, научни саветник, Институт за новију историју Србије, Београд

– Др **Филип Вукајловић**, научни саветник, Институт за нуклеарне науке Винча, Београд

– Др **Миодраг Митић**, научни саветник, Институт за нуклеарне науке Винча, Београд

– Др **Душан Јовановић**, научни саветник, Институт за физику, Београд

– Др **Зоран Ивић**, научни саветник, Институт за нуклеарне науке Винча, Београд

– Др **Жељко Пржуљ**, научни сарадник, Институт за нуклеарне науке Винча, Београд

– Др **Растислав Терзиоски**, научни сарадник, Институт за националну историју, Скопље

– Др **Слободан Зековић**, виши научни сарадник, Институт за нуклеарне науке Винча, Београд

– **Богођ Милчић**, виши научни сарадник, Институт за новију историју Србије, Београд

– Др **Бранко Надовеза**, виши научни сарадник, Институт за новију историју Србије, Београд

– Др **Љиљана Стошић**, научни сарадник, Балканолошки институт, Београд

– Др **Момчило Суботић**, научни сарадник, Институт за политичке студије, Београд

– Др **Драган Костић**, научни сарадник, Институт за нуклеарне науке, Винча

– Др **Мирољуб Васић**, историчар, Институт за савремену историју, Београд

– Мр сци **Њаја Момчилов**, асистент на Медицинском факултету, Институт за гинекологију и акушерство, Београд

– Проф. др **Мирко Зуровац**, редовни професор, Филозофски факултет, Београд

– Проф. др **Радомир Животић**, редовни професор, Факултет политичких наука, Београд

– Доцент др **Милан Петричковић**, доцент, Факултет политичких наука, Београд

– Др **Драгослав Кочовић**, ванредни професор, Факултет политичких наука, Београд

– Др. сци мед **Гордана Пауновић**, научни сарадник, Медицински факултет, Београд

– Проф. др **Гавро Перaziћ**, редовни професор, Правни факултет, Београд

– Проф. др **Влада Теодосић**, редовни професор, Електротехнички факултет, Београд

– Проф. др **Андреја Стојковић**, редовни професор, Филозофски факултет, Београд

– Др **Верица Нешковић-Здравих**, научни сарадник, Пољопривредни факултет, Нови Сад

– Мр **Зоран Милошевић**, асистент, Факултет физичке културе, Нови Сад

– Др **Дарко Калајић**, ванредни професор, Факултет физичке културе, Нови Сад

– Др **Зоран Маших**, редовни професор, Факултет ветерине, Нови Сад

– Др **Радмила Гудовић**, редовни професор, Медицински факултет, Нови Сад

– Проф. др **Срећко Ђорђевић**, редовни професор, Медицински факултет, Крагујевац

– Проф. др **Александра Јанковић**, редовни професор, Машински факултет, Крагујевац

– Проф. др **Слободан Арсенијевић**, редовни професор, Медицински факултет, Крагујевац

– Проф. др **Бранислав Јеремић**, редовни професор, Машински факултет, Крагујевац

– Проф. др **Милета Поскурица**, ванредни професор, Медицински факултет, Крагујевац

– Мр. др **Снежана Арсенијевић**, асистент, Медицински факултет, Крагујевац

– Проф. др **Драгослав Елезовић**, редовни професор, Рударско металуршки факултет, Косовска Митровица

– Доц. др **Миљан Јакшић**, доцент, Факултет техничких наука, Косовска Митровица

– Доц. др **Војислав Глигоријевић**, редовни професор, Технолошки факултет, Лесковац

– Проф. др **Слободан Комазец**, редовни професор, Виша пословна школа, Београд

– Мр **Светозар Вујић**, професор, Виша економска школа, Ваљево

– Мр **Светлана Свиленковић**, професор, Прва гимназија, Београд

– Мр **Слободан Томић**, професор, Архитектонска школа, Београд

ПОДРШКЕ КАНДИДАТУРИ ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Главни одбор Југословенске левнице

Београд, 17. август 2002. године

Саопштење

Главни одбор Југословенске левнице једногласно је подржао предлог Слободана Милошевића да се за заједничког кандидата на предстојећим Председничким изборима у Србији подржи кандидат проф. др Војислав Шешељ, на седници одржаној 17. августа 2002. године.

У складу са том одлуком, Југословенска левница остаје на становишту очувања независности и достојанства наше државе и патриотских осећања нашег народа.

Таквим чином Југословенска левница још једном потврђује припадност патриотском блоку који се у најтежем тренутку у новијој историји наше земље налазио у Србији и био на располагању својој држави и народу.

До победе

Потпредседник
Југословенске левнице
Горан Матић

Друштво за просвету, културу и социјална питања „РОМ“ – Ужице

Улица Жупана Брајана 7

На проширеном састанку, једногласном одлуком Друштва за просвету, културу и социјална питања „РОМ“ – Ужице, подржан је предлог Српске радикалне странке да за председника Републике Србије буде кандидован и уз божићу помоћ буде изабран др Војислав Шешељ.

Због изузетног залагања за очување Српства и заштиту људских права и велику помоћ ромском народу.

С поштовањем,

Председник
Предраг Јовичић

Друштво „Циганска душа“, Лајковца

Господину Војиславу Шешељу

Предмет: Подршка Рома из Лајковца за председничког кандидата Србије, господина Војислава Шешеља.

У прилогу овог предмета дајемо Вам подршку за избор председника Србије ми Роми из Лајковца, којих у региону Ваљева има 13.500.

Вашим избором за председника Србије, решићемо све оно што су претходници негативно учинили грађанима Републике Србије.

Сматрамо Вас јединим способним, умним и паметним човеком који својим знањем и умећем може допринети бољем сутра за целокупан народ Републике Србије, без обзира на верску и националну припадност.

Нашом подршком Вама сматрамо да сте већ изабрани. С поштовањем.

Председник Рома
Раде Антић

Друштво „РОМ“ – Ваљево

Господину Војиславу Шешељу

Предмет: Подршка Рома из Ваљева за председничког кандидата Србије, господина Војислава Шешеља.

У прилогу овог предмета дајемо Вам подршку за избор председника Србије ми Роми из Ваљева, којих у региону Ваљева има 13.500.

Вашим избором за председника Србије решићемо све оно што су претходници негативно учинили грађанима Републике Србије.

Сматрамо Вас јединим способним, умним и паметним човеком који својим знањем и умећем може допринети бољем сутра за целокупан народ Републике Србије, без обзира на верску и националну припадност.

Нашом подршком Вама сматрамо да сте већ изабрани. С поштовањем.

Председник Рома
Миломир Петровић

Удружење бораца рата од 1990. године Републике Србије за Косово и Метохију

Господину др Војиславу Шешељу, председничком кандидату Српске радикалне странке на председничким изборима заказаним за 29. 9. 2002. године

На састанку Извршног одбора Удружења бораца рата од 1990. године Републике Србије за Косово и Метохију, одржаног дана 26. 8. 2002. године, једногласно је одлучено да због показаног изузетног патриотизма, перманентног ангажовања на заштити српских интереса у претходном периоду, за који се може рећи да је био један од најтежих периода у историји српског народа, ово удружење подржи Вас на предстојећим републичким изборима за председника Србије. Краљево, 28. 8. 2002.

Удружење бораца рата од 1990. год.
за Косово и Метохију

Патриотски савез Југославије за Краљево и Рашки округ

Предмет: Достава саопштења за јавност Председништва ПСЈ бр. 260.

Поштована господо патриоте,

Својим саопштењем из предмета, које вам достављамо у прилогу, искрено смо стали уз вашег кандидата за председника Републике Србије, проф. др Војислава Шешеља и Српску радикалну странку на изборима за председника, уз пуно поштовање поруке коју је дао председник Слободан Милошевић из Хага, иначе наш почасни председник ПСЈ.

Препоручујемо наше председништво ПСЈ и Одбор Комитета „Слобода“, наше чланство ПСЈ и патриотску ревију „Глас Србије“ са својом редакцијом и сарадницима, да прихватите у организовану групу патриотског фронта у Републици, за успостављање најсуптилних професионалних комуникација са најширим слојевима грађана Републике Србије (путем трибина, сабора и промоција – као тематских форми). Сви наши учесници компетентно би помогли у више од 20 градова, где је „затрованост“ средина најизраженија (деловањем ДОС-а, невладиних организација, Банетовог СПС, али и отуђених руководстава од СПС Слободана Милошевића). Верујемо да ћемо таквим деловањем анимирати бар 150 до 200.000 грађана за проф. др Војислава Шешеља и патриотску националну опцију друштва.

Искрени поздрави.

Секретар Председништва,
Маја Марић

Председник Председништва ПСЈ,
Радиша Ж. Ковачевић

ПРЕДСЕДНИЧКИ ПРОГРАМ ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

„... Заснива се на афирмацији принципа модерног правног поретка и владавине права, уставности и законности, демократског парламентаризма и вишепартијског система и стриктне поделе власти на законодавну, извршну и судску...”

Водитељ: Ово је предизборно представљање кандидата за председника Републике Србије проф. др Војислава Шешеља, председника Српске радикалне странке. Господине Шешељу, због чега су ови избори значајни, и какав је ваш председнички програм?

Др Војислав Шешељ: Ови избори су веома значајни јер се одржавају тачно две године након промене власти у Србији две хиљаде, у условим продубљене економске кризе, социјалне беде и политичке кризе толиког степена какав никад раније нисмо имали. Ови председнички избори требало би да буду први корак у новој смени власти. Први корак у правцу политичке и правне стабилизације Србије и ови избори требало би да све политичке процесе врате у легалне токове.

Мој председнички програм се заснива стриктно на уставним и законским надлежностима председника Републике. На функцији председника Републике ја бих контролисао извршну власт, делимично контролисао законодавну власт и у нешто мањој мери контролисао судску власт, колико је то Устав омогућио председнику Републике. Али, оно што је најважније, мој председнички програм се заснива на афирмацији принципа модерног правног поретка и владавине права, уставности и законности, демократског парламентаризма и вишепартијског система и стриктне поделе власти на законодавну, извршну и судску, међусобне контроле те три гране власти, али без директног наметања једне другој.

То је оно што би значило прекретницу у односу на садашње стање које имамо у Србији. То је оно што би отворило нову перспективу и што би омогућило консолидацију економских и социјалних прилика, победу у борби против мафије, створило би услове за нормално одвијање друштвених активности, друштвених функција, сређивање прилика у здравству, школству, култури итд.

Повратак државе на нормалан колосек

Водитељ: Конкретно, шта би ваша победа донела грађанима Србије и шта би било другачије?

Др Војислав Шешељ: Ја не дајем никаква празна, лажна обећања. Председничка функција није оперативног карактера, председник нема велике уставне надлежности, али оне надлежности које има председник Републике ја бих знао до максимума да искористим за добробит Србије, свих грађана, за добробит правног поретка уставности и законности.

Ја бих, пре свега, омогућио врло брзо расписивање ванредних парламентарних избора. Председник Републике по слову Устава распушта Народну скупштину и изборе расписује на предлог Владе Србије. Међутим, овде се може деси-



ти да Влада одбије да предложи распуштање Народне скупштине и расписивање избора. Ја бих позвао председника Владе, саопштио му да Народна скупштина није ни легална ни легитимна и изложио све аргументе.

Из Народне скупштине је у целини избачена посланичка група Демократске странке Србије, иако је Кошћуница био носилац листе на изборима, што је апсолутно правно немогуће и по Уставу и по закону. Отета је посланичка група Социјалдемократији Вука Обрадовића, иако је Врховни суд пресудио у његову корист. Извршна власт се оглушила о ту пресуду, отето је неколико посланичких мандата социјалистима, три пута је мењан скупштински Пословник и увођене су све рестриктивније одредбе које се тичу пре свега опозиционих народних посланика, уведено је новчано кажњавање и избацивање са седнице. У овим условима чак је укинут и јворум за рад Скупштине. Народна скупштина је у више наврата доносила противуставне законе, чак пореске законе са ретроактивном садржином, доносила је противуставне законе о раду, закон о пензијском осигурању и читав низ других и ми годину и по дана уопште нисмо имали Уставни суд Републике Србије. Дакле, једна битна институција власти није функционисала, највиши орган судске власти, све то говори да прилике у нашој земљи нису редовне, нису нормалне и говори да ми заправо немамо Народну скупштину.

Што се тиче легитимитета, он би био на два начина негиран. Већ је негиран самим тим што садашња структура Народне скупштине не одговара односу снага са избора две хиљаде године. Ако је Кошћуница са својом странком изнео те изборе у интересу целог ДОС-а, избацивање његове странке из Скупштине најбољи је доказ да Скупштина није легитимна ни по односу снага из две хиљаде.

Међутим, ако се сећате, две хиљаде године кад је било очигледно да Кошћуница побеђује на председничким изборима и да ДОС има највише гласова на парламентарним, ми смо одмах прихватили да се иде и на ванредне републичке изборе, јер је било очигледно да се променио однос снага у народу. Моја победа на председничким изборима била би довољан доказ да се поново променило расположење народа, да се променио однос снага и да је нужно ићи на ванредне изборе на свим нивоима. То је, дакле, питање легитимитета које заједно са питањем легалитета, које сам већ потанко образложио, чини нужним ванредне парламентарне изборе.

Наравно, ако се председник Владе и цела Влада супроставе томе, председник Републике има друго овлашћење у Уставу, он може да прогласи ванредно стање ако Скупштина не може да се састане. Ја бих претходно упутио писмо Уставном суду и тражио да се Уставни суд изјасни да ли је наша Народна скупштина легална и легитимна и набројао бих све ове аргументе и изнео бих још читав низ додатних. Уставни суд би морао да пресуди да Скупштина није ни легална ни легитимна и то би мени била додатна правна подлога за проглашење ванредног стања, које може да траје свега пет минута, без икаквих компликација и у склопу тог ванредног стања бих расписао ванредне изборе за Народну скупштину, распустивши претходно садашњи састав. Тако да председник Републике може под одређеним условима, а ти услови су сада испуњени више него икада, и без сагласности Владе да распусти Народну скупштину и закаже изборе.

Наравно, у новом скупштинском сазиву ја бих реферисао о свему ономе што сам урадио у међувремену и тражио да се парламент с тим сагласи, како је то и Уставом прописано. Главну своју улогу као председника Републике у ванредном периоду управо видим у томе, у изнуђивању ванредних парламентарних избора како би се структура Народне скупштине усагласила са односом политичких снага у народу, како би се сузбиле све појаве кршења уставности и законитости и како би се наша држава вратила на неки нормал-

ни колосек, јер док се не врати на нормални колосек немогућа је и економска реформа, и решавање социјалних проблема, и борба против мафије, и решавање проблема здравства, школства итд.

Овлашћења председника Републике

Водитељ: Која су још уставна овлашћења председника Републике и како бисте их искористили?

Др Војислав Шешељ: Како рекох, председник Републике нема нека велика овлашћења, али ја бих максимално искористио она постојећа у складу са Уставом и законом. Председник Републике поверава мандат за састав Владе, али ту је везан односом снага у парламенту. Не може председник Републике било коме да повери мандат, него само оној личности за коју се може са приличном сигурношћу проценити да би добила подршку парламентарне већине. У том смислу се и врше консултације са парламентарним политичким странкама, и ја бих то радио крајње коректно, крајње непристрасно, јер за мене је воља народа исказана на парламентарним изборима светиња. Како се народ изјасни на следећим изборима по том односу снага ће бити одређен и мандатар и формирана нова влада, ја то апсолутно гарантујем.

Председник Републике по нашем Уставу предлаже избор судија Уставног суда, и ту није потпуно самосталан, јер он само предлаже, а одлуку доноси Народна скупштина. Према томе, нужно је усаглашавање председника Републике и као шефа државе и главног челника извршне власти са највишим органом законодавне власти. И ту председник Републике мора да се консултује, да постигне сагласност, кад постигне сагласност онда обезбеђује избор судија Уставног суда. Ја бих настојао да судије Уставног суда буду наши врхунски правници, најспособнији, најкоректнији, најобјектив-





нији, најнепристраснији на које нико неће моћи утицати у вршењу њихове судијске функције.

Оно што је значајна надлежност председника Републике и облик контроле законодавне власти, то је уставна могућност да председник Републике може вратити Народној скупштини на поновно гласање сваки закон за који сматра да није добар. У Милошевићево време то се само једном десило, Милутиновић то никад није урадио, а ја бих то радио веома често и сваки пут темељито образлагао зашто сматрам да неки закон није добар и тражио да Скупштина поново расправља на основу те моје аргументације и да поново гласа. Наравно, ако Скупштина поново изгласа ја бих по Уставу морао да прогласим тај закон макар се с њим и не слагао.

У сфери контроле извршне власти, најзначајнија надлежност председника Републике је што он може да захтева од целе Владе или појединих министара да се изјасне о одређеним питањима из домена своје надлежности. Ја бих то веома често радио, позивао бих и целу Владу и поједине министре, веома бих се много за то спремао, темељито бих спремао, читао бих литературу из те области и консултовао стручњаке различитих професија. Па ви знате да ја никада не импровизујем своје парламентарне наступе, да се увек те-

мељито спремам за сваку скупштинску расправу, и то је тајна моје непобедивости у сучељавању са политичким противницима што никад не импровизујем. Ја увек припремам унапред и излагање и одговоре на разне примедбе, на разне критике.

Дакле, ту за дилетанте једноставно нема места. Та председничка функција, са аспекта могућности контроле извршне власти, захтева огроман рад и вољно уношење у тај посао. Ако то човек ради с вољом, он заиста онда може да у великој мери контролише извршну власт. Ја бих довео све министре у ситуацију да стрепе од сваког сучељавања са мном, да се прибојавају тог сучељавања. Да знају да их чекају најнепријатнија питања, наравно из домена њихове надлежности. Питања која су смислено везана за предмет њиховог рада и ја бих то радио пред јавношћу, пред новинарима, пред телевизијским камерама.

То би, дакле, био најтежи испит који би полагали министри пред нашом јавношћу, то би био испит од кога би често зависила њихова политичка судбина, али сама могућност да се појаве у таквој улози на њих би изванредно позитивно и стимулативно деловала, јер би се сваки трудио да у оквиру свог домена рада не крши ни Устав ни законе и да остави што мање простора за евентуалне примедбе, критике, за неко сучељавање са председником Републике као шефом државе. То је, дакле, веома важна уставна наплетност председника Републике.

Председник Републике је по функцији члан Врховног савета одбране по садашњем Уставу, а тако се то планира и по свим овим варијантама Уставне повеље, ако уопште икад буде донешена та Уставна повеља. На тој значајној функцији ја бих се бринуо о очувању наше војске, о очувању наших официра, подофицира и професионалних војника са ратним искуством. Циљ је српских непријатеља да из наше војске одстране све способне кадрове да нам доведу чисте чиновнике. Видите, ту се одмах поставља питање учешћа наше земље у Партнерству за мир. Ја не бих имао ништа против да се наша земља укључи у Партнерство за мир са НАТО-ом у оној мери у којој су се укључиле Русија, Украјина или нека друга земља. Али не бих никад пристао да се под неповољним условима укључимо па да се отовори могућност да се наши војници користе за прљаве послове широм света, на пример да се шаљу у Авганистан или неку сличну земљу да чисте минска поља, да обављају прљаву окупаторску полицијску службу итд.

Дакле, мој глас никад не би био присутан у случају да се тражи да се наши војници шаљу било где у бели свет што није директно скопчано са српским националним интересима. Наша војска мора да брани границе наше земље, српски народ и све грађане Србије. И то би била њена крајња улога. На тој функцији имао бих могућности да значајно допринесем контроли финансијског пословања војске, а ви знате да је мафија, која годинама делује у нашој земљи, успела на одређен начин да овлада и трошењем војног буџета кроз неке војне лифериције, набавке често непотребне робе, лекова, техничке опреме и слично, и у таквим условима ја бих инсистирао да се то до краја нормализује, сведе на оптимум и да се избаци било какво мешетарење разних мафијашких кланова и посредничких фирми које је до сада било и те како присутно.

Што се тиче осталих надлежности, председник Републике по републичком закону има значајну улогу у контроли рада полиције и ја бих са функције председника Републике могао да дам највиши допринос борби против мафије, против организованог криминала. Које су то надлежности председника Републике? По нашем закону председник Републике даје решење о распоређивању полицијских функционера на генералске положаје и додељује генералске чинове и председник Републике додељује први официјерски



чин. Чин потпоручника после завршене полицијске академије.

Код избора полицијских генерала, стриктно бих водио рачуна да то буду људи који се никад нису умешали ни у једну криминалну аферу, који нису у спрези са мафијом, који крајње професионално и савесно обављају свој посао. А јавности сам до сада и те како показао да сам врло добро упућен и у рад полиције и у спрегу појединих полицијских функционера са мафијашким клановима.

Са функције председника Републике био бих у стању, дакле, да у потпуности прочистим нашу полицију. Има још неких надлежности председника Републике, али ту председник Републике поступа по предлогу министра унутрашњих послова, на пример у жалбеном поступку код укидања неких казни официрима полиције итд. То није нарочито битно. Битна је надлежност председника Републике код доделе чина полицијског генерала и код распоређивања на генералска формацијска места у полицији.

Што се тиче борбе против мафије, можете одмах да ме упоредите са свим осталим председничким кандидатима и свим осталим јавним личностима у овој земљи. Ја сам убеђен да нема човека који се може са мном поредити у погледу способности, одлучности и храбрости да се заиста изађе на крај са мафијом. Ја никада нисам био умешан ни у какву криминалну аферу, никада нисам имао никакве склоности ка мафијашким пословима, нити додира са мафијом, али до сад сам доказао да се не бојим главних мафијашких босова, јавно сам их прозивао на разним местима, у разним ситуацијама, аргументовано указивао на њихова кривична дела, пљачке, убиства, отмице и слично. Ја мислим да би мојим избором за председника Републике мафији у нашој земљи дошао крај, имајући у виду и могућност председника Републике да контролише полицију, да поставља кључне полицијске функционере и да их унапређује у чин генерала итд.

Што се тиче уставне надлежности и доделе помиловања, она је регулисана Законом о помиловању. Председник Републике може да даје помиловање правоснажне судске пресуде, то може и по молби осуђеника или чланова његове породице, овлашћених лица. Ја бих ту био веома рестриктиван, дакле, не би долазили у обзир људи који су чинили најпљавија кривична дела попут силовања, убистава на свиреп начин, отмице деце, трговаца дрогом итд. Ја бих, дакле, ту селективно поступао. Пре свега, шансу за помиловање би имали они који су осуђени први пут на блаже затворске казне, за блажа кривична дела и дела учињена под неким посебним околностима. И председник Републике има право да изрекне аболуцију, односно да ослободи од кривичног го-

њења и пре него што се оконча судски поступак. Можда и пре него што се подигне оптужница, али ту су председнику Републике прилично везане руке законском одредбом да то он може да уради само на предлог министра правде који се подноси по службеној дужности.

Дакле, председник Републике не може самоиницијативно да ослободи у потпуности од кривичне одговорности, али може да помилује након изрицања правоснажне, односно другостепене пресуде. Могућност давања помиловања, као акт председничке милости, јесте облик контроле судске власти, на који има право председник Републике.

Председник Републике нема право да се меша у начин функционисања судске власти, да наложи судовима како ће поступати или како ће пресуђивати. Али, у неким случајевима, кад сматра да треба ублажити изречену казну, он то може урадити, или кад сматра да треба укинути, ослободити осуђеника од даљег издржавања казне онда он то може да уради. То је, дакле, један колективни фактор у односу на пресуде судске власти тамо где су те пресуде најосетљивије с аспекта уставно загарантованих људских права и слобода и њиховог ограничења. Дакле, у кривичним процесима, у кривичним случајевима, у случајевима кршења кривичног закона.

Председник Републике по нашем Уставу додељује одликовања. Ми још немамо Закон о одликовањима Републике Србије, ја бих се постарао да се предлог тог закона што пре уради и поднесе Народној скупштини на усвајање и мислим да би наш закон о одликовањима требало да садржи одликовања по узору на стара српска одликовања и обреновићевске и карађорђевићевске Србије. Ишао бих на то да се прави идеална комбинација да Закон о одликовањима, на пример, садржи као високо одликовање орден Карађорђе-ве звезде, али и таковски крст.

Дакле, да на тај начин поравнамо једну тешку фазу унутрашњих сукобљавања међу Србима која су се повлачила кроз цели деветнаести век и почетак двадесетог – сукобе између обреновићеваца и карађорђевићеваца који су се као нека модернија рефлексивна провлачили кроз цели двадесети век, па је Србија на неки начин бивала политички распућена. Кроз овај закон о одликовањима мислим да би се пружила шанса да се и на симболичан начин дефинитивно учини крај том политичком распућивању Србије.

О уставном јединству Србије

Водитељ: По Уставу председник представља државно јединство Србије, шта бисте урадили по питању Косова и Метохије, Војводине и Рашке области?

Др Војислав Шешељ: Стриктно поштујући Устав ја бих се старао о уставном јединству Србије. Наравно, окупација Косова и Метохије за мене би била наслеђено стање, стање коме ничим нисам допринео и коме сам се својевремено противио кад је до њега долазило. Мислим да ми не можемо у догледно време очекивати решење косовско-метохијског проблема у интересу српског народа, онако како би то Срби желели. Али зато не смемо ни да журимо са форсирањем тог решења док се не промени однос снага међу великим силама и док неке водеће велике силе осетно не промене своју политику према Србији и српском народу.

Шта то подразумева? То подразумева да би Влада Србије и све друге државне институције морале да учине све што је у њиховој моћи да се помогне преосталим косовским Србима да се задрже, да се сачувају у тим тзв. српским националним енклавама на северу Косова, у пределу Штрпца, Ораховца, односно у Великој Хочи, у Гораждевцу код Пећи, у Грачаници и околним селима. У селима у близини Приштине и селима у Ђиљанском округу, око Ђиљана, Косовске Витине и Косовске Каменице. То би била дужност свих одговорних фактора у Србији, да се учини све

што је могуће да Срби тамо опстану и да се врати што већи број избеглих Срба, да им се омогући прављење кућа и станова и запослење у оним српским енклавама, јер било би крајње неозбиљно, чак и веома опасно, инсистирати да се Срби врате под контролу албанских сепаратиста и терориста. Ми унапред знамо шта то значи и каквим би они животним ризицима били излагани.

Као председник Републике био бих у могућности да спречим било какво прихватање од стране званичних фактора Србије, одвајање Косова и Метохије од Републике Србије, у било којој форми. Било да је реч о одвајању као посебне федералне јединице, што се често наслућује у јавности као једна од опција која се форсира са Запада, било да је реч о проглашењу независности Косова. Ниједан такав правни акт не може бити валидан без претходно дате сагласности меродавних званичних фактора Србије. Дакле, председника Републике, Владе, Народне скупштине. Имао бих могућност, обављајући функцију председника Републике, да спречим да било ко из Србије потпише одвајање Косова и Метохије.

Што се тиче Војводине, она има свој уставни положај, положај који је стриктно прописан Уставом и ја бих се старао да тај положај увек остане у границама Устава.

Што се тиче Рашке области, то је неформална област, дакле област као географски појам у нашој свести, то није никаква аутономија, нема никакав посебан правни статус, реч је о општинама где измешано живе православни Срби и муслимани...

Водитељ: Али, све више слушамо о исељавању Срба...

Др Војислав Шешељ: За то су криви они политички фактори који доприносе својим непромишљеним политичким потезима. Као председник Републике ја бих се постављао према свим грађанима Србије на исти начин. Пред Уставом и законом сви су апсолутно равноправни, и већински Срби, и националне мањине попут Мађара, Русина, Словака, Рома, Румуна, Бугара, муслимана као верске мањине, Горанаца и Албанаца итд. Сви припадници националних мањина су апсолутно равноправни као грађани и ја бих се залагао да њихова равноправност буде стриктно проведена у пракси на сваком делу територије Републике Србије.

Варијанте будућег политичког решења

Водитељ: Кажете да су ванредни парламентарни избори пред нама, поготово ако ви будете изабрани за председника. Па уколико бисте имали парламентарну већину, шта бисте понудили грађанима Србије по питању повећања животног стандарда, и каква би нам била економска перспектива са вама на власти, а каква нас очекује у колико ДОС остане на власти?

Др Војислав Шешељ: Видите, постоје разне варијанте политичког решења после наредних парламентарних избора. Може се десити да Српска радикална странка сама освоји парламентарну већину или у коалицији са другим патриотским политичким партијама, могуће је да нико неће самостално моћи да формира Владу, да је нужна нека коалиција. Ја сам у принципу присталица најшире коалиције, дакле сви они који прођу изборни цензус и буду имали своје посланике у парламенту да пропорционално узму учешће у Влади у овим кризним временима. То би била Влада националног јединства. Без обзира на идеолошке разлике. И после наредних парламентарних избора ја бих у том смеру покушао да водим консултације са шефовима посланичких група.

Шта је основни задатак будуће Владе – сређивање економских прилика у земљи. Ту нам преостаје једино политика ослањања на сопствене снаге, јер очигледно је да са Запада неће доћи нека велика помоћ, поготово не она обећана. Затим, мора се сузбити мафија, највећи део профита, огроман профит из наше привреде свакодневно исисава мафија,

и колико је њен профит већи утолико је беда нашег народа израженија. Социјална политика мора да се води по неким стандардима цивилизованог света, дакле супротставио бих се политици отпуштања радника, продаји фабрика у бесцење, формирању нових центара финансијске моћи из мафијашких кругова итд., све што је на делу у садашњој пракси у Србији.

Међутим, није моја улога као председника Републике да креирам економску или социјалну политику, или здравствену или просветну. Моје је да контролишем да та политика буде у складу са Уставом и законом, и да, наравно, омогућим грађанима Србије што чешће да мењају Владу да мењају власт путем избора, док не добију онакву владу какву желе и која ће испуњавати оно што они од ње траже, која ће њихове интересе задовољити. Дакле, то је улога председника Републике. Ја не бих никад тежио за оперативношћу те функције, не бих покушавао да преузимам надлежности појединих министара. Председник не може да нареди министру, не може ни да смени министра, али може да га критикује за све оно што је лоше и да од њега захтева да се јавно изјасни по питању свих проблема које је проузроковао својим деловањем у оквиру министарских надлежности како је то закон прописао.

БОРБА ПРОТИВ МАФИЈЕ

СВЕ ИСТРАГЕ
ВОДИМО У
ОВОМ ПРАВЦУ!



Ослањање на сопствене снаге

Водитељ: Ево, ја сам вас хипотетички питала, уколико бисте имали парламентарну већину...

Др Војислав Шешељ: Уколико имамо парламентарну већину имали бисте Томислава Николића као председника Владе и програм Српске радикалне странке, који је општепознат јавности. Али, уколико Влада буде коалициона, што је извеснија могућност после следећих парламентарних избора, онда би тај програм био својеврсни компромис свих политичких фактора који би ушли у Владу. Али моја би била интенција да то заиста буде најшира коалиција која ће обухватити све парламентарне странке. Ја нисам човек мржње, ја нисам човек идеолошких предрасуда, ја нисам човек који би показао осветољубивост према политичким противницима, ја бих тражио смиривање узаврелих политичких духова у Србији како би се решавали економски проблеми. Ја намерно избегавам сад да вам говорим о конкретним решењима, јер председник Републике не сме да прописује конкретна решења, али може да створи толерантну политичку атмосферу у којој би била тражена та конкретна решења.

Оно за шта се ја залажем то је политика ослањања на сопствене снаге, то морам поново да нагласим зато што се показало да су обманули сви они који су обећавали милијарде долара помоћи са Запада итд., ако се промени власт у Србији. Од тога ништа није било. Мој избор би можда представљао шансу да дође до тих инвестиција. Ако будем изабран за председника Републике то ће узнемирити и Американце и Европљане, они ће схватити да њихови политички пулени, оне прозападне политичке партије које су они годинама подржавали и финансирали, ускоро губе дефинитивно и парламентарне и локалне и покрајинске изборе итд. Па ако су икад мислили да уђу са неким опишљивим озбиљним инвестицијама они ће одмах с тим ући након мог преузимања председничке функције, у том интермецу до ванредних парламентарних избора како би се њихови политички пулени на одређен начин стабилизовали и могли да кажу, ево ипак су стигле инвестиције.

Ако ни тада не дођу инвестиције онда ће бити јасно да инвестиција крупних са Запада никад неће бити, да треба стриктно да се ограничимо на сопствене снаге и да решавамо те проблеме кроз наше унутрашње могућности, што значи уз сталну социјалну заштиту. Ја се никад не могу сложити да за две године струја покупи за шесто прецената, да данас буде шест пута скупља него што је била пре две године. Не могу се никад сложити са отпуштањем седамсто хиљада радника, не могу прихватити ни да се најбоље фабрике продају у бесцење, не могу прихватити, дакле, читав низ негативних појава које оптерећује данашњу економску сцену Србије.

Борба против криминала

Водитељ: Најављујете одлучну борбу против криминала. Конзумирање опојних дрога је једна од најраширенијих болести данашње српске омладине, а истовремено дистрибуција и трговина опојним дрогама је најunosнији посао у Србији. Да ли имате неко решење и за ово?

Др Војислав Шешељ: На трговини дрогама израста мафија у Србији. И прва сарадња неких полицијских функционера са мафијом почела је у трговини дрогом још осамдесетих година. После се то пребацило на шверц дувана, шверц нафте, шверц оружја итд. и овладавање разним буџетским ставкама кроз јавне набавке.

Са функције председника Републике ја не могу да будем инспектор који ће гонити уличне продавце дрога, нити онај ко ће непосредно хапсити главне шверцере, али ја ћу пробрати такве полицијске генерале за које сам убеђен да ће ефикасно и брзо извршити обрачун са шверцом дроге и да



ће протерати дрогу са наших улица, из кафића и школа из разних установа. Вероватно се не може апсолутно дрога или наркоманија уништити, али бар да се сведе у неке подношљивије мере, јер каква је сад ситуација дрога се масовно појављује и у основним школама.

Празне претње досманлија

Водитељ: Ваши противници воле да истичу да би победа Шешеља и српских радикала на евентуалним парламентарним изборима значила поново враћање санкција, поново учествовање у ратовима, бомбардовања итд?

Др Војислав Шешељ: То изјављују моји политички противници који апсолутно немају ниједан валидан аргумент ни против мене ни против политичке партије којој припадам. То је њихова мука и они онда пред народом наступају са празним претњама. Прво, функција председника Републике Србије није везана на било који начин са вођењем спољне политике. Спољна политика је, по Савезном уставу, искључиво у надлежности Савезне владе и извесне ингеренције има савезни председник јер може да потписује међународне уговоре уз сагласност Владе и поставља амбасадоре. Тих ингеренција републички председник нема, дакле, тако је формулисан и по свим варијантама тзв. Уставне повеље. Да ће Савезна влада имати две основне надлежности: дипломатију и војску. Председник Републике Србије има надлежности у командовању војском, али нема никаквих надлежности у дипломатији и то је бесмислено.

Друго, сада имамо прозападну власт и у Србији и на савезном нивоу. Овде је реч о борби да се освоји једна институција, једна важна институција унутар политичког система од стране опозиционих партија. Пре свега Српске радикалне странке која никад није била послушник Запада и других патриотских партија које подржавају моју кандидатуру, које су стале иза моје кандидатуре. У том случају, прво како да заведу санкције Савезној влади кад су њихови људи у Републичкој влади, њихови људи на локалном нивоу, њихови људи на покрајинском нивоу. Неће ваљда против својих да заводе санкције.

Друго, зашто би заводили санкције поводом мог избора? Ја ћу вам рећи једну ствар, од свих српских политичара и Американци и западни Европљани највише цене мене и највише поштују мене. Зашто? Зато што увек имам свој доследан политички став, што сам непоткупљив, неподмитљив, што ме нико не може уплашити, што ме нико не може уценити, што знам шта хоћу, што не мењам идеологију од данас до сутра. Ја могу бити партнер свима за разговоре, за преговоре, за трајна решења. Наравно да они много више воле слуге, полтроне, али их не цене, не поштују. Користе их овако за једнократну употребу.

Сетите се генерала Норијеге, кад је ваљао био је добар, кад више није требао отписали су га, тако сад отписују Ђукановића, а најупечатљивији је пример Биљане Плавшић. Величали су је, окивали у звезде као демократу, као узданицу Запада док је издавала Радована Караџића итд. После је окончала у Хашком трибуналу и ево послали су је у Београд да умре. Не цени нико полтрона, нико не цени улицицу. И ако му некад полтрон и улицица могу бити корисни...

Принцип равноправности у међународним односима

Водитељ: Оптуђују вас и да ви ни са ким не бисте сарађивали и да са вам нема уласка у Европу?

Др Војислав Шешељ: Па, прво, ми смо већ у Европи. Што се тиче Европске уније, нама ту судбину нису одредили као ни Румунији, ни Бугарској, ни Украјини ни другим неким земљама. И ту се не треба заносити илузијама. Што се тиче сарадње, ја сам за сарадњу са свим земљама на свету на принципу равноправности. Отворен сам, дакле, и за дијалог и за сарадњу. Наравно, ја се пре свега залажем за сарадњу тамо где су наши традиционални пријатељи на истоку Европе, а то су Русија, Украјина, Белорусија, Румунија, Бугарска, Молдавија, Кина, Индија, арапски свет, Ирак, Сирија, Либија, Алжир, афричке земље. Зашто? Буквално сву нашу робу можемо продати на њиховом тржишту.

У Западној Европи мало тога можемо продати. Можемо малине, пужева, купине и још понешто, можемо елементарне сировине, на пример чист бакар или чист цинк то они хоће да купе. Нашу индустријску робу коме да продамо? На исток само можемо. Где наша предузећа могу да добију послове? У Русији, у арапском свету, тамо где су традиционално добијали, не мислите ваљда да неко наше предузеће може добити посао у Немачкој, Француској у Италији, не траба се с тим заваравати, али без Србије без наше земље Западна Европа не може.

Преко наше територије иду главне комуникације и копнене, и ваздушне, и водене. Немачка никад неће одустати од плана да повеже свој систем канала са Солуном. Тај план у Србији је разрађиван пре неких сто и двадест, можда и више година. То су дакле развојне шансе. Оне су објективне природе, и мада то неки на другачији начин представљају у свету идеолошке предрасуде не значе много. У свету највише значи ефикасност и, наравно, поштовање демократских принципа. Ја никад нисам кршио Устав, законе и ја ћу на председничкој функцији дати пример и свим наследницима на тој функцији, и свим осталим носиоцима јавних функција, како се стриктно поштују Устав и закон. Шта значи владавина права. А то мора свако да поштује, и онај ко вас воли, и онај ко вас не воли и онај ко вам је идеолошки истомишљеник, и онај ко вам је идеолошки противник.

Водитељ: Добили сте подршку Милошевића, али не и Социјалистичке партије Србије, очекујете ли подршку њихових бирача?

Др Војислав Шешељ: Па мени је у овом случају најважнија подршка Слободана Милошевића, јер имајући за собом традиционално гласачко тело Српске радикалне странке које је велико, а ја очекујем да ће се ту повратити сви они

који су икада за нас гласали, да смо стекли и много нових гласача, да ће многи други српски патриоти гласати и очекујем да ће и сви Милошевићеви следбеници да гласају за мене на председничким изборима, с обзиром да је Слободан Милошевић поново на врхунцу популарности својом успешном одбраном пред Хашким трибуналом. Раскринкавањем разних лажних и клевета он је повратио ауторитет у српском народу. Данас је опет један од најпопуларнијих Срба. Он је доказао да се тамо не суди њему, него Србији и целом српском народу и цела Србија с великом пажњом прати његово суђење, цела Србија навија за Милошевића, а убеђен сам да ће сви његови симпатизери и чланство Социјалистичке партије гласати за мене.

Подршка председничком кандидату

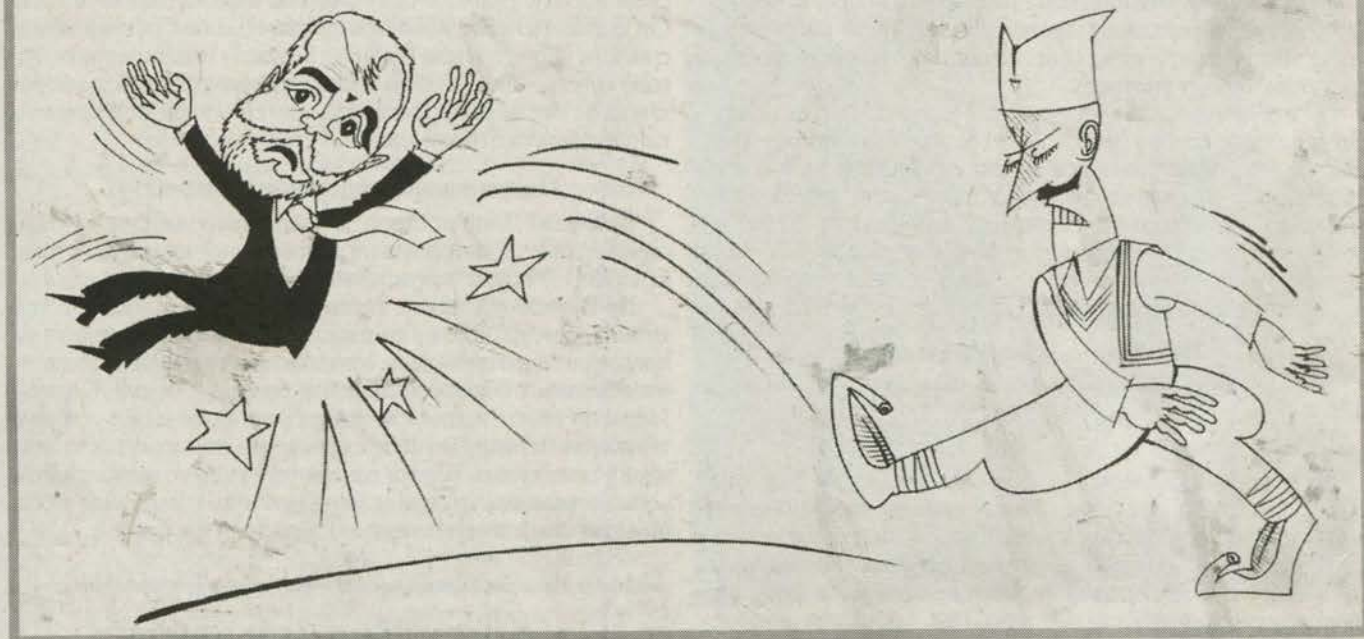
Водитељ: Добили сте и подршку најбоље српске тенисерке Јелене Докић, затим Уједињене пензионерске странке Србије, Удружења босанских Срба итд. Хоће ли вам то...

Др Војислав Шешељ: Јавио се велики број мањих политичких партија које су се изјасниле да ће ме подржати на председничким изборима. Ми ћемо сва та њихова саопштења објавити у једном од следећих бројева „Велике Србије“. Ја сам посебно фасциниран подршком наше младе успешне тенисерке Јелене Докић која је својим примером показала нашој целокупној младој генерацији како се може снагом воље, огромним трудом и марљивошћу, у најтежим могућим условима, постићи врхунски светски резултат.

КОШТУНИЧИН КАМЕН



НАЈБОЉЕ ЗА СРБИЈУ



Ви знате, Јелена Докић је била избеглица из Српске Крајине у Србији, из Србије је избегла у Аустралију. Међутим, све те животне недаће које су је пратиле очврснуле су је, она је девојка од деветнаест година која већ има врхунске светске резултате. Ја мислим да она потврђује један принцип кога сам се држао целог живота. Човек мора да се бори, непрекидно да се бори, човек увек има шансу кад се бори, кад се труди, кад је марљив, кад покушава. Не борити се значи унапред пропасти. Ја сам по природи борац, наравно борац који покушава победу да оствари интелектуалним путем, стваралачким интелектуалним ангажманом, а врхунска политика управо мора да почива на том интелектуалном стваралачком ангажману.

Водитељ: Негде пред крај предизборне кампање у плану је и централни митинг у Београду. За кад је планиран тачно?

Др Војислав Шешељ: Наш главни завршни централни предизборни митинг ће се одржати 25. септембра у седамнаест часова пред Савезном скупштином у Београду.

Водитељ: Да ли ће бити другог круга, према вашој процени?

Др Војислав Шешељ: Па ја мислим да постоје веома озбиљне шансе да победим већ у првом изборном кругу, али могуће је да ће се десити и други круг, што ће само за неке две недеље да ми пролонгира ту дефинитивну победу. Ја сам потпуно убеђен да ћу заиста тријумфовати на овим председничким изборима, да ће то бити тријумф свих српских патриота и свих грађана Србије који желе правну државу, владавину права, уставност и законитост, демократски парламентаризам, који желе стриктно раздвајање три гране власти као основни демократски принцип, који желе једном да живе у држави која ће озбиљно функционисати и бити достојна својих старих уставно-правних традиција.

Обраћање грађанима Србије

Водитељ: Ваша порука бирачима, господине Шешељ?

Др Војислав Шешељ: Ја позивам све грађане Србије да 29. септембра изађу на изборе и да гласају према својим опредељењима, према својој савести, према својим интересима. Најважније је да судбина Србије буде у рукама свих њених грађана. Да грађани одлуче ко ће обављати власт. А уколико грађани Србије мени повере функцију председника Републике за следећих пет година, ја им гарантујем да их нећу разочарати.

Главни противници на септембарским изборима

Водитељ: Господине Шешељ, ко су вам кључни противкандидати и шта мислите о њиховој политици?

Др Војислав Шешељ: Па, прво, ја морам да истакнем да постоје председнички противкандидати на овим изборима с којима имам врло коректне политичке односе, и личне контакте попут Вука Драшковића, Велимира Илића и видећемо ко ће још бити кандидати, евентуално Вук Обрадовић, Велимир Бата Живојиновић итд. С њима ни у какве политичке сукобе нећу улазити и мислим да ће се наше партије међусобно договорити о заједничкој контроли избора на бирачким местима. Та наша сарадња треба да буде довољна брана од евентуалних изборних махинација, малверзација, фалсификовања резултата и слично.

Моји главни противници на овим изборима су Мирољуб Лабус и Војислав Коштуница, зато што је Мирољуб Лабус лични кандидат Зорана Ђинђића, што је он један од симбола мафијашког преуређења Србије, мафијашке контроле над свим животним процесима, отпуштања седамсто хиљада радника, уништавања фабрика, распродаја у бесцење, шестоструког покушљања струје, покушљања свих животних намирница, комуналија итд. Мирољуб Лабус заједно са Зораном Ђинђићем, Млађаном Динкићем, Божићем Ђелићем чини финансијску мафију Србије. Он је нашој земљи поново обновио дужничко ропство, поново увео дужничко ропство, склапао је уговоре о узимању нових кредита да би исплаћивао доспеле обавезе по старим дубиозним, небуло-

зним каматама на те старе кредите који уопште нисмо морали да враћамо или плаћамо.

У најмању руку могли смо да их преломимо са питањем ратне одштете, затим по питању сукцесије он је жртвовао наше националне интересе, пристао чак да са Хрватима, Словенцима, босанским муслиманима и Македонцима делимо и злато које је Краљевина Србија својевремено унела у заједничку државу. Разделио је зграде наших амбасада по свету, нема шта није учино за масну провизију да нашкоди нашим националним интересима.

За Војислава Коштуницу не могу да кажем да је криминалац или мафијаш, као што је Мирољуб Лабус, међутим, Војислав Коштуница је главни кривац што су на власт дошли и Зоран Ђинђић, и Мирољуб Лабус, и Горан Свилановић, и Гашо Кнежевић, и Душан Михајловић, и Владан Батић, и Жарко Кораћ, и сви остали да их не набрајам више. Да он није ишао на чело листе никад ови на власт не би дошли, можда ни рођена мајка за њих не би гласала.

Војислав Коштуница се заклео на Савезни устав и одмах почео да га гази. Он се противуствано одрекао међународно-правног континуитета Савезне Републике Југославије, послао је Горана Свилановића пре конституисања Савезне владе да у Њујорку затражи пријем у Уједињене нације као новоформиране државе и упустио се у изразу тзв. Уставне повеље која је најфлагрантнији облик кршења Савезног устава. И том Уставном повељом како год она буде изгледала у дефинитивној варијанти уништава се савезна држава, успоставља се једна импровизирана квази-државна творевина у којој ниједна институција неће моћи нормално да функционише и неопходно ће бити мешање изасланика Европске уније својеврсних комесара који ће водити главну реч и доносити коначне одлуке по питању наше дипломатије и наше војске.

Дакле, нама се из државних надлежности једноставно на тај начин отима и војска и дипломатија. Коштуничина странка је извршавала све Ђинђићеве прљаве налоге у Републичкој скупштини, они су били иницијатори промена Пословника, уношења рестриктивних одредби, новчаног кажњавања посланика, избацивања, гласали су за све Ђинђићеве противустване законе и све остало, док и њих није дочекала иста, чак и гора судбина.

Постоји ту још један противкандидат кога је гангстерско подземље кандидовало, то је Борислав Пелевић, лажни професор, никад није постао никакав професор, никад није завршио ни факултет, студирао је политичке науке, дошао до друге године, имао веома слабе оцене, више пута падао на испиту и постао професор за ударац ногом у главу. Недавно му академик Богољуб Карић додели и магистарско звање. Какав је Богољуб Карић академик, такав је и Борислав Пелевић магистар. Борислав Пелевић је Арканов генерал, човек подземља, убица и то масовни убица, који каже да је његова оријентација изразито проевропска. Па јесте његова оријентација проевропска,

он и његови пајташи, сви аркановци су оперисали по целој Европи, пљачкали банке у Шведској, у Немачкој, Холандији, Француској, Италији, деценијама се друже са Интерполом, то је изразито проевропска оријентација.

Борислав Пелевић је умешан у скоро сва Арканова убиства, почевши од убиства Иса Лера које сам ја раскрикао још деведест треће године, па убиство новинара Риста Ђоге у мотелу „Видиковац“ код Зворника. Зато што је у пијаном стању неколико полуногрдних речи упутио присутним аркановцима бацили су га са стене у језеро и удавио се. Затим су овде убили Воју Рајичевића званог Американац, који је такође убица, они су убили убицу, али нисмо ми ваљда држава у којој може свако да правду узима у своје руке. А убили су га после стравичних мучења кад је он признао нека ранија убиства.

Он је пријатељ са Жељком Максимовићем Маком који је убио генерала Бошка Буху итд. Мислим да је очигледно да је Борислав Пелевић инструменталисан од стране Зорана Ђинђића, ако се сећате гласао је за избор Ђинђићеве владе, гласао је за све противустване Ђинђићеве законе, и кад год је требао Ђинђићу кворум у Народној скупштини Пелевић му је тај кворум обезбеђивао. У једном тренутку је изгледало да ће се измаћи контроли Зорана Ђинђића и на државној телевизији је наступио Душан Михајловић, министар унутрашњих послова, и отворено рекао да је Борислав

Пелевић умешан у многа убиства, да су му руке умазане крвљу. И Пелевић као мало нападе Михајловића и умири се и поново сад игра у Ђинђићевом тиму, никад од Борислава Пелевића нисте чули ниједну лошу реч о Зорану Ђинђићу. Мало је то срамотно за Србију да се такав човек, уместо да се налази у затвору, кандидује за председника Републике, али он не представља никакву политичку снагу нити има неку политичку перспективу, тако да је потпуно занемарљиво.

Водитељ: Ви критикујете и Лабусов економски програм, међутим, Лабус каже да је Србији потребан економиста а не политичар и правник. Како ви можете да...

Верник из користољубља

Др Војислав Шешељ: Па из тога се исто види да је Лабус један најобичнији хоштанглер. Видите, он је прикривао своју националност. Ја га никад не бих нападао како је то радио Пелевић зато што је Јевреј, он је из неког брака пола Србин, пола Јевреј итд. Мени то апсолутно не смета, јер мислим искрено да сваки грађанин може да се кандидује за председника Републике без обзира које је националности, свако има подједнака права. И немам никаквих предрасуда према Јеврејима, многи су Јевреји задужили за сва времена културу српског народа, сетите се пијца Исака Самоковлије, сетите се књижара Геце Кона, сетите се композитора Оскара Данона итд. Колико би српска култура била сиромашнија да нисмо имали те велике знамените Јевреје. И ја заиста не могу да имам предрасуда према том народу.



ЛИДЕРУ СРС СТИГЛО ПИСМО ПОДРШКЕ ЈЕЛЕНА ДОКИЋ БОДРИ ШЕШЕЉА

БЕОГРАД (Танјуг) – Тенисерка Јелена Докић упутала је из Њу-Јорка подршку председничком кандидату Војиславу Шешељу и изразила наду да ће он победити у првом кругу избора.

Позната тенисерка је напустила Београд, незадовољна што јој градске власти нису дале терен за изградњу тениских игралишта недалеко од хотела „Југославија“.



Gospodine Šešelji!

Mnogobrojne obaveze i celi okean dele me od moje Srbije, u kojoj su mi i srce i duša. Znam da se 29. Septembra rešava sudbina zemlje i naroda i zato taj dan osećajem sa nestrupljenjem kao dan kada ćete biti izabrani za Predsednika Republike.

Pobediti ćete već u prvom krugu sigurno sam u to, jer ste vi poslednja nada za srpski narod.

Samo tada kada Vi, Gospodine Šešelji, budete Predsednik Srbije, imaću gde da se vratim.

Iskrpno-Masa
Jelena Dokic

Али он је хохштаплер, преварант, видите сад шта ради. Он мисли да му то сад може сметати у предизборној кампањи па трчи по црквама, иако никад није криштен, сад као чита неке молитве и користи сваку прилику да се представи у оном светлу у коме заправо не може да се представи. Нападно је то превише. А шта њега интересује, њега интересује новац. Он има кућу на Флориди вредну два-три милиона долара. Његове су кћерке у Америци, једна је сад дошла на неко извесно време овде. Он је огрезао у непотизам, свог зета запослио у Народну банку Југославије итд. Читав низ афера је везан за његово име. И он каже – важан је економиста на тој функцији. Па ја сам вам рекао кад сте инсистирали нисам хтео да улазим у питање која нису у надлежности председника Републике.

Председник Републике нема никакве надлежности у вођењу економије, у вођењу социјалне политике, у вођењу здравства, у вођењу просветних институција. Шта ту може да ради економиста? На председничкој функцији треба да буде неко ко зна суштину демократског правног поретка, ко зна шта је владавина права, ко зна шта је принцип поделе власти, ко зна шта је подела уставних надлежности и ко зна шта је контрола свих сфера власти.

Медијска зона сумрака

Водитељ: Како оцењујете медијску ситуацију и зашто вас нема на нашим централним телевизијама?

Др Војислав Шешељ: Па медијска ситуација је веома лоша, никад није била гора у протеклих дванаест година. Видите, Српска радикална странка је апсолутно блокирана на свим београдским централним медијима у досманлијским рукама. На државној телевизији Србије, на сва три њена канала, никада ниједан српски радикал за ове две године није гостовао. Од децембарских избора двехиљадите, никад ниједан. Затим на Б 92, на БК, на Пинк телевизији два три пута сам био у хумористичким забавним емисијама, па кад бих нешто политички изрекао емисије су раније снимане па је то исецано. На телевизији Политика, на Студију Б, једном је била Наташа Јовановић и то је све, још пре годину и по дана. Апсолутно смо медијски блокирани. Они мисли да ће нас народ заборавити, грдно су се преварили. Наш народ је по-

литички веома писмен, и блокада медија никоме се у политици не може исплатити на дугу стазу. Постоје алтернативни системи информисања. Од уста до уста креће истина кроз Србију, и та истина је веома поразна по досманлијски режим.

Научни рад проф. др Шешеља

Водитељ: Сазнали смо и да интензивно пишете, на чему радите?

Др Војислав Шешељ: Па ја већ пет година пишем књигу „Идеологија српског национализма“, она има више од хиљаду густо сложених страна б5 формата, око две хиљаде шлајфни, како се то новинари изражавају, књига само што није изашла из штампе, сваки дан ће се појавити. Сваки дан би се могла појавити, а подлога за ту књигу била је моја претходна монографија о научнопублицистичком делу професора др Лазе Костића. Двадесет година сам прикупљао грађу за писање те књиге. Ја паралелно са бављењем активном политиком не запостављам научни рад, неко стручно усавршавање, пратим литературу, читам непрекидно, организујем свој радни дан на тај начин да једноставно све постигнем.



ЖРТВА И ПОБЕДНИК

У просторијама удружења „Слобода”, у Рајићевој улици број 16, у Београду, 28. августа 2002. године, великом броју јавних политичких и културних радника и присутних припадника опозиционих странака, представљена четири броја (15, 16, 17 и 18) „Српске слободарске мисли”

Часопис за филозофију, друштвене науке и политичку критику, који издаје Српска радикална странка, на више хиљада страница преноси комплетан досадашњи ток такозваног суђења Слободану Милошевићу у Хагу

На промоцији говорили др Војислав Шешељ, председнички кандидат српских радикала, Богољуб Бјелица, заменик утамниченог лидера социјалиста и Драган Ивановић, координатор његовог адвокатског тима



Богољуб Бјелица: Поштовани пријатељи, дозволите ми да искористим прилику која нам се данас пружила да сагледамо, и подсетимо се на све оно што се надвило над нашу земљу и оно за шта се залаже данашњи први борац слободе председник Слободан Милошевић. Све што је изговорио у Хагу наш председник управо је борба за слободу и за људска права. Из тих разлога, с обзиром да је издавач Српска радикална странка учинила велики напор да благовремено све то сажме у ове књиге, ја позивам и задовољство ми је да препустим реч др Војиславу Шешељу, председничком кандидату. Изволите.

Јунак лажираног процеса

Др Војислав Шешељ: Даме и господо, постоји много аргумената за тезу да протеклих 12 година приказује целокупну историју српског народа од досељења на Балкан, до данас, по искушењима кроз која смо пролазили, по насртајима старих традиционалних српских непријатеља и по њиховим жељама и покушајима да се униште и српски народ и српска држава. Злочиначки Хашки трибунал је смишљен да представља један од главних инструмената у тој антисрпској акцији. Пред злочиначким трибуналом суди се већ дуже време ранијем председнику Републике Србије и председнику Савезне Републике Југославије, Слободану Милошевићу. Очигледно је да то није процес само Милошевићу, него пре свега процес Србији и целом српском народу.

Ми смо у оквиру часописа „Српска слободарска мисао”, научног часописа, часописа који је посвећен филозофији, друштвеним наукама и политичкој критици објавили комплетан досадашњи ток судског процеса, јер ништа што је досад објављено о трагедији на Балкану, трагедији претходне Југославије и трагедији српског народа није толико упечатљиво сведочанство наредним генерацијама као овај режирани, лажирани процес који већ узбуђује правничке духове широм света. Убеђен сам да ће наредних 1.000 година прав-





смрт", да процес воде у тајности, да га осуде без телевизијских преноса, телевизијских камера, да му припишу, уз помоћ лажних сведока, буквално све што им падне на памет.

Међутим, досманлијску власт растурили су директни телевизијски преноси из Хага. Ти директни телевизијски преноси Слободану Милошевићу су прибавили симпатизере и међу најогорченијим политичким противницима из протеклог периода. Међу интелектуалцима, међу професорима Београдског универзитета који су увек били против Милошевића док је био на власти, сада су схватили која је његова улога и сада су се здушно ангажовали у његовој одбрани. Издајничка досманлијска власт, уместо да све државне архиве стави на располагање Слободану Милошевићу, како би му одбрана била што убедљивија, аргументованија, документованија, спречавају његове адвокате да користе државну документацију, али зато хашким истражитељима стављају све на располагање, чак су спремни и да исконструирани доказе и тамо где их никада није било. Ви сте видели неколико је од тих наводних крунских доказа раскринкао генерал Радомир Марковић сведочећи пред Хашким трибуналом, часно, поштено и раскринкавајући досманлијске методе у нашој земљи, раскринкавајући чињеницу да су га министар унутрашњих послова, Душан Михајловић, и тадашњи шеф УДБЕ, познати мафијаш, Горан Петровић, изводили из Централног затвора, доводили на вечеру, да би га убедили да лажно сведочи и оптужи Милошевића, обећавајући му право богатство, промену идентитета и све друго што пожели.

Ни те методе којима се служи досманлијски издајнички режим не могу бити дугог века. Наш народ има једну пословицу стару вековима која каже - заклекла се земља рају да се све тајне одају. Ми управо живимо у фази одавања, разоткривања свих тајни и што су тајне све више пред очима јав-

на наука проучавати процес Слободану Милошевићу због правне неутемељености самог трибунала, његове нелегалности са аспекта међународног јавног права, због лажне оптужнице, лажних сведока и фалсификованих доказа и због веома, веома успешне Милошевићеве одбране, с обзиром да је Слободан Милошевић до данас буквално разголитио све лажне оптужбе против себе и српског народа у целини, против Србије, да је положио у парампарчад, такозвану, кошовску оптужницу и лажне сведоке доводио често у ситуацију да нису знали заправо ни где су врата ни како да изађу после раскринкавања њих и њихових ментора, оних који су наручили лажно сведочење да би се исконструисали какви, такви докази против Србије. Ове четири књиге на 3.400 страна, 7.000 новинарских шлајфни, да би то било што упечатљивије због колега новинара који овде присуствују, део су заправо тог процеса. Ми ћемо наставити са објављивањем све док процес траје, убеђени да Слободан Милошевић има велике, огромне шансе да заиста победи Хашки трибунал и та његова победа би била победа целог српског народа.

Слободана Милошевића је у пролеће прошле године ухапсила марионетска, издајничка досманлијска власт због измишљених кривица и неколико месеци је држан затворен у Централном затвору у Београду. Досовска издајничка, злочиначка власт испоручила га је 28. јуна прошле године, на Видовдан, најсветији српски празник, Хашком трибуналу. Киднаповала га је одлуком Владе Србије. Сви министри те Владе који су учествовали у изгласавању такве одлуке починили су неколико најтежих кривичних дела које строго санкционише наш важећи Кривични закон, и једног дана ће морати пред суд народа и у затвор због тога. Издајничка власт не може дуго опстати. Издајничка власт је у великој паници, јер је сада схватила да јој је Слободан Милошевић много опаснији пред Хашким трибуналом, него у београдском Централном затвору. Овде су имали шансу да га убију разним закулисним методама, да му изазову „природну

вечерње
НОВОСТИ

ОДЛАЗАК ИЗ ЦР

БИВИШ ПРЕДСЕДНИК СРЈ ИЗРУЧЕН НА ОСНОВУ ОДЛУКЕ ВЛАДЕ СРБИЈЕ - КОШТУНИЦА ПРОТИВ

МИЛОШЕВИЋ У ХАШКОЈ САМИЦИ

Влада: Бранимо интерес Србије. Ђинђић: Земалска, а не небеска Србија. Коштуница: Незаконито и неуставно. Црногорци напуштају Савезну владу. Опозиција најављује митинг. Свет поздравља одлуку Београда. Хаг у истин авионом изручени Мартић, Мркић и Кнежевић • Страна 2. - 7.

ности, то је досманлијски режим у већој мери уздрман и близак свом коначном паду. Пад досманлијског режима је ту пред нама. Све оне лажи на којима су досманлије дошле на власт 2000. године, сва она урнебесна западњачка пропаганда која им је отварала пут, сво оно шпијунско поткупљивање полицијских генерала, високих државних функционера проведено пре 5. октобра 2000. године, долази сада до изражаја и показује каква је била чија улога.

Даме и господо, браћо и сестре, у протеклих 12 година имао сам периоде сарадње и периоде политичких сукоба са Слободаном Милошевићем, али никада нас ништа није зближило као ова заједничка невоља кроз коју пролази српски народ, која баца у заборав све оно што је раније било лоше и која нас доводи у ситуацију да морамо ујединити све српске патриотске снаге у рушењу досманлијског режима, у обнову слободе и демократије, поноса и достојанства српског народа.

Српска радикална странка ће наставити да објављује комплетан процес Слободану Милошевићу све до његовог победоносног окончања. Ми смо убеђени да ће Слободан Милошевић победити, јер нема тога на овоме свету ко може да му докаже било каква злочин. Може да му докаже овакву или онакву идеолошку оријентацију, овакав или онакав политички пројекат, али да му докаже злочине то нико не може на беломе свету, јер Слободан Милошевић никада никоме није наређивао да врши ратне злочине, нити је прикривао било чије ратне злочине. Ја сам сведок у више ситуација када се жестио због извесних појава и настојао да их санкционише, које се тичу неких других потеза са разних страна, потеза махом српских издајника у рукама западних обавештајних служби које су монтирале и Сребреницу и читав низ других појединачних случајева, попут овог вожења хладњача по целој Србији да би се на силу створили било какви докази. Они који су возали те хладњаче, који су по налогу америчке и других западних обавештајних служби то радили, данас су високи функционери и генерали полиције, али директно с тих положаја они иду у затвор и ту неће бити милости.

Убеђен сам да ће ова борба целог српског народа у којој је данас Милошевић главна жртва, али и главни победник, главни јунак једног лажираног процеса, довести до победе, победиће истина о Србима широм света, а та истина ће помоћи Србима да се усправе, да обнове своју државу, да обнове слободу и демократију, правни поредак и владавину права што је све погажено под досманлијским режимом, што досманлијски режим поставља у историјској некој перспективи међу најмрачније појаве кроз целокупну досадашњу српску историју. Између данашњих досманлија и османлија, дахија и кабадахија пре 200 година, апсолутно никакве разлике нема, с тим што ми против данашњих досманлија можемо и изборима и политичким средствима да извојужемо дефинитивну победу. Неће бити, убеђен сам, ни крви ни сукоба, како је било пре 200 година када су дахије протериване из Србије. Ове дахије, досманлије, такође су српски издајници као што су биле дахије пре 200 година. И оно су били Срби који су се поставили изнад српског народа служећи туђину и израбљујући, убијајући своје сународнике, своје саплеменике а и ови данас служе туђину да би упропастили Србију. Србија неће дозволити да је издајници упропасте, Србија ће се усправити, Србија ће се обновити и Србија ће показати поново целом свету шта значе слобода и демократија као највише вредности.

Одбрана наше будућности

Богољуб Бјелица: Хвала др Шешелју, реч има Драган Ивановић, координатор адвокатског тима председника Милошевића.



Драган Ивановић: Драги пријатељи, даме и господо, другови и другарице, на почетку бих хтео да се захвалим од свег срца издавачу Српској радикалној странци за јавно објављивање свега онога што се у садашњем периоду догодило пред Хашким трибуналом. Наша јавност на несрећу није у ситуацији да може да прати колика је концентрација лажи, неправде, измишљених догађаја, усмерених ка једном човеку. Радећи на овом послу, размишљао сам, рекох: „Боже, да ли је могуће да се против једног човека толико лаже и да ли је могуће да ће та лаж да у неком времену постане истина и да ли ће људи то прихватити као истину“? Наравно, велики рад, велико ангажовање свих стручних људи, свих родољубивих људи и свих паметних људи је успело, на челу, наравно, са председником Милошевићем, да ту лаж која је овладава овим просторима и ту несрећу која је усмерена ка једном човеку на неки начин отклони и да и стручна и нестручна јавност, и патриотска јавност и она мање патриотска јавност, и непатриотска јавност почиње да схвата да председник Милошевић у Хагу и пред Хагом води битку не за себе, него за све нас. Ја сам више пута говорио да смо у току суђења били суочени са чињеницом да је претресно веће у маси ситуација, да их не набрајам, онемогућавало постављање одређених питања. Кроз ове књиге пажљивим читањем видећете која су то питања. То су питања која се односе на српски национални интерес и она питања којима председник Милошевић брани све нас. Он заправо тамо не брани себе, он брани наш народ, нашу државу, нашу сувереност, нашу историју и нашу будућност. И у том правцу, ово што је Српска радикална странка учинила и објавила сва документа, све доказе и све исказе сведока који су до сада изнети у судници Хашког трибунала, то је документационо благо и сви ма нама ће у многамо олакшати даљи рад у одбрани председника Милошевића.

Ја бих хтео да истакнем још једну ствар, која мене као правника и адвоката погађа, а која се односи на један део наше стручне јавности, који би, ако себе сматра стручном јавношћу, морао да буде укључен апсолутно свим својим знањем и умећем у одбрану председника Милошевића. Не само у одбрану председника Милошевића, него самим тим и у одбрану српског народа. Пошто је ово судбоносни процес, ово је историјски процес сви светски медији, сви еминентни светски правници овај процес уздижу на ниво најзначајнијег историјског процеса. Мало је зачуђујуће, просто човек када стане да размишља не може ни да поверује да постоје људи који живе на овим просторима и који воле своју земљу, који воле овај народ, који воле правду, да не желе да се укључе или ако се укључују укључују се на један недостојан, негатив-

ван начин који нама свима одмаже.

Због тога бих и са овог места упутио један апел свим људима добре воље, свим људима који воле Србију, свим људима који воле председника Милошевића, свим људима који желе будућност ове земље, да се укључе у рад, да помогну одбрани српског националног интереса, да помогну у одбрани председника Милошевића, а с обзиром да је Хашко тужилаштво овакво какво је, илузорно и не бих га коментаришао, победа је на дохват руке. Одбрана је коначно дошла у ситуацију, све зависи од нас и готово да је судбина у нашим рукама. Како се држава буде понела према овом процесу, како се и стручна и нестручна јавност буде понела према овом процесу, таква ће нам будућност бити, таква ће нам букурвално будућност бити.

Допринос борби против глобалног насиља

Богољуб Бјелица: С обзиром на значај овде сажетих мисли и порука, начина браћења части и достојанства на начин како то ради председник у ситуацији у којој се привремено налази, добро би било да и данас овде, са неколико порука, које је упутио грађанима Србије будемо они који ће у прилогу вредности за које се залаже председник Слободан Милошевић да се осетимо сви заједно лично обавезни и одговорни да те поруке и да те истине дођу до сваког поштеног грађанина, а Србија је држава поштених грађана, без обзира што је наопаки суд тренутно у ситуацији да креира убрзани понор који ће, уверен сам, бити заустављен у првој прилици која се указује већ наредних дана. Из тих разлога је значајна свака појединачна порука дата и у овим књигама. Доказ њихових вредности је управо у томе што се овај режим боји саопштавања тих истина. Из тих разлога су и сви покушаји да се истина угуши. На нама је обавеза да се сачува истина, да се сачува будућност грађана и народа, а сачуваће се са том истином. Треба се постројити иза ње, треба се по-

стројити иза свих порука председника Слободана Милошевића и извршавати часне задатке у интересу будућности.

Захваљујем издавачу на великом труду и то је допринос, врло конкретан и велики допринос, укупној борби. Председник Милошевић ће победити. Морамо му помоћи и дозволите ми да данашњу промоцију завршимо заједнички са поруком која ће даље бити преношена, а најбоље је дата и то је истина иза које треба стати. Цитираћу једну од порука председника Милошевића: „Данас поготово када је опасност од глобалног насиља извесна, потребан је глобално организован отпор том насиљу. У овим данима земља се брани од зла надвијеног над њом и заједно треба да су левица и десница, верници и атеисти, високообразовани и лаици, стари и млади, они који се нису слагали и волели, они који нису говорили, они који мисле да су се заувек и дефинитивно разишли. Сви који имају једно заједничко својство да воле своју земљу, ову земљу, и да се осећају обавезни да је бране од статуса колоније којом ће марширати стране војске, чија ће економија бити у функцији других земаља, чија ће култура бити укинута, чија ће прошлост бити збрисана и чија ће власт бити састављена од оних потплаћених и уцењених ништгарија које сваки народ има и у добра времена, а поготову у зла”.

Свака порука у овим књигама добронамерном и поштеном читаоцу даје резултат у цигату који сам прочитао. Зато вас позивам у име Националног комитета за одбрану председника Слободана Милошевића да дате свој пун допринос. И имам још једну поруку, видим да је присутна и посебно желим да поздравим супругу председника. И желим да пренесем првом приликом, лично председнику, да ће се патриоте постројити онако како морају и да ће се постројити иза свих порука које чувају слободу и достојанство Србије као што је он то радио и данас ради.

Живео председник Слободан Милошевић!



ШАМАР ХАШКОМ СУДУ

У организацији Југословенског националног комитета за одбрану Слободана Милошевића 13. септембра 2002. године, у Медија центру, одржана конференција за новинаре на тему „Крах косовске оптужнице“

Ово је Медија центар. Добро дошли на конференцију за новинаре Југословенског националног комитета за одбрану Слободана Милошевића под називом „Слобода“.

Тема данашње конференције је крах косовске оптужнице. А са вама су данас господин Богољуб Бјелица, заменик председника Социјалистичке партије Србије и председник Југословенског националног комитета за одбрану Слободана Милошевића; проф. др Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке; господин Горан Матић, потпредседник Југословенске удружене левице; господин Радича Ж. Ковачевић, члан председништва Патриотског савеза и проф. др Бранко Ракић, члан Југословенског националног комитета за одбрану Слободана Милошевића.

Пре него им дам реч, ја вас подсећам и молим да искључите своје мобилне телефоне, значи, да искључите а не да смањите звоно, с обзиром да они ометају пренос путем интернета. Хвала вам. Такође вас молим да се упишете у списак присутних и да приликом постављања питања користите микрофон и кажете своје име и име редакције.

Србија изнад политичких партија

Богољуб Бјелица: Данашња конференција је сигурно са разлогом, јер ових дана смо сведоци краха косовске оптужнице, оптужнице која је надвијена над нашом државом и над нашим народом. Више десетина година, а поново је овога пута и овом приликом и у овим околностима као такву осуђује читава светска јавност. Данас ћемо говорити о краху те косовске оптужнице, о победи истине, о победи храбрости и чести да се стане иза такве истине. Говорићемо о победи човека над злом и о човеку који остаје човек у најтежим околностима и условима. Свега тога смо сведоци и ви и ми, грађани наше земље, наш народ у земљи и изван ње, као и читава светска јавност.

Такозвана косовска оптужница је, познато је, написана одавно. Инсталирана је вољом моћних и силних у налету неоколонијализма против нашег народа и против мира на Балкану. У Србији су данас, у скоро двогодишњем ропству, заборављена људска права, угрожена егзистенција грађана,



скоро свака породица, и то намењено ропство било је спречено, подсећам, вољом народа крајем осамдесетих година. Спречено је правом, хтењем, јединством народа, и одлучном политиком државника и председника Слободана Милошевића. Тих година народ није дозволио да се даље исписује косовска оптужница. Тада и свих ових година јединство народа је очувало Србију. Очувана је одрицањем свих грађана, истином, нажалост и жртвама. И у име јединства и слободе народа ових месеци терет те и такве косовске оптужнице, исписиване деценијама, монтиране ових дана у политичком процесу у Хагу, сведоци смо, носи часно до победе председник Слободан Милошевић.

Он данас носи тај терет и доказује истину у име свих нас, у име будућности и у име трајног мира на Балкану. Сведоци смо погоршаног стања, још увек надвијених авети над просторима где живи наш народ и многих процеса са тешким и несагледивим последицама. Патриотизам председников и његово лично залагање, прихватање свих мировних иницијатива, што је познато светској јавности, није се могло заобићи, тада је проглашаван гарантом мира од те исте међународне заједнице. Али када је творце данашњих монтираних политичких процеса у Хагу изненадио мир, Дејтон и сва друга мировна залагања, испланирали су и, нажалост, извели Рачак, да подсетим, као и претходно Маркале и остале злочине против мира.

Крах косовске оптужнице, као и све неистине које успешно демонтира председник Слободан Милошевић, управо опомиње часне и истинољубиве у међународној заједници, ради будућности и посебно Организацију уједињених нација да на време препозна малигно ткиво у својој организацији и да му одреди право место у интересу грађана и света. Цивилизацијски је апсурд, да први борац данас за слободу и мир побеђује истином у Хагу, а притом је утамничен. Цивилизацијски је апсурд.

Све ово су разлози да, данашњим крахом такозване косовске оптужнице, у име мира грађана, а свакако рећи ћу и у име нашег националног бића тражимо да се председник Слободан Милошевић одмах ослободи. И овако резолутно изречен захтев упутила је Организацији уједињених нација прогресивна светска јавност, национални комитети многих земаља и Међународни комитет за ослобађање председника.

Слободан Милошевић није дао да се у Хагу сакрије истина, да се пресуђује народу, држави и будућности. Социјалистичка партија Србија, у свему овоме обновљена и пречишћена, без обзира на појединце који одустају од самих себе, отуђујући се и од чланства и од народа, поново и снажно ће бити са народом и уз народ. Ово кажемо зато што је Социјалистичка партија Србије настала из народног јединства и поново ће бити стожер окупљања патриотски оријентисаних, данас, опозиционих партија и појединаца. Ту је порука Србији ових дана председника Слободана Милошевића врло јасна – да ниједна партија није старија од Србије. Понављам и цитирам: „Ниједна партија није старија од Србије”. Зато је данас захтев чланова Социјалистичке партије Србије и чланова да се буде уз председника уз политику народног

јединства, уз убрзану и укупну стабилност на Балкану и пре свега захтев да се оствари политика народног јединства.

Уверен сам, да ћете овако јасну опредељеност коју сам изнео препознати данас овде и на овој заједничкој конференцији.

Крах косовске оптужнице

Проф. др Војислав Шешељ: Даме и господо, када су они исти који су нас бомбардовали петооктобраским пучем дошли на власт, кренули су одмах у осветнички поход против свега што је српско, против свега што је патриотско, демократско и слободарско. Тежиште њиховог осветничког удара је било усмерено на некадашњег председника Србије и Југославије, Слободана Милошевића.

Прво су организовали банду криминалаца, највише сурчинских, из сурчинског мафијашког клана да отму Милошевића или га убију. Када је та акција пропала изласком грађана Београда на улици испред Милошевићеве куће кренула је полиција. Милошевић је ухапшен, а највиши носиоци државних функција слагали су га писмено потписујући гаранцију да неће бити испоручен Хашком трибуналу. Гаранцију су потписали и Војислав Коштуница и Зоран Ђинђић и још неколико челника досманлијског издајничког режима. Милошевића испоруче Хашком трибуналу на најсветији српски празник, на Видовдан. Тиме је почињена највећа срамота у историји српског народа, неизбрисива срамота. Срамота због које ће сви они који су у томе учествовали као

активни актери морати да изађу пред суд правде.

Милошевић је одведен у Хаг, и њему је суђено, још увек му се суди, још увек се не може сагледати када ће се процес окончати, али сваки даном суђења Милошевић убедљиво побеђује, све убедљивије. У Хагу, пред Хашким трибуналом не суди се заправо Слободану Милошевићу, већ од првих дана, од самог читања иницијалне оптужнице било је јасно да се суди Србији и целом српском народу. Те, према томе, Милошевић уопште не брани себе, он брани Србију и цели српски народ. Без обзира на све наше политичке и идеолошке разлике у прошлости, на идеоло-

шко диференцирање деснице и левице и тако даље, сви српски патриоти су данас срцем и душом уз Милошевића и сви подржавају његову одбрану и радују се сваком новом Милошевићевом успеху.

Милошевић је већ у парампарчад разбуцао такозвану косовску оптужницу. Доказао је да је оптужница лажна, да су сведоци лажни и подметнути, да су наводни докази чисти фалсификати. Ништа за ово време није доказано као чињеница, као факт, који би могао да терети Милошевића. Све активности издајничког режима у Београду биле су усмерене на отежавање Милошевићеве одбране и на помагање хашких тужилаца и истражитеља. Уместо да држава залегне за сваког свог грађанина на шта је обавезана Уставом, да му помогне у одбрани пред страним судом за било какву кривицу да је оптужен, да му пружи правну помоћ, све информације, чак и финансијску помоћ, све што му је потребно, то је основни задатак нашим дипломатским и конзуларним пред-



ставницима у иностранству, овде је држава помагала само тужиоце, дајући им на располагање сва државна документа. У тим званичним документима није било ништа што би га теретило, а онда се режим побринуо да се фалсификује одређена документација како би се нашао било какав доказ против Милошевића.

Разни људи, углавном полицијски и војни функционери, генерали, официри, уцењивани су, наговарани да лажно сведоче, давана су им обећања о новчаној накнади, о промени идентитета, срећном и удобном животу у некој страни држави под лажним именом и тако даље. Све је то већ изашло на видело, а ништа против Милошевића нису успели да ураде.

Шта је показало ово суђење? Показало је да постоји завера против српског народа моћних и мрачних светских сила. Знали смо ми и раније за ту заверу, није нимало случајно што су у смену сукобима и политичким и војним западне силе стајале на страни српских противника и српских непријатеља, и Словенаца, и Хрвата, и босанских муслимана и косовскометохијских Албанаца. То није нимало случајно. Није нимало случајно што су западне силе овде у Србији стајале иза српских издајника, што су финансирале њихов долазак на власт и давале лажна обећања, чим се промени власт одмах стиже шест милијарди долара бесповратне помоћи. Од тога, наравно, ништа није било, јер они су уложили неколико стотина милиона долара да њихова продужена рука дође на власт да не би морали да плаћају ни ратну одштету, ни да улазе са инвестицијама, и да заиста допринесе нашем економском опоравку након економског краха који је условљен санкцијама, блокадом и бомбардовањем. Економска криза је још много, много дубља, него што је била пре две године. То су последице њиховог деловања.

Доказало се да је на Косову и Метохији погинуло у току рата много цивила, али је погинуло много више цивила српске националности него албанске националности. И српске погибје још увек трају. Показало се и то да је много више Албанаца страдао под бомбама НАТО-а, него под дејством наше војске и полиције. Спорадичних ратних злочина је било, али они су већ или процесуирани пред нашим судовима, или је процесуирање у току, или се још води истрага. Организованих злочина није било, није било државних злочина, то је сада свакоме више него јасно. Поготову нико није могао доказати да је Милошевић наредио неки злочин, убијање цивила или заробљеника, организовани прогон са Косова и Метохије, пљачку и слично. Ја сам се са Милошевићем најчешће виђао баш у току рата, готово свакодневно. Ја се сећам околности у којој је он био дубоко потрешен кад је добио информацију да је НАТО авијација бомбардовала колону албанских избеглица које су услед бомбардовања напустиле своје домове, када је погинуло више деце, жена, старца и тако даље. Апсолутно ниједног доказа нема који би теретио српску државу, или високо државно руководство за злочине. У недостатку доказа, још у току рата, агенти западних обавештајних служби покушавали су вештачки да стварају фалсификоване доказе када је организовано довођење лешева? Тешко је данас утврдити тачан датум, али онај ко је то организовао унапред је спремао нешто што је оптуживало Милошевића. И они који су организовали још увек су високи функционери српске полиције, чак су напредовали у својој полицијској и генералској каријери. Они исти који су то организовали по задатку страних обавештајних служби.

На реду је сада такозвана, тако је они зову, босанска оптужница, па хрватска оптужница, очекујемо такође да ће све бити на лажним доказима, јер у бившој Хрватској федералној јединици и у бившој Босанско-херцеговачкој федералној јединици Срби су бранили своје природно право на опстанак. Нема тог Србина на подручју бивше хрватске федералне јединице који би пристао добровољно на отцепљење Хрватске у авнојевским границама бивше Југославије.

Оног тренутка када је победио Туђман, као носилац отворене усташке идеологије, када су усташка знамења враћена као званични државни симболи, Србима је било јасно шта их чека. Срби су се самоорганизовали. А сви српски патриоти из Србије су помагали њихову борбу. Из Србије су ишли добровољци, ја сам слао добровољце, али шта то значи? Је ли то ратни злочин? Нигде ниједан ратни злочин нису успели да докажу који би теретио добровољце из Србије, или самосталну власт, теретио Југословенску народу армију, или државу Србију за било шта.

Погледајте сада ко је тамо био већа жртва, а ко је највеће злочине чинио. Хрвати уз помоћ својих савезника Американаца, операцијом Олуја директно су руководили амерички официри, генерали, додуше већ пензионисани, преко неке формално приватне агенције која их је организовала, али са знањем Владе. Има спорадичних случајева где су страдали хрватски цивили и наравно ја сам за то да одговарају починиоци где год се то докаже. Али не може да одговара неко ко нема никакве везе са тим, ко то не само да није наређивао него није ни подржавао, ни потпомагао, чак ни прећутно одобравао. Или по питању рата за Српску Крајину, за одбрану Српске Крајине када су се дешавали ексцеси или злочини многи од њих су били процесуирани, ја се сећам када сам обилазио кнински затвор, то је било негде 1994. године, било је затворених хрватских војника, али је било и затворених Срба који су одговарали за кривична дела почињена у току рата. Разне врсте кривичних дела, било је и за убиства, било је и за пљачке. То је било у книнском затвору.

У борби за одбрану Републике Српске Војска Републике Српске је водила главну улогу, а сви добровољци из Србије укључивали су се директно у јединице Војске Републике Српске. Било је самониклих криминалних банди попут „Жутих оса“, на пример, а они су и хапшени и протерани, многи ма од њих је суђено коме су злочини доказани и тако даље. Званична власт Републике Српске је такве прилично брзо елиминисала, можда не увек довољно брзо.

Тешко је да се деси рат у коме нема и злочина, то је заиста тешко. Али се цивилизоване државе разликују од нецивилизованих и по томе што носиоци државних институција не учествују у злочинима и што се труде да процесуирају све злочине, без обзира ко су починитељи. Србија, колико је могла, по мом мишљењу, то је радила. Република Српска је то можда могла да уради много више, али због прилично тешке унутрашње ситуације вероватно је било деликатно да се то одмах хитро ради, међутим, нема по мом мишљењу ниједног конкретног злочина који је почињен, за који постоје докази, а да није процесуиран у Републици Српској. Ко је могао натерати српски народ Босне и Херцеговине, који је скоро цели век живео у јединственој држави у којој су живели скоро сви Срби да се у једном тренутку отцепи од државе. Ко је то могао натерати? А ко је могао прогласити независност Хрватске без сагласности српског народа који је живео у хрватској федералној јединици, када је деценијама и по том такозваном хрватском Уставу Српски народ био конститутиван народ заједно са Хрватима. Ако је један народ био конститутиван државно питање на тако радикалан начин никако се не може решавати без његове сагласности. У Босни и Херцеговини по комунистичким уставима Срби, Хрвати и муслимани су били конститутивни народи. Тамо где су три народа конститутивна нема прегласавања у доношењу одлуке о независности. Не могу двојица да се договоре и трећег да прегласају, ако се таква питања доносе по принципу консензуса.

Што се тиче Милошевића он ће још много лакше да у парампарчад рабије и такозвану хрватску и такозвану босанску оптужницу, у то сам убеђен. Ја сам искрено убеђен, даме и господо, да ће Слободан Милошевић победити Хашки трибунал и да ће то бити победа целог српског народа, над

неправдом, над агресијом, над мржњом, над жељом да се уништи српска држава.

Обликовање будућности

Горан Матић: Када данас прошетате до Генерал Жданове и погледате све оне пиратске ЦД-е, можете да узмете веома повољно мултимедијалну хронику 20. века. Ако кликнете на 1992. годину добићете наслов - Српски логори смрти и фотографију Фикрета Абдића, мршаваг муслиманског избеглице иза бодљикаве жице. И десетине хиљада корисника рачунара, интернета, мултимедијалних презентација, гледаће на 20. век, поготово ови млађи који нису то доживели као ми, гледаће на 20. век тако што ће у 1992. години видети да је то година неких српских фашистичких злочина и та година би тако требала да буде обележена у хроници 20. века. И ту је основни проблем 20. века, то је суд који треба да све ове доказане манипулације и деценијску антисрпску кампању и инат и српску пропаганду зачини свим могућим манипулацијама, разних агенција које раде као продужена рука и ЦИЕ и америчке администрације и претворе их пресудом хашког трибунала у историјску истину. Интервенције овог суда се не баве правом, овај суд је интервенција једне антицивилизацијске политике, једног новог тоталитаризма у сфери управљања историјом, да би се фалсификовањем историје обликовала будућност према нечијим критеријумима, а не према спонтаности и према начинима нормалног организовања друштва. Најбољи доказ за то је Клинтонова изјава на почетку бомбардовања да су Срби одговорни за два светска рата. То значи да Немци нису одговорни ни за један, то значи да смо ми изазвали и Први и Други светски рат и очито је да је тенденција фалсификатора историје да покушавају да обликују будућност.

Хашки трибунал је место где то обликовање будућности треба да добије своју правну димензију као и све оно што је исказано као манипулација и шпекулација о српским злочинима, о српској геноцидности, о српској кривици и о свему чиме нам данас пуне главу и домаћи медији и пропагатори ових идеја на нашем подручју. Све је то део једног сценарија који траје, а Хашки трибунал, једноставно, треба да преведе у категорију истине тиме што ће у правном смислу пресудити и успоставити истину једном квази-пресудом, овог квази-суда. И то је задатак Хашког трибунала.

Слободан Милошевић се на косовској оптужници суочио са једним таквим судом и ову оптужницу разбио у парампарчад. Постоје разни елементи на основу којих можемо доказати како се третира одбрана Слободана Милошевића у домаћој и страниј јавности. За домаћу јавност довољна је изјава Жарка Кораћа, на почетку суђења, у којој је рекао: „Ако се ово овако настави, ми ћемо морати да бежимо из земље”, јер је постало очигледно шта је предмет тужбе и у ком правцу ће се развијати одбрана и шта ће се на крају десити уколико постоји иоле рационални приступ и објективни према догађајима који су се одвијали на Космету. Постоје и страни елементи који дефинишу ову стварност. Нису они много даљи од оваквих оцена. И данас можете прочитати, од бечког Стандардна до новина широм планете, о томе да је хашка оптужница доживела крах и да су НАТО и суд који треба да дефинише међународно ратно право, да га успоставља, једноставно доживело свој крах.

Уосталом, какав је то суд који има милионски буџет за исплату сведока? Какав је то суд који застрашује сведоке? Какав је то суд који коригује изјаве сведоцима да би оне биле у складу са оптужницом, чак и онда када сведоци тврде другачије. Као што је конкретан случај, можемо то чак и навести, зато што је за нас веома интересантан, када је Али Ђогај, гробар са Косова изјавио да је товарио лешеве у хладњачу 3. јула 2000. године, а затим га је суд враћао да се то десило 1999. године. Он је инсистирао на 2000, затим су му препра-

вили изјаву на 1999. годину да би била у складу са њиховом причом коју су изнели. О томе се овде ради.

Овај суд је доживео свој дебакл на косовској оптужници. Још гори дебакл ће доживети на ситуацији поводом Хрватске и Босне, али тај суд је најжалост, понављам најалост, једно од ретких места где се могу срушити ове манипулације и где Слободан Милошевић једноставно својим познавањем ситуације, својим држањем, својим наступом може да допринесе да се та деценијска кампања о геноцидним Србијама која је настала пре свега на ситуацији поводом Хрватске и Босне разбије у парампарчад, као што се разбила и косовска оптужница. И зато, без обзира на све шпекулације и манипулације, без обзира на све што се дешава са судом, он данас постаје оптужница за оне који су га створили, а не за Слободана Милошевића и он постаје место на коме ће се та деценијска медијска кампања о геноцидном Србима разбијати у парампарчад и место на коме ће се на другачији начин креирати, не само однос према Србима у свету, који је искреиран на основу те тенденциозне пропаганде, него место на коме ће се на изврстан начин кориговати и унутрашња политика у овој земљи. Као што су покушали Хагом већ да коригују унутрашњу политику у правцу у ком су они желели, сада ће им се то вратити као бумеранг и Хаг ће постати место где ће та политика имати потпуно другачији облик. Какав је то суд који се бави надреалистичким принципима, у коме се прво прочита пресуда, па се онда тек саставља оптужница, па се онда траже сведоци и све иде ретроактивно. Суд на почетку чијег суђења, можемо цитирати и Симпсона који каже, знате ко је Џорџ Симпсон, он је за БФС на почетку овог суђења рекао да је ово најзначајније суђење у историји и рекао је - нема сумње да је Милошевић крив, да је смислио сан о Великој Србији који је довео до губитка многих живота и тако редом.

Пре почетка суђења Милошевић је проглашен кривцем и њему су медији пресудили и 10 година су судили Слободану Милошевићу и српском народу за оно зашта није починио и за оно што није одговоран, а након овог суда ја верујем да ће та прејудицирана пресуда да се распадне, као што је доживела свој крах на овој косовској оптужници. Као што ће многи моћи да погледају тај диск и буду и даље у заблуди да су постојали такви логори смрти, они ће пропасти и на овом следећем суђењу и то ће бити место да се и Омарска и све остало распетља на начин на који ће се видети истина. Тако исто будуће генерације моћи ће да пониште чувене вицове Славко пази метак, и сличне. Јер приче сведока који су се појавили на Хашком трибуналу, да су отишли са стрељања, да их нико није спречавао да оду са стрељања, да су били по више пута стрељани, па су преживели. Те приче ће ући у анале светске глупости и анале система који тежи да на овакав начин суди једном народу и једном човеку. А Хашки трибунал није ништа друго него што је била инквизиција. Као некада када је црква покушавала да интервенцијом у световну власт или науку произведе одређену политику или доминацију, сада тако покушава једна нова идеолошка хегемонија, један нови тоталитаризам да изврши интервенцију у политику, интервенцију у живот, у међународно право, у наше право да постојимо као народ и да том интервенцијом дефинише будуће односе на Балкану.

Хашки трибунал можемо гледати на више начина, али једно је неспорно, Милошевић је успео да разбије косовску оптужницу, верујемо да ће на основу оваквог темпа и оваквог редоследа догађаја и ономе што сви знамо о нашој прошлости у протеклих десет година са још већим успехом успети да разбије и оптужнице у Хрватској и Босни, зато Хашки трибунал у овом тренутку постаје место где Слободан Милошевић брани истину о српском народу, истину о себи, истину о свима нама и мислим да је задатак свих нас да му у томе помогнемо. Они који имају своје политичке склоности

које их воде на друге стазе, они који су плаћени да другачије мисле, они који мисле да је интересно прихватање лажни уместо истине потпуно нормално у овом свету, они ће доживети пораз, јер свет се не може уређивати на принципима силе и диктата, свет се уређује на потпуно другим принципима, разум је тај који увек односи победу и Слободан Милошевић ће, као први јеретик новог миленијума, однети победу над овим судом, он ће надживети овај суд, а наш је задатак да му у томе помогнемо.

Мондијалисти изгубили битку

Радиса Ж. Ковачевић: Видели сте и сами да се показало да су мали народи по броју становника, какав је српски и југословенски народи сви скупа сабрано, постали мета новог светског поретка и НАТО-а, егзекутора у име глобализације и неоколонијализма, тако је и овог тренутка показано да се, како рече претходник, родољубље брани истином, а Слободан Милошевић оптуженик, издана српског народа и југословенских народа који су се бранили, бранили своје родољубље, бранили своју земљу, своју отаџбину, као хероји своје земље нашли у функцији оптуженика, а иначе су жртве злочинаца пред једним измишљеним судом у Хагу, Хашким трибуналом који је продужена рука те глобализације, новог светског поретка, и продужена рука судовања над непослушним народима. И није чудо, што ће се вероватно догодити, да ће крахом косовске оптужнице, доћи до тога да светским моћницима падне на памет да се више не играју правом и судовањима јер су овде изгубили битку и да почну прстом на чело да размишљају о томе да су и мали народи, какви су они на овој ветрометини Балкана, направили кућу напред пута, успели да се бране и одбране, да једном стану са таквим прогонима и да зауставе хајку, да се замисле над својим просторима и над решавањем сопствених унутрашњих проблема. Ја нисам у прилици да се бавим питањем како то решавају они који оптужују друге народе, али свет је показао да у једној великој сили која данас господари њиме, зато што је изгубљена равнотежа у свету успаваношћу великог дина бившег Совјетског Савеза и Русије покушавају да заметну трагове сопствених невоља и проблема у Сједињеним Америчким Државама и да тежину удараца пренесу на Исток и на народе који се нису баш сасвим снашли и организовали распадом те равнотеже, тог Варшавског пакта.

Ја бих се вратио на родољубље и оно чиме се бави организација у чијем сам руководству. Ми смо мотивисали довољно наш народ да не буде освајачки. Изгледа да је то сасвим засметало судијама и креаторима оптужница. Можда им је требао неки корак преко границе да нас озбиљније оптуже за злочине, али ми нисмо освајачи. Српски народ, југословенски народ нису били освајачки народ, нарочито у последњем веку и у веку иза нас. И то је оно што имамо као предност, имамо предност и у односу на друге народе, а то је цивилизација која је далеко вреднија од многих који нам данас суде, а затиру је само зато што је сами немају и не знају шта она значи и колико вреди. Тако да Слободан Милошевић данас, рекоше моји претходници, не брани себе, он брани цео један народ. Он је доказао да не може да се оптужи народ за нешто што није учинио. И вреди овде истаћи ону максиму која се почесто узимала као разлог да је тобож прогон и истеривање са етничких простора дела народа измишљена прича, јер ево показало се и на видеоснимцима да су они били ту, а да их је НАТО тукао. Они су били под заштитом нашег народа, наше војске, наше полиције, а тукао их је НАТО, бомбардовао их је НАТО, и сами снимци који су требало да оптуже Слободана Милошевића показали су сасвим супротно и дали супротан ефекта, јер је највећи број жртава Албанаца био у време НАТО бомбардовања. Дакле, чак и сведоци су, дакле и онај измишљени сведок, војни старешина, руководилац војни у НАТО-у, који је данас све-



док НАТО-а у трибуналу није могао да побегне од истине да су чуване и енклаве и албанске куће. Врховној команди и свим нашим старешинама у првом плану је била заштита становништва, а измишљена је прича да се командовало однекле са неког места, да се затру ти мали народи и тако даље, на косовском простору. Дакле, и сам условно узев њихов сведок упао је у сопствену замку и морао да призна, иако он не може ни да буде сведок, али судија Меј покушао је да извади тиме што се у неком велшком суду догодило да може тужилац да буде сведок. То су такве скарадне игре у праву да је неприхватљиво да се о томе размишља, а камоли да се пред јавност изнесу. То је срамота.

Верујемо да Слободан Милошевић на нашим просторима постаје легенда, постаје личност, каквих је само било у оним еписким песмама. У Хашком трибуналу је доказао да заслужује да добије такво место код свог народа, зато што ми нисмо довољно овде на нашим просторима дали за право да глорификујемо победе над једном огромном силом НАТО-а и 19 земаља у време НАТО агресије. Хашки трибунал је добио сопствени ударац тиме што је извео Слободана Милошевића као оптуженика. И верујемо да ће ускоро Слободан Милошевић, наравно променом власти у овој земљи и наравно променом равнотеже у свету, добити значајно место у овом миленијуму у међународној јавности, међународној науци и у историји ових народа.

Кадџа те тужи, кадџа ти суди

Проф. др Бранко Ракић: Ми смо овде, нисмо се ништа посебно договарали пре овог састанка, пре ове конференције, о чему ћемо сви причати и да ће теза свих нас бити да Слободан Милошевић, наравно, није крив, већ супротно, и да српски народ није зликовачки народ како то покушавају у Хагу да представе. Замислите ситуацију да сте и ви као новинари дошли, односно као слушаоци, дошли са истим тим предубеђењем и да смо сви ми одржали наша излагања, и да на крају тих излагања ви изађете са потпуно супротним убеђењем да су Срби највећи зликовци на свету, и да су криви за све живо, и да је Слободан Милошевић најгори од тих.

Наравно, закључак би био да смо ми потпуно неспособни и луди и да је тај закључак до кога сте ви дошли вероватно тачан, вероватно и једно и друго. Е у Хагу се управо десила обрнута ситуација. Имали сте ситуацију да је у овом првом делу суђења, када тужилаштво изводи своје сведоке од ових стотинак сведока, када изводи своје доказе, и то пред јавношћу, западном и делом и нашом, која је углавном убеђена већ унапред у оно што би тужилаштво требало да докаже, да на крају, после тих шест месеци поступка који тужилаштво води, даје општи закључак да оно што стоји у оптужници није доказано. Значи да тужилаштво оно што стоји у оптужници у свом делу поступка није успело да докаже.

Наравно у зависности од опредељења онога који говори, и како да кажем претпостављања, ту постоје и за нијансу се разликују закључци. Они који мисле да смо ми криви и да је Милошевић крив обично кажу тужилаштво је неспособно, неспретно, није урадило посао како треба. Они који мисле нешто другачије или који су у међувремену променили мишљење долазе до закључка да оно што пише у оптужници није истина.

Значи, у сваком случају, у првом делу поступка је, у овом типу поступка, ево десила се невероватна ствар, да је општи закључак да, оно што произилази из самих тих доказа, да кривице нема. Знате, вероватно сви знате из филмова, неко можда зна и ако се бавио дубље англосаксонским поступком, правило у тим поступцима је да се у првом делу оптужнице стекне, у првом делу доказа значи у оном делу који води тужилаштво, стекне утисак да је заиста онај окривљени, односно одбрана изводи своје доказе, полако та слика мења, или се не промени, или се не промени довољно, или се промени кроз у зависности од тога колико је вешта одбрана, и какво је заиста стање. У овом делу оптужнице дошло се до закључка да практично сви медији, и западни и сви посматрачи, говоре о томе да оптужница није успела. Једини изузетак је можда Миша Владимиров са улогом пријатеља суда који би требало да учествује са задацима практично одвојено, који је дао неку изјаву и по мом дубоком убеђењу то је израз, с обзиром да је он човек суда, човек Хашког трибунала, да је то израз неке врсте очајања. Просто свог човека кога ту убацили да могу да га активирају када треба, активирали су у овом тренутку, да се макар појави један усамљени глас који ће рећи: „Јесте, доказали су највећи део оптужнице“.

У целој тој ситуацији све се то дешава у потпуно ненормалним условима. Знате добро да је тај Хашки трибунал нормалан суд вероватно такве оптужнице не би ни биле нити би се сви ти поступци који се тамо воде као такви и водили. Али ако би се посматрало, ако би се извршила једна озбиљна правна анализа, наравно то ће у оном делу који буде одбрана износила бити изнето, када се врши та укупна анализа, долази се до закључка да највећи део, велика већина свих тих доказа су потпуно правно невалидни. И знате највећи део сведока који се појавио нема никакво, или у највећем делу свог сведочења, нема непосредно сазнање о догађајима. Приметили сте вероватно причу: „Чуо сам, рекли су ми људи“. Чак не наводе ко су ти људи, него, или негде наведу ко су ти људи, али немају непосредна сазнања. Ако се сећате на почетку суђења, једног таквог сведока је суд чак и одстранио, који није имао непосредних сазнања. Онда када су видели да се појављују стално такви, па сада пропало би им суђење да се одстрани, онда су почели да их пуштају.

Други проблем су сведоци који крше презумпцију невиности. То је једно од основних људских права. Значи, право да се сматра да је невин док се у судском поступку не докаже ваша кривица. Појављују се сведоци да кажу, мени је најдрастичнији пример онај сведок статистичар који је пошао од неких нађених пет хиљада лешева од којих су две и по хиљаде идентификовани као Албанци који су умрли насилном смрћу, а не зна се ни ко их је убио, то није доказано. Посебно што није доказано у судском поступку, што би се морало да би се пошло од тога да постоји убиство. А онда он изводи даље закључке статистичким методама да је још неких пет, шест хиљада људи убијено. Значи он не зна ни ко су, ни шта су, ни где су убијени, па онда статистичким методама их распоређује по подручју Косова где су они отприлике убијени. То је као статистика. А онда на основу свих тих убистава и тих локација које је он претпоставио, онда извлачи закључак да су се избеглици, односно да се становништво албанско иселавало због тога што им је претила опасност да бу-

ду убијени. Не само потпуно кршење презумпције невиности, него потпуно кршење елементарне логике, здравог резона.

Даље се појављују сведоци, знате душевно болесни, мислим чини ми се да није спорно, ту ће се вероватно тражити вештачење. Мада се он није исплатио као много битан сведок, рецимо овај наш први инсајдер, Ратомир Налић. Све указује да није баш најздравији. Имате ону категорију сведока који су, малопре поменути, сведоци и вештаци који су радници тужилаштва. Сада је, наравно, у питању њихова независност, помињали су је у суду, као независности и непристрасности. То је питање опште структуре поступка. Имате одвојене функције у поступку, то се зове принцип монофункционалности у праву, и сада нема смисла, нема никакве логике, не уклапа се у структуру било ког суђења да радник тужилаштва и сведочи. Шта је онда смисао сведочења? Онда сведочење не треба ни да постоји, онда је довољно да тужилац изнесе своје тезе и да се на основу тога донесе пресуда. То је у суштини то, значи то не може да се третира као сведочење. Не само да се не може третирати као непристрасно сведочење, него се не може уопште третирати као сведочење. Значи низ елемената има, ми смо на почетку имали на Правном факултету једну конференцију за штампу када је једна група професора, која има лоше стручно мишљење о Хашком трибуналу, а то је једно три четвртине професора Правног факултета, говорила о постављању пријатеља суда. Чињеница јесте, морам да истакнем, да се макар овај наш пријатељ суда, иако је он подржао и поздравео изручење Слободана Милошевића, његово хапшење и изручење, али је ипак ваљда човек Србин па се понаша коректно у том поступку. Миша Владимиров, ево, видели сте открило је шта. И онда говорили смо о томе па смо закључили да оно што је народ наш, неписмени сељак приметио у отоманском правосуђу, и створио изреку - Кадија те тужи, кадија ти суди, да то постоји наравно и у Хашком трибуналу јер тужилаштво и суд су практично једна те иста институција. Чак овако обичном човеку када кажете суд персонификација му је Карла дел Понте, главни тужилац, а не Клод Жордан, за кога већина људи и не зна да је то председник суда. Кажем то је органски повезано, има исти секретаријат, начин функционисања је исти, чак радници тужилаштва дају одређене налоге суду.

Не бих да вас много замарам тиме, то се дешавало у неким другим поступцима. Рецимо у случају Момира Талића је било таквих ситуација. Али даље, радници тужилаштва значи дају налоге радницима суда, како суд да се постави. То, наравно, иза сцене. Али, кажем, значи, тај принцип - кадија те тужи, кадија ти суди је ту неспоран. Онда са овим постављањем пријатеља суда који имају функцију одбране, задатак одбране, што не би смели да имају на тај начин, они могу да контролишу како се води поступак, и да ли се поштује право на правичан судски поступак, али да врше задатке одбране, посебно у тренутку када је окривљени своју концепцију одбране поставио другачије негирајући правну утемељеност самог постојања суда. Та народна изрека се проширила на - кадија те тужи, кадија ти суди, кадија те брани. Е сада долазимо после ширења на следећи степен, сада се појављују сведоци који су радници тужилаштва и вештаци који су радници тужилаштва. Тако да имамо сада и - кадија ти вештачи, и кадија ти сведочи. Значи у односу на оно што је био појам ненормалног судског система, а то је средњевековно отоманско правосуђе, ово је за једно још три степеника отишло даље. Е сада имајте у виду да у тим таквим условима, значи пред судом који функционише по принципу кадија те тужи, кадија ти суди, кадија те брани, кадија ти вештачи, кадија ти сведочи, пред тим таквим судовима, у тим таквим условима у првом делу поступка у коме би по праву и по правилу се решава чак и онда када дође на крају до

ослобађајуће пресуде да реџимо порота, или, овде нема пороте, пресуду доносе судије, али свеједно, да посматрачи стекну закључак да је окривљени крив, или да је општи закључак да окривљени није крив.

Према томе, ја мислим да је то јединствен случај у, чини ми се, историји правосуђа и да се заиста Хашки трибунал налази пред огромним проблемом. Формиран је, ја чак мислим да је формиран од почетка 1993. године да би судио Слободану Милошевићу. Разлог што су чекали до 1999. године, то су они знали. Али, кажем, мислим да је већ 1993. године формиран због Слободана Милошевића и сада се налази у ситуацији да му је у старту, у првој фази поступка, кључна оптужница против њега, јер та косовска оптужница једино може да буде кључна, пада у воду. Међутим, кажем, ето на прљаво покушавају са Мишом Владимировим и тако, али ми очекујемо да ће оптужница пасти и чак покрећем иницијативу да се иде на то, с обзиром на здравствено стање окривљеног, о коме суд мора да води рачуна, и на чињеницу да у првој фази поступка ништа није доказано, практично може да се донесе ослобађајућа пресуда, да се можда и одустане од извођења доказа одбране, јер нема потребе за њима и да се иде на ослобађајућу пресуду већ у овом тренутку, или на одустајање тужилаштва. Ми ћемо то покренути, наравно то није спорно, али њихово понашање зависи од њих самих.

Новинарска питања

Новинар: Ја сам Радислав Стојановић са Косова и Метохије, слободни новинар. Молим господина Шешеља и господина Бјелицу, да изнесу свој став да ли сматрају да део одговорности за злочине над Србима и осталим неалбанским живљем на Косову и Метохији, у Босни и Херцеговини и Хрватској сноси и непрофесионална, спољна политика Југославије која није вероватно довољно проценила геостратегијске апетите и циљеве савремених неоимперијалиста, који под лажним мотивима заштите људских права и стварања демократског поретка желе да наметну своју власт и диктатуру целом свету.

Богољуб Бјелица: Ово постављено конкретно питање сматрам да је саставни део само укупног сценарија који је на-

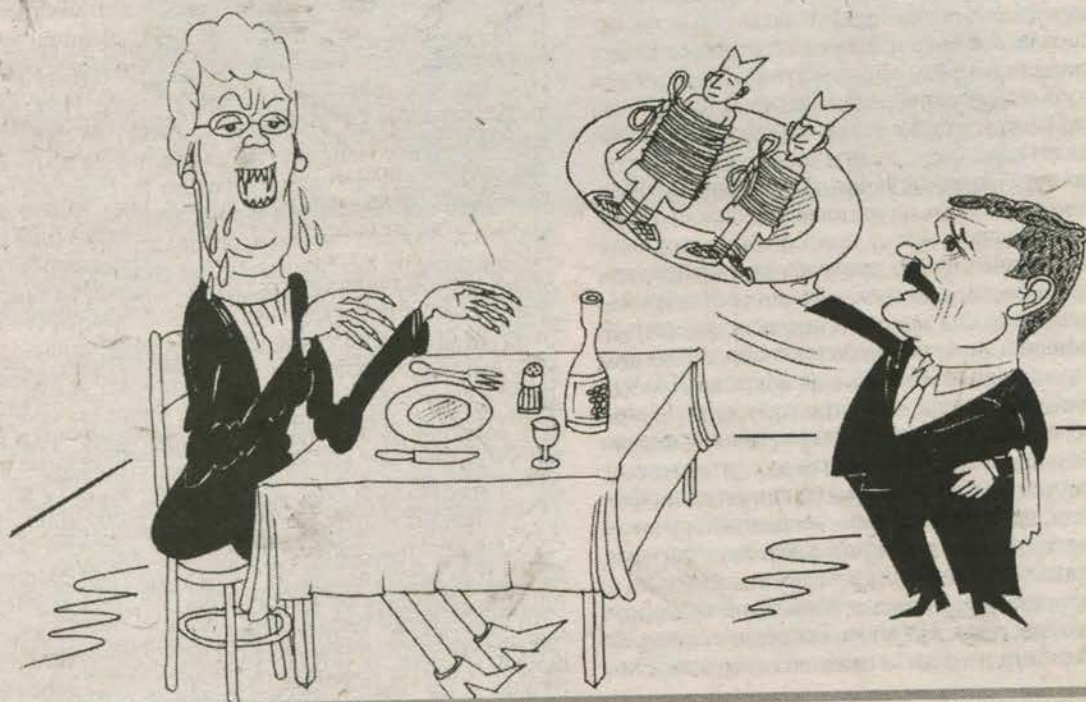
мењен и који је спроведен на простору Балкана и који је спроведен разбијањем претходне Југославије. Свакако да не сумњам и у том случају се свакако део ваше претпоставке чини и основаном да они који су намеравали да разбију претходну државу то су чинили помоћу појединаца и полуца који су им служили у том интересу. Сигурно да је било и у спољнополитичкој функцији таквих услуга и неспособности, али куд ћете веће услуге, неспособности и злочина од онога који је починио тадашњи, нажалост, председавајући или председник претходне Југославије, Стипе Месић, који је изјавио пред читавом светском јавношћу да је дошао ту да обави тај посао, а посао се свео са његовим задатком нескривеним да разбије претходну Југославију. Сигурно су се многи у тој функцији нашли и по задатку и корумпирани и уцењени и остварујући личне, појединачне и групне интересе у основној функцији колонизацији ових простора.

Разбијање Југославије

Проф. др Војислав Шешељ: Очигледно је да је процес разбијања Југославије много раније програмиран и да су прве фазе изведене већ после Другог светског рата. Процес разбијања Југославије отпочео је поделом после Другог светског рата Југославије на шест федералних јединица под неједнаким критеријумима. Неким народима су етничке границе подударне са границом федералне јединице, а неки народи, пре свега Срби, су разбијени у више федералних јединица. Та мала српска федерална јединица још је и изнутра онемогућавана успостављањем аутономних покрајина, на различитим принципима, да нормално функционише. Устав из 1974. године био је следећа фаза. Уместо федерације, добили смо конфедерацију, где су комунистичке елите у шест федералних јединица водиле такозвану договорну политику. Имали су неограничену власт у свом феуду, а на савезном нивоу је увек долазило до прегласавања у коме су Срби извлачили дебљи крај.

У тренутку распада Југославије није нимало случајно што се на челу Савезне владе нашао Анте Марковић, а на месту министра иностраних послова Будимир Лончар. Постоје многи докази, већ се у разним књигама објављују, ра-

КАНИБАЛИЗАМ





зних угледних аутора у нашој земљи, могао бих да наведем неколико примера, да је Будимир Лончар интензивно радио на пројекту разарања Југославије на изразито српску штету. И када је тај пројекат приведен крају, он је једноставно продао своју вилу за багателу откупљену на Дедињу, за велики износ новца у девизама и побегао из Београда.

То је прва фаза. Србија није водила спољну политику иако је једно време имала министра спољних послова спољна политика је била на савезном нивоу. Сада имамо сличну ситуацију. Сада имамо једног чистог шпијуна, раније полицијског доушника, доушника УДБЕ у нашој земљи, а после када је његов шеф постао шпијун западних обавештајних служби онда је и своју везу удбашку превео једноставно у тај шпијунски табор, Горан Свилановић. Он је као доушник радио за Горана Петровића, док је Горан Петровић био високи функционер УДБЕ, то знате, то су сад ноторне чињенице. Горан Свилановић када је ухваћен амерички шпијун на делу овде, шеф америчке шпијунаже за Балкана, Дејвид Нејбор, ухваћен на делу како му потпредседник Владе и бивши начелник генералштаба, Момчило Перишић, предаје поверљиву документацију. Горан Свилановић уместо да упути демарш америчкој влади, он се извињава због тога. Овде је исправније реаговала америчка влада јер је одмах свог шпијуна повукла. А Горан Свилановић се извињава.

Горан Свилановић уговара са Хрватима, предаје им 12.000 хектара пољопривредног земљишта са леве обале Дунава, чак и око Шаренградске аде, чак уговара инциденте са нашом војском како би се тај процес убрзавао. Знате, чак су се и досманлије у Апатину побунили против такве политике Савезне владе, они тамо држе власт, нажалост. А када су чили шта се дешава и они су протестовали, локална власт из Апатина. Нисмо имали среће са тим Министарством иностраних послова, још увек има много лоших кадрова тамо, најлошији се тек доводе. Није случајно што је ћерка Милоша Минића тамо доведена на веома важно место, то није нимало случајно. Или што је Мирољуб Лабус своју ћерку, која је дуго живела у иностранству, довео такође на важно место у Министарство иностраних послова. Министарство иностраних послова је један од центара данас за вођење антисрпске политике. Не бих то назвао непрофесионалним односом, него смишљеним, тенденциозним, антисрпским ставом који је протезиран кроз све поступке Министарства у разним фазама.

Новинар: Милорад Бајић, слободан новинар, новинар независног удружења новинара, НУНС-а. Господине Шешел, ви сте у јавности познати по томе што немате длаке на јези-

ку и зато спадаате у групу политичара којима се верује. Ово моје питање није у контексту данашње конференције за штампу. Молим вас одговорите ми, према вашем сазнању ко стоји иза киднаповања и лишавања живота Ивана Стамболића?

Нерасветљена убиства

Проф. др Војислав Шешел: На ваше питање ко стоји иза киднаповања и евентуалног лишавања живота Ивана Стамболића, ја не могу на најдиректнији начин да одговорим. Старо је полицијско правило кад се истражује убиство, када је у старту непознат починилац, да се прво размишља о евентуалним мотивима. Ко је имао мотив да Иван Стамболић, на тајанствен начин, отмицом нестане непун месец дана пред септембарске изборе 2000. године? Закључак је јасан. Мотив је имао онај ко је желео на најгори могући начин да напаости Слободану Милошевићу. Које је то огромну реалну политичку штету нанело? Милошевићу. Поготово што су све досманлијске странке, очигледно припремљене на то, одмах почеле са хорском кампањом, режим отео, режим убио, режим ликвидирао и тако даље.

Две године после тога досманлијски режим, режим Зорана Ђинђића није разјаснио ту отмицу. Даље, које питање поставља полиција у таквим случајевима? Ко је уопште у стању да тако нешто изведе? Нема таквих криминалних банди много. Од сурчинског клана који је био најактивнији увек у таквим пословима, па надаље, одмах се може видети. Или је то банда Станка Суботића Цанета Жапца, или сурчинска банда Драгољуба Марковића „Крмивопродукта“, Чумета, Лимуна или нека трећа, четврта, пета, не верујем да их има више од пет могућих. Нико није ухапшен, нико није притворен, све стоји, нико није заинтересован, у садашњем режиму, да се истрага проведе. То све очигледно говори ко стоји иза тог убиства. Ја ћу вам рећи, убеђен сам да иза отмице и евентуалног убиства, а готово је сигурно да је Стамболић убијен, стоје исти они који су организовали два пута атентат на Вука Драшковића, на Ибарској магистралу и у Будви. Шта се десило у Будви? Свакога дана полиција Црне Горе обезбеђивала је Вука Драшковића, када год дође у Будву, само тог дана, те вечери када је покушан атентат, полицијска заштита је повучена. Питајте министра унутрашњих послова Црне Горе што је тог дана повлачио полицијску заштиту. Када бих имао моћи, ја бих прво њега привео и саслушао.

Ја сам за непуних десет дана готово до краја истражио убиство министра одбране Павла Булатовића. Сви ћуте. Недавно је покушана ликвидација убице, Ивана Делића, да се сакрију трагови. Нападнут је Анкетни одбор и ја лично што смо били успешни у разоткривању. Ја сам очекивао одликовање од Коштунице, што сам то разјаснио успешније него било који истражни судија, него било који полицијски иследник. Уместо тога он и његова странка, чији су ме представници подржавали у раду Анкетног одбора, заиста, Јовашевић посебно, његова странка је гласала против извештаја после. Ту су одговори.

Ја немам довољно полуга, засад немам, да то могу до краја да испитам. Али чим се промени власт ја вам гарантујем да ће многи да пропевају од којих нисте очекивали да уопште лепо певају. Од Душана Михајловића, Зорана Ђинђића, преко ових актуелних полицијских генерала, па свих других за које постоји било каква сумња, било каква индиција да су умешани или да су евентуално нешто знали, накнадно сазнали, претпостављали, сумњали и тако даље. Али мора да постоји жеља власти да се то темељито истражи. Садашњи режим нема ту жељу. Можете ви одмах одговорити контрапитањем - зашто то ранији режим није урадио. Било је мало времена, то је било, колико се сећам 25. августа 2000. године. А ми смо већ изборе имали 24. септембра, месец да-

на после тога. Месец дана је мало, али две године је превише времена да се то темељито истражи. И нема тога ко може да прикрије трагове.

Знате, они кажу да је уништена документација, да је неко из државе то урадио, па не би ваљда то документовао. Не доноси се одлука записнички да се неко ликвидира. Ја никада нисам чуо у историји човечанства да се тако доносе те одлуке. Дакле, не треба трагати за тим у документацији, него међу живим људима, али нема жеље да се трага него се то тенденциозно из медија избацује, нико више не поставља то питање, нико више од челника режима не даје обећања у том правцу, нико не показује вољу да се то разјасни.

Зла времена

Новинар: Јасмина Цицеровић, телевизија Б92, колико сам разумела, господин Ракић је најавио иницијативу, односно покретање иницијативе за неизвођење даљих доказа одбране пред Хашким трибуналом. Ако можете само мало да прецизирате на који начин ћете покренути ту иницијативу и када? И да ли сте о томе разговарали са Слободаном Милошевићем, будући да се он сам брани и да нема адвоката пред Хашким трибуналом?

Проф. др Бранко Ракић: Па, да вам кажем, о самом облику тог захтева бићете благовремено информисани. У сваком случају постоје начини да се иде на то и такве могућности постоје према правилима Хашког трибунала пошто је то англосаксонски поступак, мало специфичнији и другачији од нашег, да се поступак обустави пре, да се друга фаза поступка не остварује. Наравно, ту је потребно опет раздвајање поступака по основу босанске и хрватске оптужнице да би се одлука донела за Косово.

Бићете обавештени о томе, али кажем да о томе размишљамо да ускоро покренемо.

Новинар: Миленко Раичевић, ако прихватимо ваше добре жеље за одбрану Слободана Милошевића и ако не коментаришемо то, господине Бјелица, питао бих вас нешто друго. Хтели ви то признати или не највећи непријатељи Слободана Милошевића у протеклих десет година били су људи из ваших редова. И ја смело тврдим да разни Марјановићи и остали, нико други њему није могао нанети више штете него они. Ту су били и разни министри од информисања до иностраних послова који апсолутно нису заслуживали то место у Влади Слободана Милошевића. Евидентно је да ви ни сада нисте урадили скоро ништа да то рашчистите. Ко је заправо ваш кандидат за избор? И чији је кандидат Бата Живојиновић?

Богољуб Бјелица: Сваком добронамерном је јасно и тачно је, нажалост је тачно, да су појединци скривајући своје праве мотиве учествовали и штетили овим процесима на један или на други начин. Ваљда и та тешка времена која наилазе управо и служе да би се све то и препознало, а крену-

ло је врло јасно и убрзано и добро је да је тако у том делу већ од 5. октобра. И то они који су поприлично добили од наше партије, они су први напустили брод. И нека су. Остали су и остаће они, а то су најбројнији и најчаснији људи, који нити су шта добили нити су шта тражили, али су следити овај вредносни систем. Председник Милошевић, да вам одговорим директно, цитираћу: „Данас поготово када је опасност од глобалног насиља извесна, потребан је глобално организован отпор том насиљу. У овим данима земља се брани од зла надвијеног над њом и заједно треба да су левица и десница, верници и атеисти, високо образовани и лаици, стари и млади, они који се нису слагали и волели, они који нису говорили, они који мисле да су се заувек и дефинитивно разишли, сви који имају једно заједничко својство да воле своју земљу и да се осећају обавезним да је бране од статуса колоније којом ће марширати стране војске, чија ће економија бити у функцији развоја других земаља и чија ће култура бити укинута, чија ће прошлост бити збрисана и чија ће власт бити састављена од оних потплаћених или уцењених ништарија које сваки народ има и у добра времена, а поготово у зла. Ово јесу врло зла времена”. Врло зла времена, а порука борца за слободу из Хашке тамнице је јасна. У злим временима мора се градити народно јединство.

Патриоте, патриотске странке опозиције и појединци патриотски оријентисани дужни су да заштите нападнуте интересе, да се демонтира ова марионетска власт. Предлог председника Социјалистичке партије Србије, Слободана Милошевића, је врло јасан и прецизан, да то овога пута буде заједнички кандидат др Војислав Шешељ. То је мишљење и подршка већине чланства Социјалистичке партије Србије, а ко је све и какве имао кандидате, ко их је утврђивао и на који начин, који органи или појединци и групе, о томе ћемо расправљати када за то дође време, имајући у виду да постоје приоритети. Приоритет у овом моменту је подршка свих патриотских напора, зах-



тев, резолута, да се у интересу трајног мира на овим просторима ослободи хитно Слободан Милошевић. Много је манипулација ко је дужан да положи рачун за ове злочине који су настали у последње две године. О каквом југу Србије се прича када се прича о Прешеви, Бујановцу и тако даље? Је ли то у нечијим главама већ ишчезло Косово? Залутали су ти свеједно макар се данас налазили у власти. Много су залутали и много су дужни. Није Србија сведена ни на Прешево, ни на Бујановац, дужни су да разрешавају ситуацију и поробљавање Србије хитно да се заустави, пошто то они не могу прилика је и ови избори за председника Републике и свакако први наредни и хитни парламентарни, да разреши и зауставе овај суноврат који се проводи управо преко онаких полуга које очигледно имају упоришне тачке и данас у Србији. Обавеза је да се томе стане на пут.

БИТКА ЗА СРБИЈУ

Др Војислав Шешел: Даме и господа, већи број мањих ванпарламентарних политичких партија патриотског опредељења без обзира на идеолошку усмереност као и већи број разних организација и удружења грађана како се то сад помодно назива невладиних организација контактирало је Српску радикалну странку изразило жељу и вољу да се прикуључе подршци јединственом председничком кандидату патриотске српске опозиције.

Они ће у наредних неколико дана и писмено да се огласе, па ја не бих наводио називе тих организација, саопштићу вам само да је већ писмено стигла порука подршке од одбора за заштиту Срба од Хашког трибунала из Подгорице са потписом Косте Булатовића, познатог лидера косовско-метохијских Срба из осамдесетих година и Наде Лазаревић Јововић једне од оснивача Народне странке.

Српска радикална странка ће прихватити подршку свих патриотских партија, организација и удружења и ми сматрамо да овога пута треба манифестовати пуно национално јединство у супротстављању личном кандидату Зорана Ђинђића Мирољубу Лабусу.

Ви видите и ако предизборна кампања има прилично нерегуларан карактер због огромне медијске и финансијске подршке власти Мирољубу Лабусу, он има много муке око скупљања потписа, он има много муке око саме организације кампање, а он у политичкој кампањи нема шта да понуди. Лабусов програм ми смо већи испробавали ове две године на својој кожи. Лабусов програм значи затварање фабрика у Србији, Лабусов програм значи отпуштање радника, Лабусов програм значи реално смањење плата и пензија, опадање куповне моћи, Лабусов програм значи шест пута скупља струја него што је била раније, Лабусов програм представља распродају у бесцење свих наших фабрика које су иоле способне за нормалан рад. Лабусов програм значи огромне школарине у високом школству, Лабусов програм значи све скупље здравствене услуге и хаос у здравству. Што се културе тиче Лабусов програм значи укидање српске историје, цензурање свега онога што је славно и величанствено из српске прошлости, протежирање разних монидијалистичких, идеолошких фоскула, изједначавање народа са хиљадугодишњом традицијом, са онима који су измишљени који само на папиру постоје, који су вештачка креација у протеклих неколико година. Тако да Лабус на овим изборима апсолутно никаквих шанси нема.

Ми настављамо даме и господа са раскринкавањем разних криминалних афера за које је директно одговорна доманлијска власт, ви сте чули за ову аферу несносног смрада који се над цели Београд шири из Сурчина. Протагонисти тог смрада су Ђинђићеви Сурчински мафијашки пре свега Драгољуб Марковић звани „Крмиво продукт“ и Љубиша Буха звани Чуме. Ми смо истражили то питање и дошли до следећих сазнања.

Директор Јаковачке кооперације „Пољопривредног комбината Београд“ Милош Бугарин пре три четири године продао Драгољубу Марковићу „Крмиво продукту“ око сто педесет јутара земље у Сурчинском доњем пољу и то пољопривредне земље коју је Марковић једним делом превео

у грађевинско земљиште, изградио ергелу и хиподром.

У овом тренутку врши се притисак на власнике околних парцела како би продали земљу Марковићу, око мостова преко канала ископани су ровови да се не може прећи на другу страну и обрађивати земља. На поједине власнике вршен је притисак од стране телохранитеља Марковића да немају шта ту да траже и да више не обрађују ту земљу. Уплашени људи су се повлачили и доста је земље остало у талогу. Управо та стална ископавања и прекопавања угрозила су канализациону мрежу па отпадне воде уместо да се одводе таложе се и оне изазивају и страشان смрад и заразу, пошто су те отпадне воде препуне материја органског порекла које се распадају.

У исто време Љубиши Бухи Чумету продата је менза ПКБ-а која се налази у близини фудбалског стадиона у Сурчину, односно на месту званом „Рупе“. Та менза је дата за гориво које је делом завршило у ПКБ-у, а делом ко зна где. Дакле, једну мању количину горива су дали ПКБ-у заиста за коришћење направљена је трампа, гориво за простор, а остатак горива је отишао онима које је Чуме подмићивао, међу њима и Милошу Бугарину.





После те продаје, односно трампе, тај исти директор Бугарин је плаћао закупнину Чумету, дакле, прода објекат ПКБ-а, па онда плаћа закупнину испред ПКБ-а за коришћење тог објекта Чумету скоро три године у значајном девизном износу у месечно да би радници ПКБ-а који још тамо раде имали где да једу. Ови подаци су добијени од радника ПКБ-а и они су врло тачни и веродостојни, колебају се те изјаве тих радника само око конкретне висине закупа тако да вам те цифре не помињем оне су помало различите, али ни-су ни нарочито битне.

У Бољевцима Милош Бугарин је продао земљу на месту званом „Ледине“ власнику предузећа „Руралтел“, то предузеће је уводило телефоне у земуњским селима. Власник се зове Милденко Милинковић из Бољеваца је и у том случају пољопривредници су расељени на разне стране са далеко лошијим квалитетом земље. То је даља наша обрада ситуације у Сурчину.

Оно што ће вас вероватно још више интересовати то је питање убиства генерала Бошка Бухе и улога Жељка Максимовића Маке у свему томе. Жељко Максимовић Мака је агентор на полицијског генерала Бошка Буху, то смо вам већ саопштили на једној од претходних конференција за штампу, информација је поуздана, а то можете да видите и по питању Душана Михајловића министра унутрашњих послова.

Жељко Максимовић Мака је класични криминалац, психопата који је протеклих година служио за разне прљаве послове, и убијао људе по Србији, али и ван Србије по иностранству. Последњих неколико година он је имао и заштиту Црногорске државне безбедности. Жељко Максимовић Мака први пут је ухапшен са шеснаест година и то после истраге коју је провела Београдска полиција поводом налаза да ујутро лешеве на Медицинском факултету освајују пуни оловних метака. Полиција је истраживала ко то пуца на лешеве. И после једне заседе ухапшен је Жељко Максимовић Мака који је ноћу прескакао прозоре мртвачнице лешеве везивао за столицу, и вежбао пуцање из пиштоља у тако направљене мете. Из тога видите о каквом је психопати реч.

Уместо да Жељка Максимовића Маку после сопственог признања пошаљу у лудницу, његов отац који је тада био ви-

соки функционер једне специјалне полицијске службе и чији је пиштољ био у питању, син је користио управо његов пиштољ, заташкава цео тај случај а син Жељко обећава да више неће пуцати на лешеве. И замислите Жељко Максимовић Мака је одржао то признање, никад више није пуцао на лешеве, у будуће је пуцао само у живе људе. О тим његовим подвизима пуцања у живе људе сазнало је подземље и оно га радо и често ангажује за разне послове ликвидација.

Једно од првих професионалних занимања које обављао Жељко Максимовић Мака било је обезбиђивање клуба „Амадеус“ који су почетком осамдесете године држали Аркан, Жељко Ражнатовић Аркан и Жика Живац. После месец дана Жељка Максимовића Маку је ухапсио тадашњи начелник градског СУП-а Бижић за покушај убиства Ратка Ђокића. Тада се сазнало у полицији да су Жељко Максимовић Мака и Дарко Станојевић који је почетком деведесетих убијен у Немачкој, ангажовани од стране Аркана и Жике Живца да убију Ратка Ђокића, а у спектакуларној тадашњој акцији градског СУП-а Београда, на Новом Београду код ухапшених је нађена велика количина оружја.

Међутим, Аркан и Жика Живац су имали огромну заштиту у савезној полицији, у Савезној државној безбедности код браће Ђулафића. Чули сте претпостављам за браћу Ђулафић они су били високи функционери Савезне службе државне безбедности и сарадници Станета Доланца на разним прљавим пословима осамдесетих година.

Од осамдесет пете године Жељко Максимовић Мака је био у комбинацији с неким другим криминалцима уметничких настројења, а изашао је и у Европу и он је био проевропски оријентисан као ова Странка српског јединства. Знате, њихова проевропска оријентација је доказана у пракси јер они су пљачкали банке по Шведској, Немачкој, Холандији, Француској, Италији по скоро свим европским земљама. Они су доказали своју проевропску оријентацију друже се и са Интерполом. Са Интерполом су ко браћа рођена. Тамо је и Жељко Максимовић Мака крао, пљачкао, пребијао, рекетерао, пуцао.

Међутим, његово познанство и блиско пријатељство са Аркановим човеком Бонбоном, чули сте за господина Бон-

бону, он је недавно убијен. Намерно говорим њихове надимке јер су познатији по надимцима него по именима, а да вам право кажем направи ми се и збрка у глави, ко толика имена да памети. Важно је да су информације паздане. Жељко Максимовић Мака је био један од ударних војника подземља Бонбоне, Аркановог Бонбоне и они су тада сарађивали у неким прљавим пословима и са Службом државне безбедности чији је шеф био Јовица Станишић.

Жељко Максимовић Мака, Бонбона, затим неки извесни Миланче Рајковић који је убијен две хиљаде прве године испред телевизије „Пинк“ са легитимацијом Црногорске државне безбедности, сећате се тог случаја вероватно, затим Јоца Амстердам, Вуја Дадиља, Бошко Радоњић, Воја Американац, то је онај Воја Раичевић кога су Аркановци после убили зато што је он убио Љубу Земунца, заправо убио је Ченту и убио је Аркановог пуковника Шуцу, асоцирало ме је то што је Чента био врло близак са Љубом Земунцем, затим, Бојан Петровић, и десетине таквих бараба постају господари живота и смрти у Београду, а на вези их је држао Љубиша Богосављевић Љубче по директном налогу Јовице Станишића.

Паралелно са овом групом, Жељко Максимовић Мака је остваривао контакте и са другим истакнутим криминалцима, највише је и даље сарађивао са Бонбоном, а деведесет пете године приликом убиства полицајца о коме је већ било речи и после информације да интервентна бригада кренула по њега уз налог да пуцају ако пружа отпор побегао је у улици Пролетерских бригада код извесног Бране Шарановића, човека познатог у подземљу који пред насртајима полиције није хтео да отвори врата док Јовица Станишић није послао своје људе из Државне безбедности који су га потом ослободили иако је убио полицајца Жељко Максимовић Мака није осуђен ни на дан затова.

Брана Шарановић му је од тада па до данашњих дана један од покровитеља посебно у Црној Гори. Мака се бавио и рекетарењем, ученама, отмицама, принудном продајом чак разних драгоцености и уметничких слика, све чешиће је почео да ради за црногорску мафију посебно за Вукашина Мараша и Брану Мићуновића. По њиховом налогу он како се то каже у њиховом жаргону под наводницима „чисти“ противнике, едимилише противнике, купује вилу на Дедињу и после убиства Бонбоне остаје такорећи једини из те првобитно формиране банде за ликвидације. Он се повезује и са неким политичарима, затим, са Николом Сандуловићем који је био телехранитељ Зорана Ђинђића, те везе му помажу да успешније обавља своје прљаве послове.

Кад је црногорска „Република“, то су ове нове новине покренуте у Црној Гори под режимском контролом, после хапшења Јоце Амстердама у Бугарској објавила чланак где се помиње да је у кући Јездимира Васиљевића на Дедињу коју је одузела Државна безбедност Јовице Станишића за потребе криминалаца поред Јоце Амстердама био и Жељко Максимовић Мака.

Жељко Максимовић Мака је веома познат Београдској полицији, судијама, тужиоцима, а Зоран Недељковић службеник Државне безбедности морао је по налог својих шефова да досије о Жељку Максимовићу Маки пет пута брише. И Душан Забуновић познато вам је кад је са бандом капетана Драгана отимао Савезну управу царина, а капетан Драган је био човек Јовице Станишића све време обављао прљаве послове, глаумио да ратује, а заправо једном приликом је опљачкао и опрему која је Студију Б стигла из иностранства, организујући заседу на путу од Суботице према Београду, та опрема је после продата негде западно од Дрине, не знам тачно у које место.

Најистакнутији полицајци Београда који поштено обављају свој посао кажу да је Жељко Максимовић Мака убио више од тридест људи. То би биле дакле најсвежије инфор-

мације које смо прибавили о овим криминалним аферама. Ми на том послу убрзано радимо, јер једна од основних тачака мог председничког програма у овој предизборној кампањи је борба против криминала, борба против мафије. А ми српски радикали смо за све ове године показали и доказали да смо заиста искрени борци против криминала и мафије. Прво, по томе што никад нисмо били умешани у неку криминалну аферу, друго, што се и не дружимо нити имамо било какве контакте са мафијашима, и треће, што смо показали храброст да увек све јавно изнесемо што сазнамо, а што претходно проверимо и докажемо да је тачно и истинито.

Изволите, имате ли ви неко питање?

Новинар (Десанка Крстић са Првог програма Радио Београда): Како тумачите тврдње углавном владајућих странака да подршка Слободана Милошевића, односно његова препорука да се опозиционе странке окупе око вас као једног кандидата није плус за вас, него да је искључиво минус за социјалистичку партију?

Др Шешел: По овоме како су реаговали сви режимски медији по публицијету који смо добили и по паници која је завладала у редовима досманлија, најбоље можете закључити какав је ефекат изазвала Милошевићева јавна подршка мојој кандидатури. Како мени Милошевић својом подршком може нанети било какву политичку штету. Никако. Може ми само много помоћи јер је Милошевић данас, Слободан Милошевић је данас веома популаран у српском народу, због успешне одбране пред Хашким трибуналом, где се не суди њему, него се суди Србији и целом српском народу. Он је раскринкао све досадашње оптужбе, лажна сведочења и показао заверенички карактер акције западних сила против Србије и целог и српског народа. Он је популаран у свим крајевим Србије, ја то знам, сваки дан путујем, сваки



дан сам у другом неком месту у Србији и то осећам у унутрашњости Србије, то се осећа у Београду, а паника која је захватила наше политичке противнике о томе вам најбоље сведочи.

Ја разумем да у Социјалистичкој партији Србије вероватно има извесних проблема по том питању, ја нећу да се мешам у њихове унутрашње послове, ми очекујемо да они консолидују своје редове и да спорове и несугласице међусобно разреше, очекујем и да ће цела партија да подржи моју кандидатуру, али у свему томе је Милошевића подршка најдрагоценија његова подршка вреди више од подршке руководства његове партије ви сте тога свесни. Проблем те партије је што јој стално Ђинђић прети регистрацијом Бранислава Ивковића, предајом регистрације Браниславу Ивковићу као што су отели партију Вуку Обрадовићу Социјалдемократију, тако исто прете да ће урадити са Социјалистичком партијом голим насиљем противправним поступцима то је једна објективна претња.

Друго, ви знате у Социјалистичку партију су се убациле недавно и групације директно везане са Јовицом Станишићем то је ова странка Милорада Вучелића и странчица Александра Вулина. Обојица су на директној вези деценију целу и више од тога са Јовицом Станишићем, најближи су му пријатељи поготово Вучелић ви то сви знате не треба вам посебно помињати. Вучелић има задатак да у име Јовице Станишића и Зорана Ђинђића покуша да преотме Социјалистичку партију и уместо партијских функционера који још нису изразили неслагања, додуше неки су изразили збуњеност попут Ружића, неки се још нису изјашњавали, а неки су се изјаснили да подржавају моју кандидатуру, појављују се у јавности управо Милорада Вучелић и Александар Вулин, а шта они уопште имају с том партијом. Вулин никад није ни био члан те партије него је по налогу Јовице Станишића се убацио био у ЈУЛ, а Милорад Вучелић је неколико пута већ избациван из Социјалистичке партије и кад је год густо он негде кидне. Рат је провео у Швајцарској кажу да је за то време и Швајцарско држављанство стекао.

Ви знате да је он улазио у разне прљаве послове преко своје фирме чак на државној телевизији је био умешан у неке афере, проневере око снимања неких телевизијских серија, за које је дат огроман новац, а никад нису емитовани, итд., читав низ афера ту стоји, али нам није нам сад проблематика Милорад Вучелић ако буде требало и њему чемо се посветити.

Изволите.

Новинар (Зоран Прерадовић, Радио слободна Европа): Како се односите према оној врсти примедби која такође стиже из владајућег ДОС-а да је подршка од Милошевића стигла под утицајем Мирјане Марковић?

Др Шешел: Па то није тачно. Ја морам да вам признам да сам прижељкивао ту подршку али нисам јавно говорио, док новине под досовском контролом нису објавиле шпекулације да ће то уследити. Први је био новосадски Дневник. И кад су ме питали новинари, а из новосадског Дневника дан пре објављивања ја сам рекао да о томе не знам ништа. Дан после сам срео Миру Марковић у Сазвезној скупштини и питао је она је одговорила да ни она о томе не зна ништа, али да крајем недеље путује у Хаг па ће питати Милошевића. Ми смо већ ту суботу кад је она била у Хагу имали Централну отаџбинску управу на којој је одлучено да ја будем кандидат Српске радикалне странке.

Мира Марковић се вратила из Хага у уторак наредне недеље, и тада Милошевић још није имао дефинитиван став. Рекао је само да требају опозиционе партије да седну и да се договоре о заједничком кандидату, на шта сам ја одговорио да је за Српску радикалну странку то питање завршено. И онда је прошло наредних десетак дана и стигла је Милошевићева писана подршка, тако да мислим да је Милошевић

самостално одлучио имајући у виду укупна збивања у Србији, све чињенице које су му стајале на располагању он је тамо прилично добро информисан, проценио је који, дакле, који кандидат из опозиције има највише шанси, проценио је да треба цела опозиција да стане иза тога кандидата. Ја сам с њим и разговарао сад у понедељак непун сат времена након што ми је саопштено и предато његово писмо.

Писмо је прво дато Социјалистичкој партији мислим да је Урош Шуваковић први добио то писмо, од Милошевићевог личног курира, Шуваковић је однео у своју партију па је онда добила Мира Марковић, а ја сам први пут сазнао да је стигла Милошевићева подршка од новинара уредника београдског „Национала“ Предрага Поповића око седамнаест часова. И то вам он може посведочити он ме је звао да ми то каже. Пола сата после тога сам и добио писмо а сат након тога сам разговарао са Милошевићем телефоном тако да ту нема никаквих тајанствених активности што неки новинари воле да наговештавају јавности да шпекулишу с тим итд.

Имате ли још питања?

Новинар (Даријан Хотла из Холандског радија један): Шта за вас лично значи да је господин Милошевић подржао вашу кандидатуру?

Др Шешел: Та подршка је за мене веома значајна, јер долази са стране истакнутог политичара и човека који данас страда само зато што је Србин и што је у једном тешком периоду српске историје био на челу српског народа и српске државе.

Новинар: Постоји период у прошлости када сте се оштро супротставили господину Милошевићу, шта се то у међувремену десило да сада он вас подржава?

Др Шешел: Кад год се Слободан Милошевић борио за интересе српског народа ја сам с њим сарађивао и помагао му, кад год је Слободан Милошевић сарађивао са Американцима и мислио да може с њима да постигне договор ја сам био у жестоком сукобу са Милошевићем. Али то је за нас прошлост мислим да је у међувремену и Слободан Милошевић схватио да се с Американцима апсолутно никакав равноправан партнерски договор не може постићи. Американци се према свим народима и државама на свету које им стану на пут понашају као што су се понашали према сопственим Индијанцима.

Новинар: У СПС-у кажу било би много логичније да се опозиција уједини око СПС-а уместо око радикалне странке пошто смо ми највећа опозициона партија, какав је ваш коментар на то?

Др Шешел: То која је партија је у опозицији највећа то ће тек избори показати. Друго, вечно су на овом свету само промене, и треће, не знам на чему они заснивају такве своје логичке судове. Највећи ум у историји човечанства који је разрадио принципе логичког мишљења био је Хегел, и овакав начин логичког размишљања каквим прибегавају и људи с којим сте евентуално разговарали далеко је од принципа хегеловске логике.

Да поједноставимо те ствари. Погледајте цело руководство Социјалистичке партије кажите име једног човека који би био бољи кандидат на овим изборима. Овде има велики број српских новинара, београдских новинара, питајте њих да ли постоји изузев Милошевића који сад не може да се кандидује да ли постоји у Социјалистичкој партији неки кандидат који би имао веће шансе све да им цела опозиција стане уз њега. Од стране Ђинђићевог режима и бившег шефа тајне полиције Јовице Станишића социјалистима је подметнут, убачен Милорад Вучелић како би он евентуално могао да фигурише у тој улози и преотме партију у целости.

Имате ли још питања. Ако немате, хвала вам.

САВЕЗНА ДРЖАВА КО ЦЕРОВА КОРА

Др Војислав Шешељ: Даме и господа, најновије проблеме у изради такозване Уставне повеље сматрамо само логичном последицом неозбиљности основног приступа редефинисању статуса савезне државе и федералних јединица унутар ње. Оног тренутка кад је Коштуница са својим пријатељем Гонзалесом кренуо у тај посао, свесно и отворено је погазио Савезни устав.

Савезни устав прописује искључиви начин својих измена. Ако се у старту погази Устав по основним одредбама које се тичу уставних промена, после не треба јадиковати што та кршења узимају маха па се дешава да Коштуница буде и заобиђен у том послу, Сад је Коштуничин проблем што су Ђукановић и Ђинђић почели непосредно да се о том питању договарају и он каже крше споразум. Па није тај споразум снажнији од Устава, он прекрши Устав па крене на споразум. Сад се чуди што Ђинђић и Ђукановић не поштују тај споразум. Како је то могуће? Он их је подучио да крше, знао је одраније какви су, да не држе до своје речи, да је и Ђинђићу и Ђукановићу у интересу разбијање заједничке државе како би свако од њих био апсолутни господар на свом феуду. Све је то у старту знао. Није га требало обавештавати. То је било општепознато.

Сад су јадиковке очигледно бесмислене. Постоји само један начин да се то исправи, да се распусти та нелегална квази-уставна комисија, да се све упути на Савезну скупштину, да регуларна комисија Савезне скупштине, регуларана уставна комисија која је формирана две хиљаде године преузме то питање у своје руке и да се евентуалним променама Устава приступи искључиво на онај начин на који то Устав прописује.

Да се прво види шта је то што није добро у постојећем Уставу регулисано, ако постоје такве ствари, раније су постојале, ми смо их дефинисали и то смо променили две хиљаде године. Увели смо непосредне изборе за Веће републике, дакле демократски принцип избора, посредни избори нису демократски, делегатски или слично.

Затим, укинули смо канцеларски систем и увели чисти парламентарни где је председник Владе први међу једнакима, а раније је председник Владе био свемоћан, он је поставаљао и смењивао министре није уопште морао да тражи сагласност парламента. И уведени су непосредни избори за председника Републике, а ако је то проблем ми се можемо договорити да се и председник Савезне Републике бира у Савезној скупштини. Никакав то проблем није што се тиче Српске радикалне странке.

Да видимо шта још има што није добро у том Уставу, ако има. Нико не каже шта је то што није добро у постојећем Уставу, а сви би да га мењају и да пишу нешто ново, и кад незналице почну да пишу, кад то пишу Батић, Шапи и ко зна ко још, онда је сасвим извесно да од тог пискарања нема ништа. Ништа озбиљно.

Даме и господа, у Србији се наставља председничка предизборна кампања, и даље Ђинђић преко свих режимских медија протезира свог личног кандидата Мирољуба

Лабуса, без обзира што га народ неће, хоће га Ђинђић. Лабус је доживео фијаско на Тргу републике у Београду, јуче је доживео фијаско у Смедеревском округу, грађани га игноришу, додају му разне погрдне рећи, тешко може да организује и то мало наводних присталица колико је потребно да сними камере државне телевизије и да то онда продукују у свим својим информативним издањима.

Ви се сећате и ранијих година је било проблема око непристрасности државних медија, али оволики степен непристрасности никад нисмо имали. Ово је сад превршило сваку меру, а добро би било да је Ђинђић пре истицања кандидатуре Мирољуба Лабуса прво утврдио чији је држављанин Мирољуб Лабус, чије пасоше има, где му је седиште, где му живи породица, неке чланове породице је приказао пред камерама неке сакрива, а ми смо успели да сазнамо и за те које сакрива.

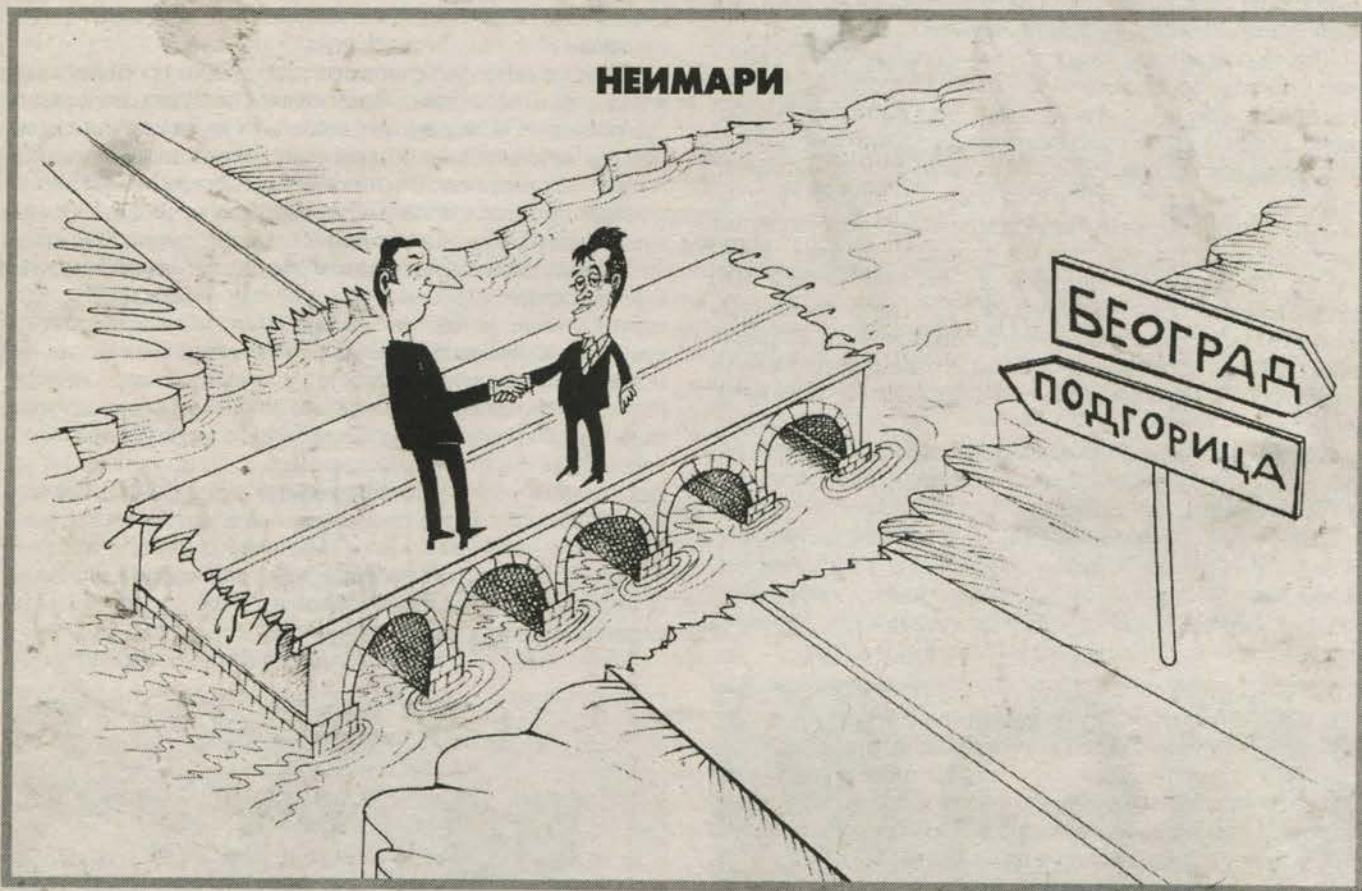


Ви сте видели, даме и господо, како је Горан Свилановић „вречао као јарац“ кад смо изнели податке на једној од претходних конференција за штампу о његовој умешаности у финансијске малверзације око реновирања простора у Министарству иностраних послова. С обзиром да је он покушао да кривицу свали на своје претходнике, искључиво на своје претходнике, ја немам намеру да браним његове претходнике да ме погрешно не разумете, изнећу вам још неколико података којим ћу доказати да је Горан Свилановић главни кривац, највише одговоран за те малверзације, и да због тога не би више могао да остане министар иностраних послова.

Ја сам већ у априлу две хиљаде године постављао посланичко питање колико је коштала адаптација кабинета Горана Свилановића, да ли је тачно да кошта милион марака. Па су они одговорили, онако на брзину, да то није тачно да су то инсинуације, јер нико није хтео да улази у саму суштину.

сет три квадратна метра, фирми „Ас комерц стан“ исплаћен је тачан износ од четрдесет два милиона и триста хиљада динара. Јер, постојали су и разни додаци уговора за које се сада Свилановић ваљда прави да их не зна а те додатке, анекдотично уговора потписивао је вршилац дужности генералног секретара Вучетић. Ово су прецизни подаци на основу документације којом располажемо. Ми имамо и фотокопије неких докумената па смо у могућности то да пружимо на увид јавности.

Уговор са „Ас комерц станом“ закључен је под бројем 886/16, 23. априла 2001. године. Тада је већ увелико, више од пола године Горан Свилановић био савезни министар. Први износ је био двадесет пет милиона осамсто четрдесет две хиљаде деветсто шест динара и двадесет пара. Чланом једанаест тог уговора је било предвиђено да се цена радова не може мењати ни по ком основу. Дакле, уговор је био фиксиран на одређени износ. После су тај износ повећали за осамдесет осам процената, то је већ кривично дело, за то се мора одго-



Горан Свилановић сада каже да је вредност радова изведених у погледу поступка рока и квалитета од стране изразито сумњиве фирме „Ас комерц стан“ тридесет осам милиона шесто три хиљаде динара. Ви из тога видите да је тај износ већи од милион марака. Или Горан Свилановић не зна колико је једна марка. Тридесет осам милиона и шесто хиљада динара је скоро милион и триста хиљада марака. То вам је прецизна цифра, она гласи: тридесет осам милиона шесто три хиљаде четрсто тридесет пет динара. Кад је онда Горан Свилановић лагао? Да ли је лагао у априлу две хиљаде прве године, или сад у августу две хиљаде друге године, он је ту ухваћен у очигледној лажи.

Затим, што се тиче тог износа, иако је он приближан износу који сам навео, чак је већи за триста хиљада марака од износа који сам навео, није ни он потпуно тачан. За адаптацију кабинета савезног министра од укупно хиљаду четрде-

варати и Горан Свилановић ће сигурно кривично одговарати.

То се не може назвати ни савесним ни законитим понашањем, али се може утврђивати колика је провизија Горана Свилановића у том послу. То је кључно питање. Имамо на располагању финансијски план извођења радова, на другом спрату Министарства где је кабинет министра Свилановића, који је извођач сачинио 24. септембра 2001. године, на износ од четрдесет милиона двеста петнаест хиљада осамсто седамдесет осам динара и четири паре. Где наћи ове четири паре, то је за посебну причу.

И овај износ је касније вођен за неизведене радове у децембру. Тренутно се Свилановићев кабинет налази на првом спрату. Он каже – ја не знам где ми је кабинет. Па не може он бити у кабинету који се реновира, за њега се реновира кабинет који је тренутно за њега непроходан, непрола-

зан, неупотребљив. Тренутно му је кабинет на првом спрату, док чека да му тај од хиљаду квадрата, више од хиљаду квадрата, среде. А сада је Свилановић у кабинету заменика министра, ранијег заменика министра Новаковића. Управо на Свилановићев захтев извођени су сви ти радови на другом спрату, дакле, нико није умешан из старог режима, можда су они у нешто друго умешани, али у ове Свилановићеве малверзације очигледно нису.

Он не може још да га користи зато што није завршен, а није ни опремљен репрезентативним намештајем какав он мисли да њему доликује. Али, како је могуће да он изађе у јавност са тако очигледним лажима и глупим објашњењима. Каже није му кабинет на другом спрату, јер је тренутно на првом спрату.

Лично је Горан Свилановић у присуству извођача три пута обилазио извођење радова, лично је сугерисао одређене ствари у извођењу радова, тога се сећају запослени радници. Лично је сугерисао како да се неке ствари дотерају и да се одустане од дела пројектне документације, да се нека стаклена башта намести, аранжира, среди итд.

Што се тиче његове изјаве да је предузимао одговарајуће мере у погледу одређених сумњи о злоупотребима, то је све неистинито, није ништа предузимао, није ни могао да предузима пошто је он сам умешан у све те злоупотребе. Он је неки допис послао под бројем 1430, од 28. јуна 2001. године, допис је послао ранији генерални секретар, пошто су му се послови учинили сумњивим. И кривичну пријаву је упутио Републичком министарству унутрашњих послова. Републичко министарство унутрашњих послова ништа није предузело по тој кривичној пријави. Треба питати министра Душана Михајловића зашто ништа није предузео. И треба, напokon, да му поставите то питање о убиству Бошка Бухе и о Жељку Максимовићу Маки, видим нико га то не пита, сви ћуте.

Ако је и досумњао у основаност несавесног извођења радова од стране приватне фирме „Ас комерц стан“, како онда Горан Свилановић може да објасни јавности да је после те сумње тој истој фирми поверио део послова на сређивању амбасаде Савезне Републике Југославије у Сарајеву. Каже, сумњиво пословање, сумњива адаптација, а даје јој нови посао у Сарајеву. И дао јој је да раде нове послове на петом спрату Савезног министарства иностраних послова.



Када је у питању тај пети спрат, он је тврдио у саопштењу да је извођач радова изабран по позивном конкурс. Ни то није тачно и то је његова измишљотина, јер је „Ас комерц стан“ добио непосредно посао, а онда је предао две услужне понуде од крајње непознатих фирми и то са допунама из две хиљаде друге године, а уговор је закључен две хиљаде прве године. Дакле, да би глумио да је позвано више фирми донео је, про форма, две понуде неких сасвим непознатих фирми, питање је да ли и постоје. Да би се само та законска обавеза покрила на један крајње неадекватан и сумњив начин.

Видите, поред Горана Свилановића, у свим тим малверзацијама су учествовали шеф његовог кабинета Весна Петровић и вршилац дужности генералног секретара министарства Вучетић. Савезно јавно правобранилаштво даје мишљење, М-1/2002 од 17. јанура 2002. године, и 11. фебруара 2002. године, којима тај државни орган указује на незаконитост и злоупотребу службеног положаја од стране Горана Свилановића и његових сарадника, то је Савезни јавни правобранилац. Дакле, носилац функције који по Уставу и закону штити материјалне интересе Савезне Републике Југославије.

Свилановић је даље лагао да је по повратку са празничних одмора наређивао испитивање поступка надлежних служби итд. Он, вероватно, покушава да пажњу скрене на обичне чиновнике, на обичне службенике, како би са себе скинуо одговорност. Али ни то се није десило после новогодишњих празника, јер имам поуздану информацију из његовог кабинета, него знатно касније, 11. фебруара 2002. године. Он је то само тако саопштио, рекао, а никакав поступак није спроведен, јер је уговор у погледу финансија потпуно испуњен и све је плаћено авансно. Све је авансно платио, према томе, бесмислено је да се те ствари преиспитују. То може бити онда само ствар суда и кривичне одговорности. Радови нису обустављени, нису ни завршени, како на другом спрату, тако и у амасади у Сарајеву. Писмено је Горан Свилановић о свему томе упознат. Што се тиче смењивања неких радника, он и ту лаже, јер према наводу кадровске службе не само што није провео никакве поступке, него је из неких разлога, који су само њему познати, предузео одређене мере, ставио на располагање два радника која уопште нису учествовала у пословима везаним за ове адаптације. И то је незаконито урадио.

Мене само интересује што је Савезни јавни правобрани-





лац сада стао и што он то питање не гони другим средствима. А Горан Свиџановић ће морати да иде у затвор.

Изволите, имате ли ви неко питање?

Новинар: Социјалистичка партија Србије је управо кандидовала Велимира Живојиновића за председника, како ви то коментаришете?

Др Шешел: Па добро, то је њихово право, сматрају да треба тако да поступи, ја немам ништа против Велимира Живојиновића, сматрам да је веома добар глумац, имам с њим врло коректне приватне односе и мислим да апсолутно нема разлога за наше сукобљавање. Партија може тако да уради како јој је воља, ја сам задовољан што ме подржао Милошевић у предизборној кампањи.

Новинар: Како он каже што њега није ни подржао, мада он каже да није ни тражио његову подршку?

Др Шешел: Па то је његова ствар, то њега питајте. Милошевић је сматрао да сам ја најповољнији кандидат испред целе патриотске опозиције и да имам шансу да победим, он је очигледно мислио да нико из његове партије нема могућности да победи. Сад се одмах намеће питање: треба ли про форма неког кандидовати да би се само учествовало, ако се унапред зна да нема шансу или не треба? То је ствар њихове унутрашње партијске оцене, ја се у ту оцену не бих мешао.

Новинар: Како коментаришете што је Синиша Вучинић одустао од кандидатуре, и подржао вас?

Др Шешел: Па знате шта, за многе кажу да су одустали од кандидатуре или повукли кандидатуру. Неки дан су рекли да је и Нада Костић повукла кандидатуру, што је мени смешно. Кандидовао се само онај ко је поднео пријаву, ко је скупио десет хиљада потписа и коме је Републичка изборна комисија издала решење да је кандидат. Он онда може да повуче кандидатуру, да одустане итд. Сад је свако од вас могао рећи да је одлучио да повуче кандидатуру. Је ли тако? То сад, у принципу, не значи ништа, док се то не поднесе Републичкој изборној комисији. Може да одустане само онај ко се кандидовао.

Новинар: Да ли вам прија његова подршка?

Др Шешел: Чија подршка?

Новинар: Синише Вучинића?

Др Шешел: Ја не знам за ту подршку. Је ли то објављено негде.

Новинар: Ја сам тако чула.

Др Шешел: Од кога?

Новинар: Од мог шефа.

Др Шешел: Ко је ваш шеф?

Новинар: Уредник политичке...

Др Шешел: У којим новинама?

Новинар: У Танјугу.

Др Шешел: У Танјугу?

Новинар: Да.

Др Шешел: Ја то ни у једним новинама нисам прочитао, то није било ни на једној телевизији, и нисам прочитао ни у једним новинама, можда је било на оној прљавој Пинк телевизији, али, да простите, ја то никад не гледам. Тамо Беба Поповић и Горан Весић директно уређују програм. Тако да ја немам појма о томе што ви сад говорите.

Имате ли још питања? Изволите.

Новинар: Да ли ће овај део који сте рекли као једино решење да се реши ова ситуација са Уставном повељом, да ли ћете с тим у вези покренути неку конкретну иницијативу, да ли неки конкретан предлог, а ако ништа не буде успело, како у крајњој линији видите судбину Југославије?

Др Шешел: Бојим се да је сваким даном све мање шанси да заиста сачувамо заједничку државу. Што би био тежак ударац. Ако је не сачувамо био би то тежак ударац целом српском народу. Али, не видим која би то била конкретна иницијатива осим овог нашег јавног иступања, јавног указивања на кршење Устава које чине носиоци и савезне и републичких власти. Немамо ми да подносимо некакву конкретну иницијативу кад ми не знамо шта би то још требало у Уставу да се мења. Оно што смо ми сматрали да треба да се у Уставу промени, променили смо две хиљаде године. Још нам нико није од досоваца рекао који је то још проблематичан члан Устава, нико. Они имају само пред собом чињеницу да Мило Ђукановић већ годинама гази тај Устав, и да фактички отцепљује Црну Гору. А да има проблема у самом тексту Устава то се још нико није изјаснио, не бар стручно, није рекао који је то проблем, шта би то требало мењати. Што бисмо ми онда покретали иницијативу за промену Устава, а још не знамо ни шта би то требало мењати. Ми у уставном тексту нисмо нашли више ништа спорно.

Можда би се могла химна променити, то би могло. Могла би се државна застава променити, смешно је да савезна држава има плаво-бело-црвену заставу, а две федералне јединице црвено-плаво-белу. Ми сматрамо да и савезна застава треба да буде идентична заставама Србије и Црне Горе, јер је то јединствена застава целог српског народа, на пример. Сматрамо да је депласирана химна „Хеј Словени“ и да би требало нека друга химна, „Боже правде“ или „Онамо нама“, и то бисмо прихватили, то је веома лепа песма химничког карактера коју је свевао краљ Никола Петровић.

Имате ли још питања?

Новинар: Можете ли само да прецизирате ако већ нисте, а да ја нисам чула коме је послато ово мишљење Савезног јавног правобраница?

Др Шешел: Савезни јавни правобранилац је упутио своје мишљење Савезној влади. И то два пута, 17. јануара и 11. фебруара, где указује на незаконитости поступања и злоупотребу положаја од стране министра Свиџановића.

Новинар: Знате ли да ли је Савезна влада уопште расправљала о томе?

Др Шешел: Колико ја знам није, али не присуствујем седницама Савезне владе, не бих вам се могао заклетити. Неко је то добио у Савезној влади и то је гурнуто у страну. Не знам, не могу се заклетити да није било на седници, то треба да питате Пешића. А зовите и Савезног јавног правобраниоца, то не би било лоше. Док га нису сменили, јер они су припремили његову смену на основу ових мишљења и ове пријаве, али никако да стигну да то проведу кроз Скупштину.

Имате ли још питања. Ако немате, хвала вам што сте дошли.

ДОСМАНЛИЈЕ ГАЗЕ УСТАВ

• **Др Војислав Шешељ:** Даме и господа, закључно са сутрашњим даном ми завршавамо први део кампање за изборе за председника Републике Србије, гостовањем на новосадској телевизији и од недеље крећемо са одржавањем великих митинга у свим градовима Србије. У најновијем броју „Велике Србије” ви сте добили списак и сатницу тих митинга.

Та фаза предизборне кампање била је изнуђена потпуном блокадом Српске радикалне странке у свим великим режимским медијима. Ви видите каква је медијска сцена у Београду, какаво је стање на државној телевизији, на БК, на Пинку, телевизији Политика, Студију Б, Б 92, на свим тим медијима протежира се досманлијски и лични Ђинђићев кандидат Мирољуб Лабус. Мирољуб Лабус има само једну ману што га народ неће.

У тој другој фази предизборне кампање манифестоваће се реална политичка снага Српске радикалне странке која се већ осећа у свим местима Србије, и ми с пуним правом можемо рећи да српски радикали никад раније нису били јачи. Ми очекујемо подршку свих других патриотских политичких партија, многе од тих партија већ нам достављају своју званичну подршку у једном од следећих бројева новина ми ћемо све то објавити, а од неких других партија очекујемо подршку у другом изборном кругу ако до другог изборног круга дође.

• У сваком случају, Мирољуб Лабус за тај други круг неће имати никаквих шанси, а да ли ћу Коштуницу победити у првом или другом кругу и није толико важно, важно је да ће победа бити убедљива.

Нови заплети се дешавају око такозване Уставне повеље, и показало се да је Коштуница изиграо, не само од Ђукановића и Ђинђића, него и од Солане, који сад прихвата да иницијатори повеље буду Ђукановић и Ђинђић, односно републичке владе. Коштуница је сам крив за све што му се десило јер није никако смео да пристане да мимо уставних одредби ради на изменама уставног система, сам Устав прописује начин своје измене и он је морао стриктно тога да се држи.

Не може човек који отворено гази Устав да се назива легалистом. И он сад јадикује што Ђинђић и Ђукановић заобилазе београдски споразум. Па на исти начин на који је Коштуница заобишао Савезни устав, сад они заобилазе београдски споразум. Шта је важније? Београдски споразум, или Устав? Ко својим примером једном погази уставно уређење после мора доћи у ситуацију да га ништа не сме изненадити.

У Србији се продубљује и економска криза и социјална беда, мафија интензивно за багателу купује најбоља предузећа, даље се отпуштају радници, а помало и држава покушава да обмане бирачко тело најавом појефтинјења уља од два-три динара и евентуално још неким предизборним мућкалицама које су веома кратког ефекта, домета и века трајања. То, наравно, не може да обмане ни српски народ ни све грађане Србије, досманлијска власт је толико дозлогрдила да јој је једноставно дошао крај, то показује и сам Зоран Ђинђић оним својим унезвереним телевизијским изгледом.

Зоран Ђинђић каже – не може председник Републике да

распусти Народну скупштину. Зоран Ђинђић не зна ништа. Може председник Републике да формално распусти Народну скупштину и закаже ванредне изборе, ако уопште не постоји Народна скупштина. Има ли неко од вас овде да мисли да данас у Србији постоји Народна скупштина? Ово што Ђинђић назива Народном скупштином то није парламент. Не може он да тврди да постоји Народна скупштина ако избаци целу Коштуничину странку, ако избаци целу Социјалдемократију Вука Обрадовић упркос пресуди Врховног суда, и ако отме неколико мандата социјалистима. После тога више не постоји Народна скупштина, једини излаз је расписивање ванредних избора и ја Ђинђићу гарантујем да ћемо ванредне изборе имати врло брзо расписане, чим преузем председничку функцију, ако вољом народа будем изабран.





Изволите, ако ви имате неко питање?

Новинар (Јелена, „Глас јавности“): Ја бих имала три питања. Прво је, шта видите као своју основну предност у односу на друге кандидате, затим колико ће коштати ваша кампања и одакле ћете обезбедити средства, и треће везано за ово што сте малочас рекли, шта ће бити ваш први корак ако победите?

Др Шешел: Па најбоље можете сагледати поређењем мене са главним противкандидатима, ако ме упоредите са Мирољубом Лабусом, одмах ћете видети да је Мирољуб Лабус повезан са мафијом, ја нисам. Он је кандидат Зорана Ђинђића ја сам кандидат српских патриота, он је склон криминалу и личном богаћењу, ја нисам, он има кућу у Америци ја немам, његова деца су у иностранству моја нису.

Дакле, читав низ разлога који иду мени у прилог, а против њега. Уосталом, он чак пати и од тог комплекса порекла пошто је из мешовитог брака, па се сад жив сломи љубећи свештеницима руке и путујући по црквама и манастирима, а још ни крштен није. Што је заиста дегутантно. Као да неко њему замера ако је атеиста и ако је неке друге вере или ако је неке друге националности, као да је то важно. Ја му то никад не бих замерио. Мени уопште не смета што му је један родитељ Јевреј, што је атеиста итд. Апсолутно сметрам да припадник било које националности може бити кандидат за председника Републике и ако је квалитетан човек ја бих за њега гласао без обзира које је националности и вероисповести.

Ово само показује да му је нечиста савест и он мисли да се тако добијају избори у Србији. То је бесмислено и то што је показао да зна сва слова па да прочита и неку молитву негде тамо приликом вечере или ручка или како се то већ ради. То је толико дегутантно да не завређује било какав коментар. Он обмањује јавност и каже да ће се посветити економији, а у уставним надлежностима председника Републике нигде нема економије, нигде нема социјалне политике, нигде нема здравства, нигде нема школства.

Што није рекао да ће се посветити борби против мафије? Е ту постоје законске надлежности председника Републике, јер председник Републике поставља на генералске положаје шефове полиције и додељује чин генерала. Према томе, од председника Републике зависи који ће људи водити борбу против криминала, да ли они који су и сами умешани у мафијашке послове или они који су чисти од сваког криминала. Што се томе не посвети? Што не прозове господина Цанета Жапца, господина Чумета, господина Лимуна, Јовицу Станишића и те остале Ђинђићеве блиске пријатеље.

Кад ме поредите са Војиславом Коштуницом видећете да нисам такав млакоња, неспособњаковић, да се чврсто др-

жим Устава и закона, а што је најважније, моја жена нити се кад бавила писањем Устава нити ће се икада бавити. И кад будем председник Републике моја жена ће код куће седети, чувати децу и обављати друге породичне обавезе које је радила и пре моје кандидатуре. Моја жена се неће мешати никада у дневну политику. Нећу никад газити Устав као Коштуница и нећу јадиковати као Калимеро, ако ми неко учини неку неправду попут њега.

Ево, ако погледате овог гангстера Пелевића, који је изразито проевропске оријентације пошто су аркановци пљачкали и банке по Шведској, Немачкој, Италији, Холандији. Где су све пљачкали? Деценијама се друже са Интерполом и то је најбољи доказ њихове проевропске оријентације. Они су умешани у многа убиства, у многе ликвидације, по београдском асфалу, и то је општепозната чињеница. Пелевић је Арканов генерал то вам све говори, и лажни професор, лажни магистар, професор за ударацног у главу, а за магистра га је прогласио академик Богољуб Карић. Какав је Богољуб Карић академик, такав је Пелевић магистар.

Шта је било друго питање? Око финансирања, ми имамо веома скромну кампању, ви сте видели први месец кампање нам је прошао кроз гостовања на локалним радио и телевизијама где се то могло, углавном се није могло. Углавном смо веома тешко долазили до термина за наше емисије. Ми нећемо овог пута имати никакве постере, никакве плакате, ми нећемо имати скупочене телевизијске спотове, имаћемо спотове колико је то могуће у оквиру ове бесплатне квоте које поједине телевизије додељују, и ако негде буду приступачне цене могуће у унутрашњости да емитујемо наше спотове. Иначе, неку скупљу кампању ми нећемо правити нити имамо новца за тако нешто. Имаћемо неколико специјалних издања наших новина листа „Велика Србија“ који ће се бесплатно делити и то је све.

Новинар: Који ће бити први корак ако постанете председник?

Др Шешел: Први корак је полагање заклетве, а други корак одмах зовем Зорана Ђинђића и саопштавам му да Народна скупштина није ни легална ни легитимна и све му то детаљно аргументујем и тражим од њега да предложи у име своје Владе распуштање Народне скупштине и заказивање ванредних избора. Он није глуп човек, ја очекујем да ће он то одмах прихватити, бићу довољно убедљив за њега. Ако случајно не прихвати, одмах ћу се обратити Уставном суду и тражити мишљење да ли је Скупштина легална и легитимна, а после тога имам право да прогласим ванредно стање пошто немамо Скупштину. То ванредно стање може трајати пет минута, једним указом проглашавам ванредно стање, другим указом распуштам Народну скупштину и заказујем нове изборе.

Све оно што ми Устав прописује у надлежност ја ћу стриктно поштовати и оптимално извршавати. А оно што ми Устав није ставио у надлежност тим се, једноставно, на функцији председника Републике нећу бавити.

Имате ли још питања?

Новинар: Рекли сте да је функција председника Републике доста ограничена, ипак многи се плаше неких већих ваших аспирација ако дођете на власт?

Др Шешел: Каквих аспирација?

Новинар: Па да не изађете са нечим новим, да ли можете да појасните?

Др Шешел: Немам ја с чим новим да изађем, осим оним што је записано у Уставу. Председник Републике додељује мандат за састав Владе на основу односа снага у Скупштини, ту су му везане руке. Не може било кога да постави за мандатара, него само онога за кога се основано може претпоставити да ће добити скупштинску већину. Председник Републике предлаже судије Уставног суда, и ту мора да се консултује са парламентом да обезбеди подршку за своје

предлоге. Председник Републике, на предлог Владе, може да распусти Народну скупштину и закаже ванредне изборе. Председник Републике може да врати парламенту сваки закон на поновно гласање ако сматра да није добар. И ја бих то чешиће радио. Председник Републике има право да позове целу Владу или поједине министре да се изјасне по одређеним питањима из домена свог ресора. Ја бих то веома често радио и то пред новинарима, пред камерама. Председник Републике даје помиловања према Закону о помиловањима. Председник Републике даје одликовања, још немамо Закон о одликовањима а вероватно ћемо га имати и ја бих се укључио у припрему тог закона.

Затим, председник Републике према Закону о полицији поставља високе полицијске функционере на генералске положаје, додељује генералске чинове и унапређује у чин потпоручника све оне који заврше полицијску академију, дакле на крају тог полицијског школовања, све те дипломиране академце. То су вам све надлежности председника Републике. Уз то, председник Републике је, по функцији, члан Врховног савета одбране, то је према савезном Уставу и то је веома важна надлежност. Ја бих то радио.

Председник Републике може да прогласи ванредно стање ако Скупштина не може да се састане. Боље је Ђинђићу да сам предложи распуштање Народне скупштине кад већ не може да се састане, јер то што се Ђинђићу састаје то није Скупштина. Боље му је да предложи сам да идемо на ванредне изборе него да ја морам проглашавати ванредно стање.

Председник Републике у условима ванредног стања може доносити указе са законском снагом, али чим се састане Скупштина мора их поднети на верификацију. Тако да председник није свемоћан. И кад се прогласи ванредно стање он је ограничен и мора да размишља шта ће рећи парламент после укидања ванредног стања.

Дакле, председничке надлежности нису ни велике али нису ни безначајне, за нас су оне најзначајније због тога што моја победа на председничким изборима значи да ћемо врло брзо имати ванредне парламентарне изборе. И показало се колико се Ђинђић боји тих ванредних парламентарних избора.

Новинар: Да ли могу само да вас питам шта очекујете у Црној Гори, какве резултате, ја сам лично добила неке ова-

ко, врло спектакуларне најаве, тако да чак сам имала и неку изјаву поводом тога?

Др Шешељ: Ко вам је најавио спектакл тамо?

Новинар: Па не бих о томе.

Новинар: Какве то има везе са председником Србије?

Новинар: Па ја сам за црногорске новине, извињавам се.

Новинар: Али он се кандидује за председника Србије?

Др Шешељ: Пазите, ово није моја лична конференција за штампу, ово је конференција за штампу Српске радикалне странке, а Српска радикална странка своју организацију има и у Црној Гори, и у Републици Српској, и Српској Крајини. Према томе, сва питања су дозвољена.

Што се тиче црногорских избора, тамо радимо на проширењу наше коалиције са Народном социјалистичком странком. Вероватно ће и још неколико патриотских партија да се прикључи, воде се разговори, нећу вам саопштавати имена док се ти разговори не заврше. Али, могуће је да се та коалиција прошири на пет патриотских партија и ми заиста очекујемо добре резултате на парламентарним изборима тамо.

Новинар: Значи, требао би бити одржан митинг у недељу, један такав велики митинг?

Др Шешељ: Што се митинга тиче, ја не знам, али вечерас се у Подгорици одржава велика промоција моје књиге поводом убиства министра одбране Павла Булатовића. Митинзи још нису заказани, бар не у нашој режији, они ће бити заказани кад се заврше преговори са другим опозиционим странкама. Ако мислите на странку Предрага Булатовића, ми с њима нећемо улазити у коалицију.

Новинар: Мени је најављено да је пет пристало, а три се још колебају?

Др Шешељ: Они би радо да се ми укључимо у њихову коалицију са Либералним савезом, али ми нећемо.

Новинар: Шта кажете за Либерални савез?

Др Шешељ: Па чекајте, ви као црногорски новинар знате да је Предраг Булатовић у коалицији са Либералним савезом и Славком Перовићем ваљда. Не чујете то први пут од мене.

Имате ли још питања. Ако немате, хвала вам што сте дошли.



ДОС ТРЕНИРА ИЗБОРНЕ КРАЂЕ

Гордана Поп-Лазич: Даме и господа новинари, изборни штаб Српске радикалне странке задовољан је током изборне кампање председничког кандидата др Војислава Шешеља. Од недеље, 1. септембра, свакодневно председник Српске радикалне странке и кандидат за председничку функцију обилази Србију. Првог септембра је обишао Златиборски округ, другог септембра Пиротски, трећег Зајечарски и јуче, четвртог септембра Пчињски округ.

Где год се појавио, у сваком општинском месту, у већим селима дочекао га је велики број грађана који су му при том давали подршку за његову кандидатуру. На митинзима се окупио велики број грађана. У Ужицу је било око пет хиљада грађана, у Пироту шест хиљада, у Зајечару пет, у Врању десет хиљада грађана. Данас председник странке обилази Топлички округ, Блаце, Житорађу, Куршумлију и у Прокупљу ће у седамнаест часова бити одржан још један митинг на коме очекујемо да ће се поновити слика са претходних митинга.

Нажалост, медији не извештавају о току кампање председника странке, и у информативним емисијама можете евентуално у две секунде да видите слику председничког кандидата и врло ретко слику са митинга. Очигледно се власт боји да прикаже колико је велики број људи који те митинге посећују и који пружају подршку председничком кандидату др Војиславу Шешељу.

Сутра, шестог септембра, др Војислав Шешел ће обићи Рашки округ и у Краљеву у осамнаест часова одржати митинг, седмог септембра обићи ће Борски округ, и одржати митинг у осамнаест часова у Бору, осмог септембра обићи ће Јабланички округ, а митинг ће се одржати у Лесковцу у осамнаест часова, деветог Расински округ, са митингом у Крушевцу у осамнаест часова и десетог Моравички округ, а митинг је у Чачку у осамнаест часова. Вама је већ познат овај распоред одржавања митинга, ми смо вам раније тај распоред дали и рекли да ће завршни митинг бити двадесет петог септембра у Београду. У међувремену изборни штаб је одлучио да завршни митинг Српске радикалне странке буде двадесет и шестог септембра у дванаесет часова у Косовској Митровици, с обзиром да је решавање статуса Косова за председника др Војислава Шешеља приоритетни задатак.

На свим овим митинзима до сада председник странке и председнички кандидат др Војислав Шешел обећава грађанима да ће се у обављању своје председничке функције, уколико му грађани буду указали поверење, држати искључиво Устава и закона, да ће се као члан Врховног савета одбране трудити да поправи положај, пре свега материјални положај, Војске Југославије а да ће у полицији на кључна генералска места довести људе који нису компромитовани и који су стручно оспособљени да се изборе са криминалом, с обзиром да је и борба против организованог криминала приоритет председничког кандидата др Војислава Шешеља.

У тренутку када министар унутрашњих послова, Душан Михајловић, јавно износи податак да у Србији постоје парадржавне криминалне групе, и самим тим потврђује да постоје и државне криминалне групе, јасно је зашто је борба про-

тив криминала а нарочито организованог криминала приоритет др Војислава Шешеља. Потврђена су наша упозорења и наше тврдње да у држави постоји организовани криминал, да су криминалци чврсто повезани са функционерима који се налазе на највишем државним функцијама. Коначно смо то чули и од министра унутрашњих послова.

И док господин Лабус, као један од кандидата на ову високу функцију, не може у Србији да пронађе ни десетак људи који би га сачекали, обећава грађанима, заједно са министром Ђелићем и Влаховићем да ће надокнадити пензије пензионерима, док се Војислав Коштуница као председник државе бави глобалним проблемима планете везаним за несташицу пијаће воде, др Војислав Шешел обилази грађане Србије и нуди им оно што је једино могуће и што њих моментално једино и интересује.

Ми смо имали толико, ако ви имате неких питања, изво-





лите.

Новинар (Бојан Коџић, агенција „Бета“): По најновијем истраживању рејтинга председничких кандидата, господину Шешељу је рејтинг порастао, да ли имате неко објашњење за то, шта мислите због чега је то тако?

Гордана Поп-Лазич: Па видите, истина не може да се сакрије то је очигледно. Јавност Србије, где год се председнички кандидат др Војислав Шешељ појављује, упозната је са рејтингом и Српске радикалне странке и др Војислава Шешеља и сви они који иоле држе до свог ауторитета мораће временом, како се избори приближавају, да одступе од оних наручених анкета и да се приближавају тој истини како би сачували било какав ауторитет за будућност.

Новинар: Ко ће од вас радикала присуствовати Скупштини која се најављује преко средстава информисања, ко је под, суспензијом, да ли ће председник бити тамо?

Гордана Поп-Лазич: Свим посланицима Српске радикалне странке истекла је казна од двадесет радних дана, према тумачењу Наташе Мићић, колико нисмо присуствовали, а у ствари смо пропустили три седнице јер су се у радне дане рачунали само дани када Скупштина заиста заседа. Моћи ћемо да присуствујемо следећој седници, али изражавамо сумњу да ће та седница до избора бити уопште заказана. Прво сумњамо у то да ће доћи до сагласности око Повеље, а онда сматрамо да власт неће да нам пружи то задовољство да грађани Србије чују до избора шта српски радикали имају да им кажу.

Ако немате више питања, евентуално да додамо да је изборни штаб Српске радикалне странке веома забринут због недостатка јединственог бирачког списка онако како је то законом предвиђено. Имамо информације да се спремају извесне махинације везане за гласање војника, јер је наговештено да ће мартовска и јунска класа војника бити пуштена кући тако да ћемо имати двојне бирачке спискове, тамо где су они иначе уписани у бирачке спискове, дакле, где им је

стално место боравка и у изводима бирачких спискова, јер закон предвиђа да војници треба да гласају на најближем бирачком месту у односу на њихову касарану.

Уколико се буде десило да се пронађе да је један војник заокружен као гласач и на месту где је као војник требало да гласа и на месту где је стално место његовог боравка, будите сигурни да ће кривично одговарати чланови Републичке изборне комисије. Очигледно је изборна комисија свесна да лични кандидат Зорана Ђинђића, Мирољуб Лабус, нема никаквих шанси, а Војислав Коштуница негде око десетог септембра одлази у Америку да тражи подршку и даље инструкције па је врло неизвесна утакмица што се тиче кандидата ДОС-а и Демократске странке Србије, јасно је да ако до другог круга и дође са највећим бројем гласова у други круг ући ће др Војислав Шешељ.

Видећемо какав ће исход бити у односу на то да ли је довољан број бирача изашао на изборе како би избори били валидни. Ви знате да према Закону о избору председника, мора да изађе половина од укупног броја бирача и да ће онда РИК у сагласности са режимом Зорана Ђинђића покушавати да прикаже да није изашао довољан број бирача на изборе. Колики је број војника, наравно, то је државна тајна, ми не знамо, можемо да претпостављамо. Али, то је тек једна чињеница са којом смо упознати, а каквих ће даље бити махинација у односу на укупан број бирача, додуше по закону бирачки списак треба да буде објављен тек тринестог септембра, то ћемо накнадно видети и онда ћемо вас и на то упозорити.

Новинар: Да ли ћете имати ванредне конференције или редовне остају као сада с обзиром да су избори?

Гордана Поп-Лазич: Ми ћемо имати редовне конференције сваког четвртка, могуће су ванредне конференције и у једном и у другом парламенту, али ћемо вас о томе благовремено током идуће недеље обавестити.

Ако више немате питања, хвала вам што сте дошли.



ШЕШЕЉ ОБИЛАЗИ СРБИЈУ

Гордана Поп-Лазич: Даме и господа новинари, изборни штаб Српске радикалне странке веома је задовољан током изборне кампање председничког кандидата Српске радикалне странке проф. др Војислава Шешеља. Између две конференције за штампу, господин Шешељ је говорио пред десет хиљада грађана у Краљеву, пред шест хиљада грађана у Бору, десет хиљада грађана у Лесковцу, више од пет хиљада грађана у Крушевцу, око седам хиљада грађана у Чачку и преко дванаест хиљада грађана у Крагујевцу. Саве бројке говоре о томе да су сви организовани митинзи заиста били величанствени и ми изражавамо задовољство подршком коју добијамо у овој кампањи од грађана Србије.

Нажалост, истовремено морамо да изразимо незадовољство извештавањем медија о току изборне кампање, нарочито државних медија у другом дневнику телевизије Србије, која је и најгледанија информативна емисија, већ данима можете да видите само једну слику, а то је тренутак кад др Војислав Шешељ предаје своју кандидатуру тако да би могао да се наметне закључак да након тога председнички кандидат Српске радикалне странке готово да нема никакве активности.

Истина је, међутим, сасвим другачија, свакодневно са својим сарадницима др Војислав Шешељ обилази читаву Србију, округ по округ, и где год се појави, у сваком општинском месту, велики број грађана излази на улице да му искаже своје поверење и своју подршку пред ове председничке изборе. Негде пред поноћ, додуше, у емисији Политички полигон, јуче је то било око пола дванаест и редовно је извештај о активностима председника Шешеља последњи у поређењу са другим председничким кандидатима, могли сте да видите и можете да видите свакодневну слику са неког од митинга који се тог дана одржавао, али у поноћ или око пола дванаест већина грађана Србије одлази на починак и нема могућности да то види.

А питањем и вас и уреднике телевизија и новина да ли грађани Србије, или бар они који су на те митинге дошли, имају право да виде шта се дешава и како тече кампања једног од председничких кандидата, који је очигледно фаворит на овим предстојећим председничким изборима. Судећи по броју грађана који излазе на митинге и броју грађана који долазе да виде остале председничке кандидате и чују њихове предизборне програме, ми верујемо да проф. др Војислав Шешељ нема достојног противкандидата на овим председничким изборима.

Оваква медијска блокада заиста није до сада запамћена у Србији, али истина се пробија. Србија није толико велика да се од уста до уста не преноси вест о томе колико људи подржава др Војислава Шешеља. Ја бих желела да вас подсетим још једном на активности које ће председнички кандидат Српске радикалне странке имати у наредном периоду. Данас ће бити митинг у Суботици у осамнаест часова, сутра у Пожаревцу такође у осамнаест часова, у суботу, 14. септембра, одржаће се митинг у Вршцу у дванаест часова, у Панчеву у седамнаест часова у недељу, 15. септембра, у Зрењанину у осамнаест часова, 16. септембра у Сомбору у седамнаест часова, 17. септембра у Ваљеву у осамнаест часова, 18.

септембра у Смедереву у седамнаест часова и 19. септембра, следећег четвртка, у Јагодини у осамнаест часова.

На прошлој конференцији за штампу смо вам изнели информацију да ће последњи митинг председничког кандидата др Војислава Шешеља бити у Косовској Митровци, 26. септембра у дванаест часова. Нажалост ниједан медиј то није прено, ја вам и данас, ево, наговештавам тај и најављујем тај митинг, очекујемо да ће велики број Срба у Косовско-митровачком округу доћи у Косовску Митровицу да чује шта др Војислав Шешељ има да им каже с обзиром да је решавање питања Косова и Метохије приоритетан задатак у програму др Војислава Шешеља.

Што се тиче осталих активности Српске радикалне странке, посланички клуб Српске радикалне странке у Скупштини Србије је у петак, 6. септембра 2002. године, поднео захтеве председнику Скупштине за изгласавање неповерења потпредседнику Владе Небојши Човићу. На конференцији за штампу, нажалост, било је само пет-шест новинара и само су два дневна листа сасвим кратко пренела који су то разлози због чега Српска радикална странка тражи смену Небојше Човића.

Том приликом смо изнели да смо још приликом конститусања Владе, кад је Небојша Човића изабран за потпредседника Владе, изнели чињенице које га не квалификују за тако високу државну функцију, подсећајући и новинаре и јавност на то како је он злоупотребљавао функцију градоначелника Београда, као истакнути члан СПС-а, у то време директор ФМП-а, и наравно, касније председник Демократске алтернативе. Подсетили смо вас на афере које су везане за његово име, на аферу око продаје лименки, двадест хиљада лименки предузећу „Јухор“ из Јагодине за паковање готових оброка а за потребе војске које су као неисправне морале да буду бачене у гарнизону у Никшићу, због чега је предузеће „Јухор“ претрпело огромну материјалну штету негде око 1,5 милион немачких марака.

Затим, на аферу око крезол, нафтну аферу, рекеташку аферу. Свима је познато да је Небојша Човић рекетирао гизда Језду за двеста хиљада немачких марака колико му је би-



ло потребно за тадашњу предизборну кампању. Афера око паноа, реклама, киоска, хале спортова, фабрике крунских затварача и све оно што је упрљало име Небојше Човића.

Нас је, међутим, највише интересовало што је Небојша Човић погубно, незаконито, неодговорно, несавесно радио од момента кад је постао потпредседник Владе, и од момента кад је постао шеф координационог тела за Прешево-Бујановац-Медвеђу.

У тренутку када су терористичке групе већ прелазиле са простора Косова и Метохије на просторе ове три јужне српске општине и заузеле делове копнене зоне безбедности, када су те терористичке групе представљене као ослободилачка војска за Прешево-Бујановац и Медвеђу, и Савезна и Републичка влада су конституисале координационо тело за ове три општине шеснаестог децембра двехиљадите године. Већ двадест трећег децембра ми у штампи можемо да прочитамо, не да се ради о терористима него да се ради екстремистима, а ја бих вас подсетила да се екстремиста значи непомирљив, непопустљив у неким ставовима, а да се овде радило о терористима који су убијали нашу војску, полицију и цивиле.

Сећате се да је Небојша Човић као члан Владе потписао одлуку о управљању РТС-ом и да је након те седнице Владе сазвао конференцију за штампу и рекао да није потписао ту одлуку. То само по себи говори о каквом се човеку ради. Сви знате да је потписао споразум о повлачењу тешког наоружања Војске Југославије, такође неовлашћено, као и споразум о прекиду ватре са наоружаним Албанцима, и већ сутрадан, након потписивања тог споразума, у оперативне објекте Војске Југославије улазе припадници КФОР-а, а о томе не обавештава чак ни савезног председника. Генерали у то време, сећате се, протестују али њих Човић назива „пси рата“ и док су генерали „пси рата“ дотле је Ридман Чазими, познат као кепетан Леша, који је командовао терористичким јединицама за њега равноправан саговорник око формирања мултиетничке полиције. Сећате се, претпостављам, да је Небојша Човић присуствовао и откривању споменика овом терористи.

15. маја 2001. године наредио је радницима „Олга“ Прешево да на слободу пусте четрдесет два припадника тзв. ослободилачке војске Прешево, Бујановац и Медвеђа за које је утврђено да су отварали ватру на припаднике МУП-а и Војске Југославије. Пошто се овако доказао на подручју три

јужне српске општине добио је задатак да среди стање и на Косову и Метохији. Одмах по одласку он тврди да на Косову и Метохији, то је изјава коју је пренела штампа, постоје проблеми само тамо где се налазе Срби, и каже цитирам: „Проблема неће бити када не буде Срба“, то је изјавио један потпредседник Владе Србије.

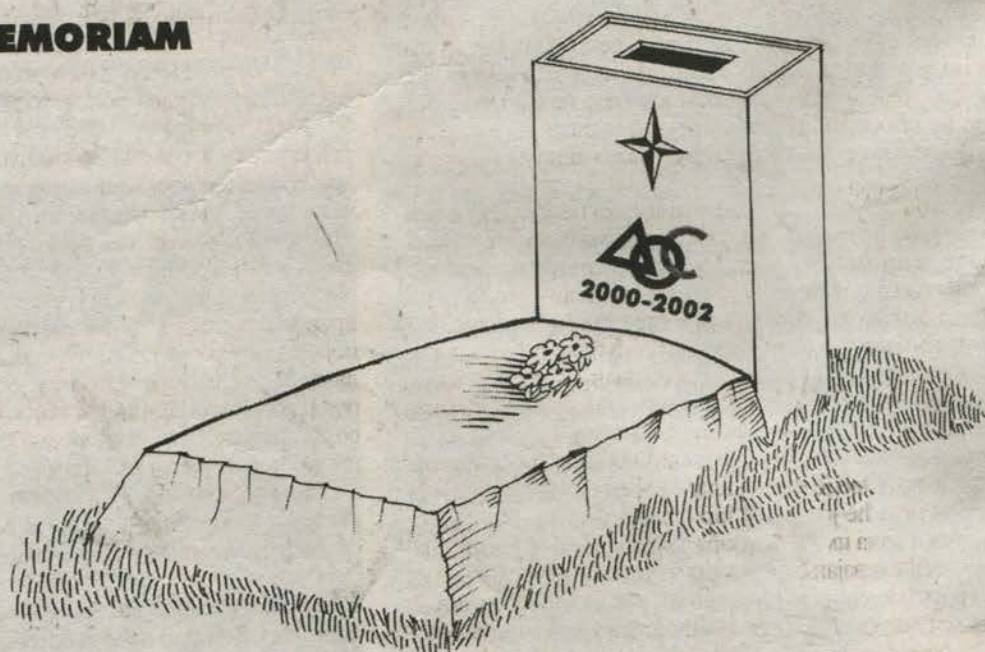
Самостално је, на тражење албанске заједнице, тражио расписивање превремених избора у ове три јужне општине. Влада Србије, наравно, расписује те изборе иако не постоји ни један једини, разлог који је предвиђен Законом о локалној самоуправи да би ти избори били расписани. Наравно, учествује у манипулацијама на сам дан одржавања избора да би се у Бујановцу власт предала Шиптарима. Његов огроман допринос је што је у року од две године однос Шиптара и Срба у Бујановцу промењен тако да је двехиљадите године био шездесет према четрдесет у корист Срба, а сада је четрдесет према шездест у корист Шиптара. Закључак донесите сами. Срби се значи иселљавају и са ових простора.

Небојша Човић понаша се као прави диктатор, поставља директоре, запошљава људе, све државне институције су под његовом контролом у ове три општине, врло често је у посетама страним центрима моћи, јавно се оглашава из иностранства, а то само потврђује да прима налоге од страних центара моћи, а не заступа интересе наше државе.

Ми би и са овог места хтели да подсетимо председника Народне скупштине да је према Пословнику дужна да закаже седницу Народне скупштине најкасније петнаест дана од дана подношења предлога за изгласавање неповерења потпредседнику, тај рок истиче 21. септембра. Не би нам било први пут да се председник Скупштине оглуши о ту пословничку обавезу. Ви се сећате да смо већ поднели предлоге за изгласавање неповерења министру Гаши Кнежевићу и Душану Михајловићу, који никада нису дошли на дневни ред. У дневни ред једне седнице уврштен је захтев Српске радикалне странке за изгласавање неповерења целој Влади Србије, али је том приликом Чедомир Јовановић рекао да они посланици који нису гласали за Владу немају право ни да траже оставку Владе.

Ми подсећамо председника Скупштине да је право мањине да тражи оставку сваког министра и Владе у целини, и да о томе не може у парламенту да се гласа. То право посланичке мањине Уставом је загарантовано и у складу је са демократским парламентаризмом. Какав ће исход расправе

IN MEMORIAM





бити то зависи од воље посланичке већине. Али да мора да се нађе на дневном реду и да мора да нам се пружи прилика да о томе расправљамо то је апсолутно јасно.

Поред тога, јуче, 11. септембра, у Савезној скупштини посланички клуб Српске радикалне странке поднео је захтев за смену Савезне владе. И једно и друго образложење има по три стотине страница са свим доказима који иду у прилог аргументима које ми износимо као валидне за изгласавање неповерења потпредседнику Републичке владе и Савезној влади.

Због чега смо то урадили? Незадовољни целокупном политиком Савезне владе, чији је главни експонент Мирољуб Лабус који је и председнички кандидат и који је кривац за катастрофалну економску политику коју Савезна влада води. Лабус је, у ствари, само трансмисија, нека врста курирске службе која треба да пренесе поруке Међународног монетарног фонда, Светске банке и разних других финансијских клубова. У ствари је читава Савезна влада у функцији једне невладине организације Г 17 плус и на политику у Југославији и у Србији не утичу политичке партије кроз своје представнике и у једној и у другој влади него читава политику воде Лабус, Динкић и Ђелић као чланови Г 17 плус.

Ова Влада је толико штете нанела српској и југословенској привреди, јер је до те мере либерализовала спољнотрговински промет да је увоз све већи, извоза готово и да нема, а дуг према иностранству постаје све већи. Ове године било је штрајкова, чак и произвођача малина, а о штрајковима и штети коју су претрпели произвођачи кропмира или поврћа да и не говорим. Потпуно је уништен банкарски систем, наводно су отписани, иако ненаплативи, Титови дугови, а у ствари су се репрограмирали. Преко тридесет посто тих дугова је репрограмирано. Ништа није урађено у погледу наплате ратне штете, државом крстаре невладине организације из иностранства које отворено раде на разарању наше државе и које нису ништа друго него шпијунске експозитуре.

Мирољуб Лабус је један од потписника београдског споразума и након потписивања тог споразума одмах је на конференцији за штампу рекао да му се споразум не допада, али да је морао да га потпише. Поставља се питање, ко га је натерао да га потпише? Ова влада је пристала и да се на неустанован начин мења Устав Савезне Републике Југославије иако се, наводно, поступак води пред званично надлежним органима. Читав тај посао већ месецима иде килаво и веома је неизвесан. Поред тога, прекинула је или је svela на нижи ниво дипломатске односе са традиционално нама пријатељским државама. Ово је једина влада која нема министра финансија, али шта ће јој министар финансија када има Мирољуба Лабуса и када има Божићара Ђелића. Ово је једина влада која предлаже усвајање споразума о сукцесији а примењује га и пре него што је он ратификован у Савезној скупштини.

Чест је случај да су заменици министра у исто време и посланици а знате да је то и Уставом и законом забрањено.

Овој влади, и то је оно што нас тишти није стало до војске, одбране и безбедности наше земље. Труди се свим мерама да војску растури или толико потчини страним оружаним силама, да више и не постоји. Влада није покушала да реши положај Срба на Косову и Метохији, али је зато позивала грађане Србије да се одазову и попису и да изађу на Кушићеве изборе на Косову и Метохији. Ова влада је донела и срамни закон о сарадњи са Хашким трибуналом Биће упамћена и по томе, остаће трајна мрља, да је због тога и због ње један савезни посланик, Влајко Стојиљковић, извршио самоубиство пред вратим Савезне скупштине.

Такође, ова влада је себе потпуно потчинила Ђинђићевој влади у многим областима. Даћу вам пример само царине, која функционише, иако је то савезни орган, по уредбама Републичке владе. То је нешто што је нечувено. Мирољуб Лабус, као потпредседник ове владе, јер, признаћете, велика већина наших грађана и не зна ко је председник, али за Мирољуба Лабуса су сви чули јер је то човек који наводно у Србију доноси огромне паре, донео је у ствари милијарду и седамсто педесет хиљада долара дуга овој држави. Као такав Мирољуб Лабус је у сваком погледу пародија ове Савезне владе која мора остати забележена у историји као најгора влада која је задесила ову државу.

Ако већ говоримо о Мирољубу Лабусу као потпредседнику Владе, можда неку реч и о њему као председничком кандидату који се представља као председнички кандидат групе грађана. Овде, пред собом, имам једно писмо, званично писмо Демократске странке. Потписао га је председник Градског одбора Демократске странке Јасенко Лазовић. Неколико таквих писама је упућено на име више грађана по случајном узорку. У њима пише да је Мирољуб Лабус, као члан Демократске странке, једини представник идеје проевропске Србије на предстојећим изборима, и да је њихов задатак да у Београду обезбеде сигуран излазак на изборе преко двеста хиљада Лабусових бирача да је за ову акцију Градски одбор Демократске странке Београда оформио мрежу повереника и чланова и издвојио финансијска средства.

У ову акцију ће бити укључени сви чланови Демократске странке, шаље се формулар који треба, ево то тако изгледа, који треба да се попуни са што више имена и бројева телефона људи из непосредног окружења, из комшилука који ће на председничким изборима гласати за Мирољуба Лабуса, да ће се за свако бирачко место формирати јединствени списак Лабусових симпатизера који ће на дан избора контактирати и подсетити да у колико још то нису учинили изађу на изборе. Истовремено, чланови Демократске странке, задужени за тај део посла, водиће евиденцију о изласку Лабусових симпатизера. Читава инфраструктура Демократске странке стоји иза Мирољуба Лабуса и очигледно већи део Владе Србије, а ви знате да је и Влада Србије најавила ових дана, преко медија, да улази у кампању под геслом „кампања поносни на Србију”. Чиме се они поносе, и ми смо поносни на Србију и бићемо још поноснији на Србију после ових избора јер смо сигурни да ће се грађани одлучити за право кандидата, да ће гласати за др Војислава Шешеља који једини са ове позиције може да изнуди превремене парламентарне изборе и да сву власт која се у држави налази у рукама Зорана Ђинђића, полако преокрене онако како то воља грађана буде захтевала и како се она буде показала на овим предстојећим изборима.

Ми, ево, шаљемо и са овог места поруку грађанима, који евентуално мисле да гласају за Мирољуба Лабуса, да ће морати да извуку руке из празних џепова када буду хтели да заокруже име Мирољуба Лабуса.

Ми смо имали толико, ако ви имате неких питања, изволите, спремни смо да вам одговоримо. Захваљујемо се што сте дошли.

ОКРЕНУТИ НОВИ ЛИСТ

На старту изборне кампање, 1. септембра 2002. године, уочи митинга у Ужицу, др Војислав Шешељ је, са најближим сарадницима, посетио Рашку област и говорио на трибини Српске радикалне странке у Сјеници

Фаворит септембарских избора анализирао је актуелну политичку и економску ситуацију у Србији и представио свој председнички програм

Окупљеним грађанима истакао је неопходност очувања мира и добрих односа православних и муслимана чије су породице и родови ушлетени у исконско коло Рашке области, али који су се у прошлости хватали у коштац за рачун сила чије су чизме газиле ову историјску висораван

После трибине, пријатељски испраћени, српски радикали спустили су се на север, у Ужице, на заказани митинг

Милојица Каличанин: Желим да вас поздравим у име Српске радикалне странке и у своје име. Наши и ваши данашњи гости су председник Српске радикалне странке доктор Војислав Шешељ, кандидат за председника Србије, Томислав Николић, подпредседник странке и народни посланик, Драган Тодоровић, председник Извршног одбора, и Александар Вучић, секретар странке. Све их поздрављам у ваше и своје име. Председниче изволите.

Др Војислав Шешељ: Браћо Срби и сестре Српкиње, браћо православци и браћо муслимани, пред нама су нови председнички избори. Ти избори су веома важни као моћно средство обарања досовске власти у Србији. 2000. године грађани Србије су изнад свега желели промене, политичке промене. Те промене су се десиле, кренула је нека историјска стихија, космичка бујица и, нажалост, врло брзо се показало да то нису биле промене боље него промене нагоре. Данас се у Србији много теже живи него пре две године. Струја је шест пута скупља, све животне намирнице по четири-пет пута су скупље, комуналије, одећа, обућа, плате нису пратиле раст цена, њихов номинални износ је нешто већи, али реални износ много мањи.

Досовска власт планира отпуштање 700.000 радника, скоро пола су већпустили. Фабрике уништавају и то оне које су најбоље радиле продајући их у бесцење. Код нас је под досовском влашћу и немачка марка девалвирала. Што сте за сто марака могли да купите пре две године, данас не можете ни за четири стотине марака. То вам је основно мерило економске и социјалне пропасти. Досовци су се досетили да у народу још има у сламарицама четири, пет милијарди марака, то су и утврдили у време замене марака за евро, и сада траже варијанту да то отму. Како да отму? Енормним дизањем цена. Нико од плате и пензије не може да живи, онај ко има неку уштеђевину убрзано је троши, а онај ко нема већ одавно гладује. Погледајте само колико сте требали пре неколико година ствари да се одрекнете да бисте уштедели сто марака, а сада када је дошло време да се то троши за час се потроши и за ситнице. То је катастрофална економска политика која је исказана на делу у Русији, Украјини, Молдавији, Румунији, Бугарској и Македонији. Румунија и

Бугарска нису имале рат, нису имале санкције, нису имале блокаду и тамо се данас живи још много горе него у Србији. Нама намењују такву судбину. Зашто? Зато што нашом државом влада мафија. И раније је било мафије, али била је подељена у разне кланове и није се баш у тој мери јавно експонирала. Сада мафија отворено влада, сада су највећи мафијашки угледни бизнисмени, најгоре убице сада су жестоки момци. Ми не можемо под таквим условима дуго опстати, због тога морамо да мењамо власт.

У промени власти председнички избори су само први корак. Председник Републике нема велика уставна овлашће-





ња. То није оперативна функција, председник Републике не може да наређује министрима, не може да доноси законе, не може да доноси одлуке, председник Републике има само улогу контролног фактора над извршном влашћу тако што може да контролише Владу и ministre и у јавност износи негативне последице њиховог деловања, кршења Устава и закона. Председник Републике има могућност делимичне контроле законодавне власти, Народне скупштине, тако што може сваки закон да врати на поновно гласање ако сматра да није добар. И врло малу могућност контроле судске власти кроз предлагање судија Уставног суда и давање помиловања за казне изречене на основу утврђених кривичних дела. То су елементарне председничке функције.

Међутим, победа на овим председничким изборима значила би врло брзо заказивање ванредних парламентарних избора. На тим ванредним парламентарним изборима треба до ногу да потучемо досовску власт, обновимо правни поредак и уништимо банду. Многи вам политичари, браћо и сестре, говоре да се залажу да се уништи мафија, али да ли иког у овој земљи знате осим мене ко је спреман да се одлучно, храбро и отворено супротстави мафији, да поименично прозива главне мафијаше. То Коштунница не може, јер он не зна да се меша у свој посао, млигав, мекан, плашљив, неспособан, таквог га је мајка родила, није за ту функцију. Како Лабус да се супротстави мафији? Мирољуб Лабус је лични кандидат Зорана Ђинђића, преварант, хохштаплер, финансијски мафијаш који је нашој земљи обновио дужничко ропство. Признао је све оне небулозне старе дугове и камате на те дугове, и хвали се како је добио кредита од милијарду и двеста милиона долара, а све те паре су отишле за отплату доспелих обавеза и камата на те обавезе, а те дугове нисмо морали да плаћамо, у најмању руку смо могли да их променимо са ратном одштетом.

Не може неко, чији су пријатељи господин Лимун и господин Чуме и онај Драгољуб Марковић Криво продукт и Станко Суботић Цане жабац, главни балкански шверцер дувана, не може тај да нуди Србији правни поредак и владавину права. Видите колико је то некарактеран човек, мени лично не смета што је он Јевреј, прозвао га онај Пелевић, онај аркановац, гангстер, прозвао Мирољуба Лабуса у новинама да је Јевреј, он је из неког мешовитог брака. Знате ја сам човек веома толерантан и у националном и у верском смислу, сваки грађанин Србије може бити кандидат и може бити изабран за председника Републике, ако је частан, поштен и способан човек. А он сада како би се мало претварао пред изборе, мисли то му наноси штету, сада одлази по

црквама, крсти се и то левом руком, мислећи кад то прикаже телевизија да ће му то донети нешто.

О таквим је људима реч. Војислав Коштунница је изнео све на својим леђима, довео их на власт, и онда му избацили целу посланичку групу из парламента. Заклео се на Савезни устав, а онда одмах почео да га крши и прави сада ову Уставну повељу која ће нам заједничку државу Србије и Црне Горе заправо учинити неспособном за самосталан опстанак. Увек ће неко са Запада морати да долази да пресуђује у кључним питањима, а шта ту Запад интересује. Запад интересује само наша војска и наша дипломатија. Они неће ући са инвестицијама, али желе да наше војнике користе за прљаве послове широм света, попут акција у Авганистану, да наши војници обављају прљаву полицијску окупаторску службу, да чисте минска поља, да угњетавају мирно цивилно становништво и тако даље. Ми то нећемо дозволити.

Имаме онога Борислава Пелевића који каже да му је партија проевропске оријентације. Па јесте, аркановци су по целој Европи плъчкали банке, по Шведској, Немачкој, Италији, Француској, друже се деценијама са Интерполом, они су стварно проевропске оријентације. Човек који је Арканов генерал, који је огрезао у криминалу и иза кога стоји огроман број убистава кандидовао се за председника. Зашто? Он мисли мало на патриотској, вербалној демагогији да може привући гласове који би иначе припали радикалима или некој другој партији, а не би Лабусу. Пелевић је лични Ђинђићев човек, гласао је за Ђинђићеву владу, за противставне законе, затим увек је давао кворум када је требало, када је у једном тренутку покушао да се измакне контроли изашао Душан Михајловић на телевизију и рекао да је Пелевић умешан у многа убиства.

Да ли се бећате те емисије? И Пелевић мало загалामीо на Михајловића и ућутао се, вратио се Ђинђићу. Никада није напао Ђинђића, никада ниједног мафијаша, та превара у



КИКС БОКСЕР



народу не може да прође.

Шта вам ја нудим? Ја са председничке функције не могу да поправам економско стање, социјално стање, стање у здравству, стање у школству. Да би се то поправило морамо победити на парламентарним изборима, формирати нову Владу. Министри и Влада су одговорни за те ствари. Али, да би се поправила ситуација у економији, у социјалној политици, у здравству, школству, у култури, мора се уништити мафија, јер мафија опљачка целу Србију, уништи све грађане.

Како могу са председничке функције да се обрачунам са мафијом? Председник Републике, по закону, именује високе полицијске функционере на генералске положаје и додељује генералске чинове. Прво што бих урадио, посмењивао бих све полицијске генерале за које поуздано знам да су повезани са мафијом и довео на генералске положаје часне, поштене људе који нису огрезли у мафијашке криминалне послове, јер само они могу водити борбу против мафије на законит начин. То је, дакле, суштина мог председничког програма.

Браћо и сестре, овде у Сјеници и у ширем окружењу живе заједно Срби православци и муслимани.

Грађанин: И Бошњаци.

Др Војислав Шешељ: Па, знате шта, ја мислим да у овој сали од мене већег Бошњака нема. Рођен сам у Сарајеву, тамо сам 30 година живео. И отац и мајка су ми Херцеговци, вековима уназад херцеговачко порекло. Према томе, када неко каже Бошњак ја прво на себе помислим. Наравно, ви имате право да се називате како год желите. Као што је моје право да сматрам да сте српске националности, а муслиманске вероисповести, јер тако каже наука, тако каже историја. Али ја не мислим на силу никога од вас да терам да буде Србин, јер ја мислим да је толико лепо бити Србин да се згражавам од саме помисли да се неко присиљава да буде Србин. Можете да се изјасните како год желите и ваше је право да се изјасните како год желите, али оно што ја желим да вам овде кажем да је најбоље и за православце и за муслимане да сачувају мир и добре међусобне односе, да се не понови искуство Босне. Године 1990. упутио сам један проглас

босанским муслиманима, који сам насловио са „браћо муслимани” и позвао их да не дозволе да буду средство у хрватским рукама против православних Срба, јер ће најтеже последице они у свему томе поднети. Нажалост, то моје писмо није имало великог публицитета у штампи и није наишло на адекватан одзив. Десио се грађански рат. Ко је у том рату победио? Сви су пражени, цела Босна и Херцеговина је окупирана. И највише су изгинули муслимани, па православни Срби, а најбоље су прошли католици који се називају Хрватима.

Погледајте сада шта кажу чињенице. По Дејтонском споразуму Босна и Херцеговина је подељена тако да Републици Српској припада 49 одсто, мало су јој закинули непун проценат, али 48 кома нешто одсто, а 51 одсто да припадне Муслиманско-Хрватској Федерацији, Босне и Херцеговине. А у тих 51 одсто, 26 одсто припада Хрватима, а свега 25 одсто муслиманима иако су пре рата муслимани појединачно били најбројнији у Босни и Херцеговини. Ко је то скројио? Западне силе. Да ли оне желе добро Србима? Не желе. Да ли желе добро муслиманима? Не желе. Дајте ми један једини пример у белом свету где су Американци помагали муслиманима. Дајте ми један једини пример. Увек су били против муслимана. У Босни су глумили да помажу муслимане па су их заправо послали на кланицу, а тек предстоји да се разјасне многе велике погибије, злочини и тако даље, попут сребреничког, ко је све у то умешан. На српској политичкој сцени једино ја годинама покушавам да расветлим тај случај и већ сам више пута нека имена у јавности прозивао. А остали ћуте. Зашто ћуте? Разјаснићемо и то једног дана.

Браћо и сестре, Српска радикална странка је за братску слогу и православца и муслимана. Није нимало случајно, радо бих вам на то скренуо пажњу, да ме својим искреним и великим пријатељем сматрају скоро сви Арапи, скоро све арапске земље, Ирак, пре свега, Сирија, Либија, Алжир, да ме ирачки председник, Садам Хусеин, сматра својим личним пријатељем, палестински председник, Јасер Арафат. То је мој предлог вама на размишљање, обраћам се браћи муслиманима. Размислите о томе, размислите, пред вама су

две варијанте. Шта вас чека ако се Сјеница, Нови Пазар, Пријепоље, Прибој са општинама са црногорске стране границе нађу у ратном вртлогу и у погибији? Ко од тога може имати користи? Да ли могу православни Срби, или муслимани или неке трећи имати? А каква је варијанта да се живот настави мирно, с добрим комшијским односима у пуној националној и верској толеранцији. То су две алтернативе, две варијанте које стоје, међурешења нема, нешто искуство можемо извући из трагедије Босне и Херцеговине. То искуство мора и православце и муслимане да опамети.

Погледајте шта се десило на Косову. Мислите да су Американци албански пријатељи. Па јесу, велики су им пријатељи, зато су тамо гађали уранијумским бомбама. Па видећете сада колико ће бити медицинских проблема. Дође америчка војска и амерички подофицир силовао албанску девојчицу и убио, без суда, без ичега, оде у Америку и ником ништа. Зашто? Зато што је ова идеологија новог светског

поретка тоталитарна, злочиначка, она прави вештачки експлозивитет појединих народа и држава, а друге сматра само робљем тог новог светског поретка које треба опљачкати и које треба експлоатисати под крајње неповољним економским условима. Неки кажу примиће нас у Европску унију. Па неће. Погледајте колико је развијена Турска, колико је више развијена него Србија и колико година већ тражи да уђе у Европску унију, чланица је НАТО-а, следи америчку политику и тако даље. Мислите да ће Турску да приме у Европску унију? Да се кладимо да неће никад. Мислите да ће Румунију и



Бугарску да приме у Европску унију? Неће никада. И нама је намењена таква судбина, ми ћемо бити онај огранак, привезак који се може до миле воље експлоатисати, а никада нас у равноправан статус примити.

Шта је нама перспектива? Ослањање на сопствене снаге и економска сарадња са целим светом на равноправним односима. Са Русијом, Кином, Индијом, арапским светом. Ја сам на путу да склопим посао вредан сто милиона долара за зрењанинску фирму „Нафтагас монтажа“ у Ираку, уговор се потписује већ негде у октобру месецу. Колико је наших фирми стекло искуства по Африци, по арапском свету, по Русији, тамо треба поново да отворимо могућности за што тешњу сарадњу.

Досманлијска власт нерадо одржава односе са Русијом, квари упорно односе са Кином, а готово је прекинула односе са арапским светом. Формално још имају дипломате тамо, а суштински готово да нема никаквих односа, јер та досманлијска власт је пријатељска према Израелу. Никома ту не смета што Израел води геноцидну политику према Пале-

стинцима. Покажите ми још неку политичку партију у Србији, поред Српске радикалне странке, која је отворено и јавно стала на палестинску страну. Такве партије ја у Србији не видим. Нисам чуо, можда нисам добро информисан. Зашто? Зато што они други калкулишу. Мисле, тамо где је Израел, где је јеврејски лоби, тамо је новац може се нешто ставити у приватни џеп. Е ти који трпају у приватни џеп, ти ојадити и народ и државу. А тамо где треба радити и зарадити то њих не интересује нити траже неки посао. Где су они нашли неки посао за наше фирме. Укидају и ове могуће послове.

Видите ово асфалтирање аутопута од Београда до Ниша, или Ибарска магистрала од Београда од Чачка. Толико имамо грађевинских фирми које су се доказале на многим светским градилиштима сада су без посла. Уместо те фирме да се запосле, господин Љубиша Буха, звани Чуме, вођа сурчинске мафије, добио је тај посао, на лизинг довео неке машине из Немачке и сад он ту највећи профит зарађује.

Е то је, нажалост, наша трагична судбина, због тога власт морамо мењати. А после избора идемо на парламентарне, после парламентарних избора правимо Владу која ће знати да реши економске и социјалне проблеме. Како? Пре све политиком ослањања на сопствене снаге. С том политиком смо кренули пре три године, рат нас је страшно омето, али, ако се сећате, чим сам ушао у Владу Србије надокнадио сам три заостале пензије пензионерима. Како? Кроз бонове за струју, и лепо пензионери узели бонове и плаћали струју, а струја најјефтинија у Европи.

Сада је струја најскупља у Европи, а опет пензије касне скоро три месеца. То је дакле нешто од чега треба бежати променом режима, променом власти. Зоран Ђинђић и његови компаноци већ се обезбеђују. Лабус има вилу у Америци, Ђинђић негде у Парагвају купио, они извлаче паре и када крене бежанија зачас се изгубе, а оставе народ у још већој беди.

Ми вас позивамо да гласате за кандидата Српске радикалне странке на овим председничким изборима. Ја сам убеђен, браћо православци и браћо муслимани, ако ми укажете поверење да се сигурно нећете покајати. Живели!

Морам једну ствар да вам признам, ми нисмо данас замислили да држимо трибину, него само мало да прошетамо Сјеницом, јер вечерас имамо митинг у Ужицу који је за цели Златиброски округ. Међутим, када су ме обавестили да има интереса да се одржи трибина пристао сам, али најважније могу да одговорим на два до три питања па ми поставите она најтежа, ја вас позивам најтежа да поставите, јер морамо одмах да кренемо. Ако имате питања, не инсистирам. Има ли питања? Ако нема, хвала вам што сте дошли.

На промоцији књиге др Војислава Шешеља
„Убиство министра одбране Павла Булатовића”
у центру за културу „Милун Божовић” у Подгорици

КЊИГА КОЈА СЕ ЧИТА У ЈЕДНОМ ДАХУ

Безмало ће ићи године од како је Павле безобзирно смакнут, а један од ријетких од кога се о њојме гласно чула људска ријеч је проф. др Војислав Шешељ.

Његова јединствена ријеч је изнијела 1000 сирани интелектуалног жара, професионалног ма-ра и усјабашки кичменој питања за одговором на питање: не само зашто, него и ко је покосио и нас и Павла.

Зашто нема нико од наше породице ко не осјећу дућ и захвалност према имену Војислав Шешељ, чија је свака ријеч уписана у нашу савјест и зајечана у нашим срцима.

Могу они који се надимају богајством, славољубљем и власнољубљем порицати чак и Шешељев долазак на овај свијет, али не и оно што је нагнан од савјести покренуо. Држава има на располагању безброј начина да докаже да ли је истина што што се у књизи претставља или шврди.

У суштини би могло истинити да убице узимају у своје руке и кинџар и мач и хоће да сирпају у заговор оне који су их похваљали. Кад иако раде службе плаћене и дужне да улазе у праг злочину, онда се чини како у мрак њоне цијела земља, како држава постоје саучесник и злочинац – како су у њој закон, истина и правда погинули и заједно са убијенима сирпани у гроб.

И ја не бих многим ријечима скрнавио и наирнуивао пред вама вечерас сирворену књигу од иа-кве садржајне носивости и људске засићености, да многе државне и политичке злолуке и зло-погледе „баца у несвијест” (ако већ свијести и савјести имају!).

Кад већ не зебу од много мишљења и људскости нека бар ширецају од онога што је сирало у корицама ове књиге, а њен аутор нека зна да обавезнијих и захвалнијих од породице Павла Никичина – једног међу хиљаде српских сиррадалника и мученика можда нема.

Најсирарији Павлов браћу, који је већ навикао да више губи него добија

Пред нама се налази једна веома вриједна књига, књига као својерсно свједочанство о бурном и веома сложеном времену, првенствено времену политичком. Ово је књига о убиству изузетне личности, како по функцији и интелекту, тако и по моралном кредибилитету. Ово је књига о убиству Павла Булатовића, министра одбране. Посебно подвлачим ријечи министар одбране, јер се у сваком одговорном друштву министар одбране високо вреднује, посебно у околностима када је земља угрожена од спољних и унутрашњих на-сртаја, што није случај кад је у питању наше друштво, одно-сно актуелне власти и у Србији и у Црној Гори.

Циљ и карактер књиге је веома јасно експлицирао њен аутор проф. др Војислав Шешељ: „Ово је својерсна бела књига о чињеницама и околностима везаним за убиство ми-нистра одбране Павла Булатовића. Сачинио сам је такоре-ћи у једном даху, након што је Савезна скупштина одбацила врло квалитетан извештај својих анкетних одбора. Највише тело законодавне власти ставило се у заштиту мафије пома-жући је у прикривању њених ликвидација. Парламентарна већина ни у сну није могла сањати да ће напори нас чланова одбора Већа грађана и Већа република бити тако плодно-

сна. Да су знали, никада нам тај посао не би поверили. За-препаштен је био и Предраг Булатовић и читгава његова Со-цијалистичка народна партија Црне Горе. Здушно су се при-кључили досманлијама у заташкивању. Овом књигом, аутентичним сведочанством њихових недела, све их јавно оптужујем”. (стр. 4)

И заиста, ово је бијела књига о црним чињеницама, о ду-бокој и црној мрљи у политичкој, и не само у политичкој, историји нашега народа, у мрљи која ће као мора притиска-ти савјест свих актера ако савјести уопште имају.

Књига има седам дјелова (поглавља)

1. Резултати рада анкетних одбора
2. Допунски материјали анкетних одбора
3. Одједи радикалске иницијативе у јавним медијама
4. Реаговање српске јавности на Извештај анкетних од-бора
5. Парламентарна расправа о извештају анкетних одбора.
6. Даљи новинарски третман мафијашке афере
7. Дефинитивни морални суноврат Социјалистичке на-родне партије Црне Горе као слепог оруђа досманлијске власти у Србији. Ријеч је, значи, о садржају књиге.



Из самог садржаја књиге се одмах уочава да је књига захватила веома широки спектар проблема. Осим тога, коришћени су различити извори података у расвјетљавању свих околности везаних за Павлово убиство, што, свакако, подиже квалитет књиге.

Чини се да прво поглавље књиге завређује посебну пажњу. Управо због тога ћемо се на њему и више задржати. Сама чињеница што је саслушано, односно анкетирано 17 генерала на високим и одговорним положајима, довољно убједљиво говори о озбиљности подухвата, о озбиљности приступа у остваривању дефинисаног циља. Наиме, циљна група анкетног одбора је састављена од појединаца који су се налазили на кључним мјестима у структурама војне и цивилне власти и као такви су били поуздани извори информација (података) на посредан или непосредан начин. Оно што овдје посебно плијени пажњу читаоца јесте, прије свега, чињеница да је саслушање, односно анкетирање обављено на изузетно високом професионалном нивоу. Без претеривања се може рећи да би овим истраживањима или боље рећи интервјуентима позавидно истраживач који се цијелог свог живота бави овим послом и то на високо професионалан начин. И инспектор Мегре би им на томе позавидно. Ово се, наравно, посебно односи на др Војислава Шешеља.

Ту су директна и индиректна питања. Ту су и такозвана питања, клопке и замке. Ту су и питања која откривају и контрадикторности и прекидају намјерно ћутање. Ту су, наравно и провокативна питања. У ствари, структура питања у истраживању, односно анкетирању, је таква да омогућава да респодент, био он вољан или не, пружи релевантне одговоре, релевантне информације. Посебно пада у очи лакоћа са којом су водили интервјује интервјуенти са својим респодентима, а нарочито њихова претходна припремљеност за суверено владање разговором, односно разговорном ситуацијом. Осим тога, истраживачи (интервјуенти) су били добро „потковани“ правилима стручног интервјуисања. Све је то допринијело да се дође до драгоцјених података, до расве-

тљавања онога што се и жељело расвијетлити, ради илустрација пасуса из књиге: (Прештампати (цитирати) на 469 страни, од 35 реда одозго до краја странице. Такође цитирати цијелу 470 страницу, као и првих 18 редова 471 странице.)

Посебан квалитет књиге се састоји у чињеници што се на директан и индиректан начин, анализирала економска, политичка и социјална ситуација у овом периоду која је условљавала у крајњој инстанци патолошке појаве у друштву, као што су убиства, нерасвијетљена убиства. Посебно је усредређена пажња у разголићавању мафијашког подземља, у разголићавању спреге између политичких актера и политике. Ту се иде директно. Не штеди се нико ко је својим сумњивим радом допринио да се узрокује комплетна патолошка појава која се у овом случају назива убиство Павла Булатовића. И кад је круг сужен, кад је епицентар злочина идентификован, одговорни (неодговорни) актери овога друштва (читава актуелна власт) спуштају завјесу у циљу заштитивања, у циљу спречавања епилога. Оно што ће објективног читаоца највише наљутити јесте чињеница што се међу актерима који спуштају завјесе налазе и они који су са Павлом до јуче дијелили и политичко добро и политичко зло и који су политичку прђију у многоме стицали управо захваљујући Павлу Булатовићу. Оваква незахвалност је својствена само онима на чијим животним и политичким стремљењима пише крупним словима циљ оправдава средство.

Објективан читалац ће лако примјетити да се аутор служио објективном методом презентације цјелокупне грађе, цјелокупних ставова, цјелокупних чињеница. Наиме, у књизи има сијасет чињеница, сијасет исказа који критички упућују на епицентар догађаја, на епицентар сумњивог дешавања. Но, овдје су презентирани и ставови оних који супротно мисле, који својим исказима одвлаче трагање од правог пута, од пута који води ка истини. Чак су презентирани и искази оних који са ниподаштавањем говоре о читавом овом поступку и о њеном главном актеру др Војиславу Шешељу. У овоме се огледа и објективност у презентацији гра-



ђе. Наиме, овдје се оставља суду читалаца да процијене на чијој је страни истина. А истина је, свакако на страни оних који су успјели да презентирају огромно „брдо“ чињеница које се не могу оповргнути, а то је, у ствари, аутор књиге, односно његова огромна упорност и ентузијазам.

Сумирајући резултате књиге која се налази пред нама, без двоумљења се може констатовати следеће:

Ово није књига само о Павлу Булатовићу, ако уистину то јесте. Ово је књига као биљег једног тешког и мутног времена. Нажалост, ово је књига о тамној страни живота.

Но, она је и као таква поука и опомена за следеће генерације да се тако нешто не дешава и да друштво треба пошто-пото излијечити од те тешке и опаке болести. Надамо се да ће долазеће генерације ово за свагда упамтити.

Поштовани будући читаоци ове књиге, намјерно нијесам презентирао неке њене занимљиве дјелове, јер сам то оставио да сами уживате. Наравно, под уживањем подразумевам откривање истине о једном монструозном убиству, о убиству нашег обичног, а великог Павла Булатовића и проф. Економског факултета у Подгорици.

Поштовани и уважени будући читаоци ове књиге, морам вам овом приликом открити једну моју интиму. Као и сваки објективан читалац, а сматрам да сам ја то, читајући књигу, журно сам ишчекивао да сазнам истину, да сазнам ко је убио Павла Булатовића. То је ишчекивање претежно избијало у први план. Но, морам вам признати, да су то ишчекивање често надвладале и прекидале сузе које су спонтано текле. А како и не би текле, кад је Павле био мој студент, мој друг и пријатељ и политички саборац. Зар није то довољно да емоције надвладају рацио. И вјерујте ми, тим емоцијама сам се радо препуштао.

Поштовани будући читаоци, обично се оволико обимне књиге неки читаоци уплаше. Такви читаоци стално гледају колико им је још остало непрочитаних страна. Они се, у ствари, плаше од досаде која им предстоји у читању. Вјерујте ми, поштовани будући читаоци, то се са овом књигом неће десити. Чим је почнете читати, нећете се освртати на непрочитане странице, јер то неће дозволити ваша читалачка радозналост изазвана магнетним привлачностима књиге. Као што је ова књига написана, како то рече аутор „у једном даху“, тако се и чита у једном даху. За све ово треба одати признање њеном аутору проф. др Војиславу Шешељу, рекао је Ново Вујошевић.

На промоцији су Милорад Рашовић члан Председништва НСС и Милија Милић читали пјесму „Павлу Булатовићу у част“.

Милорад Рашовић: Овим стиховима које је написао проф. др Ново Вујошевић, председник Председништва НСС Црне Горе, нијесу оставили равнодушним никог ко је вечерас дошао у салу Радничког универзитета „Милун Божовић“, на промоцију посве необичне књиге Убиство министра одбране Павла Булатовића. Аутор је проф. др Војислав Шешељ, који је на само себи својствен начин, храбро и вистрено, упркос „забрањама“ и „заташкивањима“ оних који су око и на власти, ипак успио да уобличи литерално дјело за читаоце и науч.

Поздрављам име „Патриотске коалиције за Југославију“ које је омогућило ову промоцију, поздрављам све присутне у препуној сали која је већ се то осјећа свједок узвишене атмосфере. Поздрављам сестре и браћу Павла Булатовића, представнике Југословенске левице, и све, без обзира на политичко опредељење, којима је достојанство и патриотизам идеја водиља.

Са нама су и они који ће говорити о књизи. Први човек српских радикала у Црној Гори, Душко Секулић, по жељи породице, прочитаће текст који је за ову прилику написао Павлов брат др Ранко Булатовић, професор Београдског универзитета.



Умјесто најављеног у средствима информисања, Томе Николића, потпредседника Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, који је због великих обавеза око изборне кампање у Србији спријечен да дође, имамо Александра Вучића, генералног секретара Српске радикалне странке.

О књизи ће говорити и проф. др Ново Вујошевић, председник Председништва НСС Црне Горе.

Ову савремену бијелу књигу сачинио је др Војислав Шешељ, након што је Савезна скупштина одбацила врло квалитетни извештај својих анкетних одбора. Да је знала како истиче Шешељ, до каквих чињеница ће доћи, никада не би одобрила њихов рад на истраживању. Ипак, да вам прочитам одломак.

Разговор Војислава Шешеља са генералом Радомиром Марковићем у Централном затвору, у Београду, 11. јануара 2001. године. (стр. 158.) „Проф. др Војислав Шешељ: Прво, да ли је Душан Михајловић, у вријеме док је био опозиционар...“

Милорад Рашовић: Душко Секулић ће вам, као што сам рекао, прочитати писмо Павловог брата Ранка.

Душко чита...

Милорад Рашовић: Ово је прилика да се захвалимо онима који су нам отворили врата ове сале, али да се каже још једна истина. Неко други, по нечијем налогу забранио је и затворио врата за промоцију ове књиге о убиству министра одбране Павла Булатовића, у Дому војске Југославије. Немамо коментар. Овом књигом, аутентичним свједочанством њихових недјела, све их јавно оптужујем, каже Шешељ. Циљ ми је, наглашава, да их пред народом и историјом

осрамотим, уз то и да покажем да нас мафија не може све утлашати. Најбоље да прочитам још један одломак.

Саслушање пуковника Мишка Ерчића (стр. 354)

„Проф. др Војислав Шешељ: Да ли вам је познато име Ивана Делића...

Миленко Ерчић (стр. 355): Наша сазнања говоре у правцу Белог Распоповића, за остале не можемо да тврдимо...”

Милорад Рашовић: (стр. 477) Разговор са генералом Павковићем

„Проф. др Војислав Шешељ: Да ли је од вас Момир Булатовић...

Небојша Павковић: Ја не могу да се сетим тога, морам да видим моје белешке...”

Милорад Рашовић: Мафија је увијек имала значајну улогу у друштву. Али, изгледа, нигде се није тако моћно увукла у власт, да влада њоме и државом. Ова књига то документо-

вано разоткрива и упућује на писање других са овом темом.

Хвала вам што сте увеличали ово вече. Можда вам је у овој препуној сали било превруће; можда вам је у срцу била нека доза стрепње, али не мари, било нам је свима топло у души.

Само да подсетим, министар одбране Павле Булатовић убијен је у Београду 7. фебруара 2000. године. Надлежни органи правосудни, као ни институције јавне, државне и војне безбједности, то убиство нијесу расвијетлиле. Ова књига „Убиство министра одбране Павла Булатовића” то чини, отвара другу коју већ пише проф. др Војислав Шешељ. Ова промоција ће се памтити. Смрћу Павла Булатовића највише је изгубила његова породица. Она је остала без свог стоже-ра. Изгубили смо сви. Да је жив, био би и другачији распоред политичких снага, које се истински боре за Југославију. Живјели!

Павлу Булатовићу у част

Павле, соколе

Наш сиви соколе

Наш крилати орле

Изњедрен из орловског гнијезда

Из гнијезда соколова.

Изњедрен из ровачких планина

Изњедрен из моралних висина

Изњедрен из моралних дубина

Изњедрен из бурних мијена

Изњедрен из наших, српских гена.

Павле, светиошиче у нашем беснућу

У нашем њосрнућу

У нашем моралном њаду

У нашем свакојаком јаду.

Павле, наше десно и лијево крило

О, да си међу нама

Лакше би нам било.

Не би било оно што се збило.

Не би било што нас задесило.

Павле, преко наше савјести

И кад се до бесвијести дријема

И кад је свијести нијема

И кад будилника нема

И кад се лоше вријеме спрема.

Павле, наша ојомено

Ојомено онима који не знају шта раде

Онима који се брајским невољама сладе

Онима који немају душе

Онима који су у недјелима до гуше

Онима који виде мрак у сванућу

И који иду без свијете у беснућу

Онима који пред собом не виде ништа

Онима који воле њућа смејлишта

Више него домаћа огњишта.

Пајо, наш њрекоре

Прекоре онима који за њобом

крокодилске лију сузе.

О, Пајо, њима се и разум уз

Разум који кроје аждаје и але

Разум који рађа њаџириошиске идеале.

Павле, њрекоро црних наума

Наума који бјелину њворе у црнину

Наума који у меџежу шансу виде

Наума који се ничега, ама баш ничега, не сџиде.

Павле, жељо вјечитије гледи

Глади оних који за невином крвљу жуде

У чијим се глжавама мрачни нагони буде

Глади које крвожедно њражи људе

Који не њрисџају на ујене и заблуде.

Павле, сломљено брајско крило

Без које нема узлеџа ка висини

Без које нема узлеџа ка чистини

Без које нема уживања у леџу

Без које се не мили живјеџи у свијеџу.

Павле, узоре својих џака, својих џоџомака

Научио си их оџиџу максиму

Максиму сјајну и светиу

Како усџравно, како часно живјеџи на свијеџу.

Павле, родџиџельска (мајчина) џуџо

Из које извиру ријечи џоноса

Из које извиру ријечи џркоса

„Да џоџине бан од бана

ни џо јада

но џоџибе бан од гџада

куку јада!”

Павле, наша друџарска џуџо

За дуџо, за дуџо, за дуџо...

Ново Вуџошевић

Подгорица, август 2002. године.

Др Војислав Шешељ у емисији „Лице и наличје”,
ТВ „Свети Ђорђе” из Инђије, 30. августа 2002. године

ВОЈВОДА БЕЗ МАСКЕ

Звање четиричког војводе је почасно звање. Оно није чин, па му се не може наћи пандан у регуларној војсци

„... Увек експонирам право лице. У политици и у професионалном животу представљам се на исти начин као у приватном. Не постоји ништа у мени, ни у вези мене, или око мене, што бих покушао да сакријем по сваку цену”



Новинар: Поштовани гледаоци, мој вечерашњи гост је господин чије име није само познато овде у Југославији, него и широм света. Рећи ћу само његово име, то је господин Војислав Шешељ, доктор, који је познат како по политичком статусу овде код нас у земљи, тако и по разним изјавама било да су то изјаве можда мало неприлагођене или не, али у сваком случају остављају добар утисак.

Др Војислав Шешељ: Па то је онда доказ да су изјаве прилагођене.

Новинар: Наравно.

Др Војислав Шешељ: Да су прилагођене очекивањима, околностима, и циљевима који се желе постићи на основу тих изјава.

Лепе жене слаба тачка

Новинар: Господине, моја емисија се зове „Лице и наличје”. Нашта вас асоцира тај термин кад кажем „Лице и наличје” по питању ваше каријере? Значи ваше експонирање у јавности правог лица и оног наличја.

Др Војислав Шешељ: Па ја увек експонирам право лице и ја се и у политици, у професионалном животу уопште постављам на исти начин као у приватном. Дакле, можда постоји неко моје наличје, али ја не верујем да сам га свестан. Не постоји нешто у мени или у вези мене, или око мене што бих покушао да сакријем по сваку цену. Као, на пример, кад је човек наркоман па покушава на све начине да сакрије да је наркоман, а кад је човек алкохоличар па на разне начине покушава да то сакрије или кад је човек импотентан па и то покушава да сакрије на све начине итд. Постоје неке ствари које човек жели да сакрије, и зато представљају његово наличје. Нису у првом плану, нису експонирани, морате мало труда да уложите да у то проникнете. А посебна наличја су неки прљави трагови које човек оставља за собом. Дакле, ако је учино нешто нечасно, нешто некоректно, нешто непоштено, нешто нељудски, итд.

Новинар: Баш сам вас из тог разлога питала, зато што сте ви, жаргонски изражено, популаран човек. Небитно је што се ви бавите политиком, јер би код певача, или код осталих то наличје по мом мишљењу, а верујем да ћете се





сложити са мојим мишљењем, оставља трага на право лице које се експонира у јавности по питању тога када желе да сакрију нешто. Да ли сте имали контакте са људима који су познати јавности, а који су покушавали да сакрију своје наличје, а ипак је испливало на површину?

Др Војислав Шешељ: Па то би онда говорило да под личјем сматрате неке комплексе, постоје комплекси који овладају људима. Они могу да потичу из детињства, од неких траума, могу да потичу из породичног окружења, могу да потичу из животног окружења. Што се тиче тих комплекса, ја не бих могао да кажем, имам тај и тај комплекс. Можда постоје неке слабе тачке, нису оне толико упечатљиве, нити мене одређују у тој мери да бих о њима стално размишљао. Моје су слабе тачке, на пример, лепе жене, ја вама као лепој жени не могу никако одбити ни разговор под оним условима који сами наметнете итд. Да ми се обра-

тио неки новинар са ваше телевизије ја бих сигурно одбио да дође екипа да снимам унапред разговор итд., јер постоји један принцип, начело да гостујем само у емисијама уживо.

Новинар: Наравно, да.

Др Војислав Шешељ: Али то начело постоји као правило, а оно подразумева изузетке, то је превагнуло. Можда је то слаба тачка, та слаба тачка би била природна сваком човеку по мом мишљењу.

„Глупача” у парламенту

Новинар: А кажите ми колико су жене утицале на вашу досадашњу каријеру и да ли су оставиле неког трага у вашем животу и у вашој каријери?

Др Војислав Шешељ: Жене увек утичу, то је стварно чињеница, и некада посредно некада непосредно. Али, погледајте сваки људски колектив. Једна је ситуација кад у том колективу нема ниједне жене, а друга је ситуација кад је присутна макар једна жена. Присуство само једне жене веома је битно јер уноси такмичарски дух.

Новинар: Наравно.

Др Војислав Шешељ: Оплемењује мушкарце, мушкарци су спретнији, способнији, труде се да више постигну итд. Ми о томе водимо рачуна у Српској радикалној странци. Прво, начелно смо за потпуну равноправност полова, сматрамо да и политиком треба да се баве и жене и мушкарци, идеално би било у равnoj мери, немогуће је још увек постићи наравно, али код нас нема никаквих ограничења за напредовање на све страначке функције било да је реч о жени или мушкарцу, дакле, апсолутно смо ту отворени.

Новинар: Кажите ми, пошто смо се већ дотакли теме жена, на пример, верујем да поштујете, наравно по питању изјашњавања у јавности да то буде релативно дакле, уколико ви желите да кажете то што сте већ рекли. У емисији „Реч има” изјавили сте да је наша председница парламента Наташа Мићић „глупача”?

Др Војислав Шешељ: Па то је истина, то је суштна истина и цела нација зна да је то истина и да апсолутно нисам претерао, и она је апсолутно неспособна да обавља ту функ-

ДОС ЕР ФОРС



цију. И намерно је постављена да би се срузао ниво, достојанство, ауторитет Народне скупштине.

Новинар: Је ли то само зато што је жена?

Др Војислав Шешељ: Не, нема то никакве везе што је жена. Да је мушкарац онда би само био глупак. Дакле, одредница у том атрибуту, у том називу, у тој одредници је у овом случају према полу прилагођена и ништа више. Глупост ме ужасава без обзира ко је актер те глупости, мушкарац или жена и мислим да ту нема разлике.

Анегдота о доктору и мајстору

Новинар: Ја сам добила један податак, сад ме занима, желим од вас да чујем да ли је то тачно или не. Када сте дипломирали, пошто сте ви први човек тако млад, доктор права, када сте се руковали тада с Титом и кад је он вама пружи руку и рекао: „Свака част докторе“, је ли тачно да сте ви њему рекли: „Хвала мајсторе“?

Др Војислав Шешељ: То је измишљено, то је нека анегдота коју је ко зна кад неко лансирао, ја сам својевремено био најмлађи доктор наука у ондашњој Југославији, али се



никад с Титом нисам срео, никад се нисмо ни руковали ни разговарали итд. Ја сам докторирао у новембру седамдесет девете, а осамдесете Тито је већ умро.

Новинар: Поготово зато што је са овом анегдотом коју сам вам испричала повезано да сте ви након тога отишли у затвор, јер сте господину Титу рекли...

Др Војислав Шешељ: Ма није тачно, ја сам у затвор отишао осамдесет четврте године. Него после то људи почну да испредају, то знате неки духовити козери, вероватно у кафанским разговорима у оквиру одређене теме својом довитљивошћу, досетљивошћу да би засмејали присутне пласирају продукт своје маште и ништа више. Али то има неки духовит смисао, духовито неко значење.

Новинар: Кажите ми кад смо већ код анегдота, колико у вашој каријери, колико вам помаже и да ли вам одмаже када чујете, на пример, да је народ измислио неки виц или неку анегдоту на неку вашу изјаву или нешто?

Др Војислав Шешељ: Па мени је то увек духовито и никад ми то није сметало. Ја сам човек који воли да се нашали,

ја у најтежим ситуацијама волим да се нашалим и на тај начин да извесном духовитишћу бодрим оне око себе. Дешавало се често и у неким најнепријатнијим политичким ситуацијама с неколико духовитих доскочица да насмејем присутне и да падне тонус, тензија у дворани у којој се води нека узаврела расправа.

Ловац или ловина

Новинар: Интересује ме, кад смо већ спомињали жене, у једној емисији сте гостовали са госпођицом Ружицом Човић која је певачица, она је вас покушала да провоцира тиме што вас је помазила по рамену, тачније по руци, Ви сте након тога рекли госпођици Ружици уколико није проблем да можете да је одбаците до куће, тачније не ви него ваши људи који су ваши возачи. Да ли увек имате такав однос са женама, уколико вас наравно прво она испровоцира?

Др Војислав Шешељ: Па прво ја увек имам пристојан однос према женама, тај пристојан однос укључује и шалу и неку доскочицу која никада није увредљивог карактера. Постоје жене које су спремне да узврате шалом, да воде тако један интригантан разговор мушко-женске природе који нити обавезује нити нешто нарочито наговештава. Али, једноставно, пријатна атмосфера због тога буде у целом друштву. Што се тиче неке друге провокативности, знате сваки мушкарац више воли да буде ловац, него ловина. Дакле, мушку сујету више побуђује жеља мушкараца да се докаже у освајању, него што би му импонovalo да дође у ситуацију да се на неку, нешто већу агресивност жене једноставно преда.

Новинар: А да ли сте ви ловац или ловина?

Др Војислав Шешељ: Па ја сам у принципу увек био ловац, али се некада дешавало и да будем ловина?

Новинар: Добро, интересује ме у вашој каријери, мислим ипак сте ви доктор, да ли сте имали ону праву подршку коју сте ви желели од ваше породице, колико су други фактори утицали, значи у вашем окружењу на вашу каријеру, да достигнете резултате до којих сте дошли?

Др Војислав Шешељ: Видите, ја сам организовао свој радни дан, систематски увек свему прилазио, планирао време. И увек сам имао времена, и за учење, и за студије, и за научни рад, и за дружење, и за изласке итд. Па сам стварно у томе био веома систематичан.

Новинар: Што је најбитније?

Др Војислав Шешељ: Да, прво одабрао сам позив који сам заиста волео, значи лакши, нисам дакле промашио професију и најважније у животу сваког човека да ради управо оно што воли. Ако жели да буде научник да се онда у целости томе посвети, ако жели да буде занатлија, мајстор да се у целости томе посвети онда ће усавршити и своје знање и своје умеће и свој таленат до крајњег изражаја довести. Ако човек жели да се бави бизнисом, послом, производњом, трговином итд. мора и на то да концентрише све своје потенцијале и да се докаже. Најважније је да се човек у животу докаже у оној професији за коју се определио. Трагична је судбина људи који морају да раде оно што не воле.

Новинар: Да, то је најтрагичније свакако.

Др Војислав Шешељ: То је онда најтеже, кад вам сваки пут рад представља огромно оптерећење, а сваки рад има неку своју унутрашњу драж. Ако производите то су резултати ваше производње, нагомилавање тих резултата, затим ако се бавите науком, то су научни радови, ако се бавите политиком то је неки политички успех, нема равнoliniјског пута, знате, увек имате и успоне и падове итд.

Новинар: Ја сам на почетку емисије, док смо разговарали пре снимања, у синопису своје емисије дала своју ауторску реч, где сам, цитирам, навела утицај човека, погрешно пријатељство или кобно пријатељство и новац. Колико су те три ствари утицале на вашу каријеру?

Скромност позитивна одлика карактера

Др Војислав Шешељ: Ја никад нисам имао ниједно кобно пријатељство, које би ми нарочито тешке последице, негативне последице изазвало, и никад ми новац није претерано много значао. Никад се нисам поводио за новцем. Наравно, новац је потребан да бисте живели, новац је симболичан израз одређених вредности, одређеног рада, али никад се нисам разметао с новцем кад бих га имао у нешто већој количини, и никада у животу нисам волео да позајмљујем новац, да од некога тражим, итд. мада је било и таквих животних ситуација, али увек сам водио рачуна да што пре вратим.

Што се тиче новца, он до одређене мере може да помогне човеку. Претерана количина врло често упропасти човека, промени му личност. Врло лоши људи су разметљиви. Ја нисам човек који сада оскудева с новцем, али веома скромно живим. Могао бих вероватно да путујем у иностранство, на летовање, и да ме сваки дан виђају по неким ексклузивним ресторанима, по Београду, да наручујем одела у иностранству итд. То мене никад није привлачило. Ја мислим да је скромност врлина коју човек мора да негује и да скромност у том смислу представља једну врло позитивну одлику карактера.

Новинар: Разговарајући с вама полако стичем утисак да ви по питању вашег „Лица и наличја“ дакле, дефинитивно волите када се експонирате у јавности добро, нисте ви ни нешто претерано импулсиван човек у вашим наступима, мислим било је некад неких ствари када сте можда викнули или тако нешто, али постоји нека нит која повезује ваше лице и ваше наличје. На пример, за сада, у позицију наличја стављам вашу породицу. Колико она осећа, колико ваша породица осећа ваше одсуство од куће, и колико ви трпите и тражите подршку за неке ваше подухвате?

Др Војислав Шешељ: Па не бих ја моју породицу третирао као наличје. Ја своју породицу третирам као део себе, и део своје личности. Што се тиче политичког живота и свих ових збивања кроз које смо пролазили, ја сам човек који има високо изражену способност самоконтроле. У најкритичнијим тренуцима ја нисам губио присуство духа, и онда кад је најнапетија атмосфера, ја најпримереније реагујем и смирујуће делујем на људе око себе.

Што се тиче породице, наравно да много мање времена с њом проводим него што бих желео, са својом децом. Па видите, мој радни дан проводим у седишту странке, у једној и другој скупштини итд. По подне често путујем, сад поготово у кампањи сваки дан, путујем, гостујем у разним емисијама, сад крећу митинзи.

Кад не путујем ја сам сваки дан после подне код куће, имам радну собу, имам веома лепу радну собу, имам седам и по хиљада књига, али ја оне књиге на којима радим, тексто-



ве које тренутно пишем пренесем у дневну собу и навикао сам се да ми не смета бука, да ми не смета дечја галама, некада свађе, некада стално запиткивање итд. Пријатније се ту осећам кад су деца присутна макар гледала телевизију, макар се и свађала међусобно, играла се, него кад се усамим у радној соби и онда ми недостаје њихово присуство.

Новинар: Ви имате три сина?

Др Војислав Шешељ: Четири сина.

Новинар: Занима ме...

Др Војислав Шешељ: ...и ускоро ћу постати деда.

Вода без конкуренције – млигави имењак

Новинар: Честитам унапред, ето све то по реду унапред радите, тако сте пре времена у неком невероватном року постали и доктор.

Др Војислав Шешељ: Па ја сам се нешто касније оженио, у двадесет деветој години, а мислим да људи треба много раније да ступају у брак, мислим негде до двадесет пете године да је то потребно.

Новинар: Ви сте изјавили да ћете наплаћивати порез уколико се младићи не буду оженили до одређене године?

Др Војислав Шешељ: Па нисам баш тако, то је више било у неком духовитом হাসкању. Знате, не можете се мешати на тај начин баш у приватни живот људи, мада у неким западним земљама постоји тај порез кога су ослобођени ожењени и породични људи, а они који живе као самци плаћају. Али није то прави начин да се обезбеди наталитет.

Новинар: Кажите ми, ви сте човек овако мало крупнији што би се рекло. Имам један занимљив податак да ви најчешће пијете воду, због чега?

Др Војислав Шешељ: Да, највише волим да пијем воду, ова вештачка пића ми помало изазивају киселину и кад их пијем у току телевизијске емисије могу онда када ми је најнепријатније да изазову подривање, или кисела вода на пример. И једноставно човек мора да научи да то избегне, на тај начин што неће ничим иритирати стомак. Зато пијем воду и пијем воћне сокове.

Новинар: Када би вас неко помешао са Војиславом Коштуницом, шта бисте рекли дотичној особи која би ваше име променила са господином Коштуницом?

Др Војислав Шешељ: Па не би ми пријала идентификација с њим, јер мислим да се апсолутно разликујемо као личности. Мене ужасава та његова тромост, лењост духа, млигавост, мислим да никад у животу нисам био млакоња те врсте, ја сам динамичан човек од акције, али мислим да сам увек прорачунат и да нисам човек пренагљених потеза. Врло, врло ретко се деси да направим неке потезе због којих се после кајем, а што је најважније, моја жена се никад неће бавити писањем Устава. Кад постанем председник Републике моја жена ће да брине о деци, породици, кући и неће се мешати у дневну политику.

Усправан на нишану

Новинар: То сам вас питала с разлогом, јер сам ја читајући вести на нашој телевизији, кад вас је господин Марјан Ристићевић, председник Народне сељачке странке, позвао на ТВ дуел ја сам уместо господина Војислав Шешељ рекла председник Српске радикалне странке Војислав Коштуница, зато сам вас питала како би вам било да сте слушали мене, када сам ја направила тај лапсус, а након тога сам се исправила наравно. Како бисте одреаговали?

Др Војислав Шешељ: Па не бих уопште одреаговао, можда бих се насмејао, ништа друго. Лапсуси се дешавају.

Новинар: Колико се лапсуси у вашем животу дешавају?

Др Војислав Шешељ: Може да се деси тај лапсус али човек треба да буде спреман да га одмах исправи. Може у скупштинском говору да се деси лапсус, то је сасвим природна

појава. Знате, лапсус лингва и лапсус калами још од римске цивилизације имамо као неке уобичајене грешке у говору и грешке у писању. Некада може на лапсус да делује подсвест али и не мора.

Новинар: Да ли је то баш оно наличје о коме се прича?

Др Војислав Шешељ: Не, не мислим да је то наличје. Деси се то из било ког разлога, можда сте претходно чули негде име Кошгуница, па сте запамтили у некој ситуацији, па сасвим случајно рекли. Лапсусима су склони људи који више интелектуално раде, размишљају, читају итд., него они што су са интелектуалног аспекта потпуно празни. Код њих може све бити једноставно и све прецизно, јер веома мало говоре у неколико реченица ниједан лапсус не мора ни да се деси.

Новинар: Да ли можете изабрати, издвојити, ја верујем да ви стављате на прво место неки догађај у животу који је вас фасцинирао, и један догађај који памтите жаргонски речено као највећи лапсус?

Др Војислав Шешељ: Па било је више тих догађаја, испричаћу вам један случај у току рата. Обилазио сам дубровачко ратиште и са једном четом црногорских резервиста, Никшићана, ишао сам у акцију чишћења терена у области Цавтата. Војници су се кретали асфалтним путем, ја сам ишао са њима и у једном тренутку је заупцало, наишли смо на заседу, меци су почели да звижде буквално око главе. Војници су поскакали у ров поред пута, са моном је било неколико људи, био је Петар Панић, био је Александар Стефановић. Александар Стефановић скачући у ров сломио је прст, а ни мени није било пријатно, ја то морам признати. Али у том тренутку мени сину мисао како сад да се поставим? Ја сам остао сам на путу, извукао пиштољ, као да сам ја ту нешто могао с пиштољем, мало онако погнуо главу, врло мало погнуо. Знао сам, војска као по команди скаче у заклон, то је сасвим нормално, али знао сам да ће други следећи потез сваког војника да буде да погледа како сам ја реоговао. Ја останем онако усправљен на путу и после се то причало по Црној Гори, скоро у свако место је стигла та

прича како је то изгледало.

Звање војвода

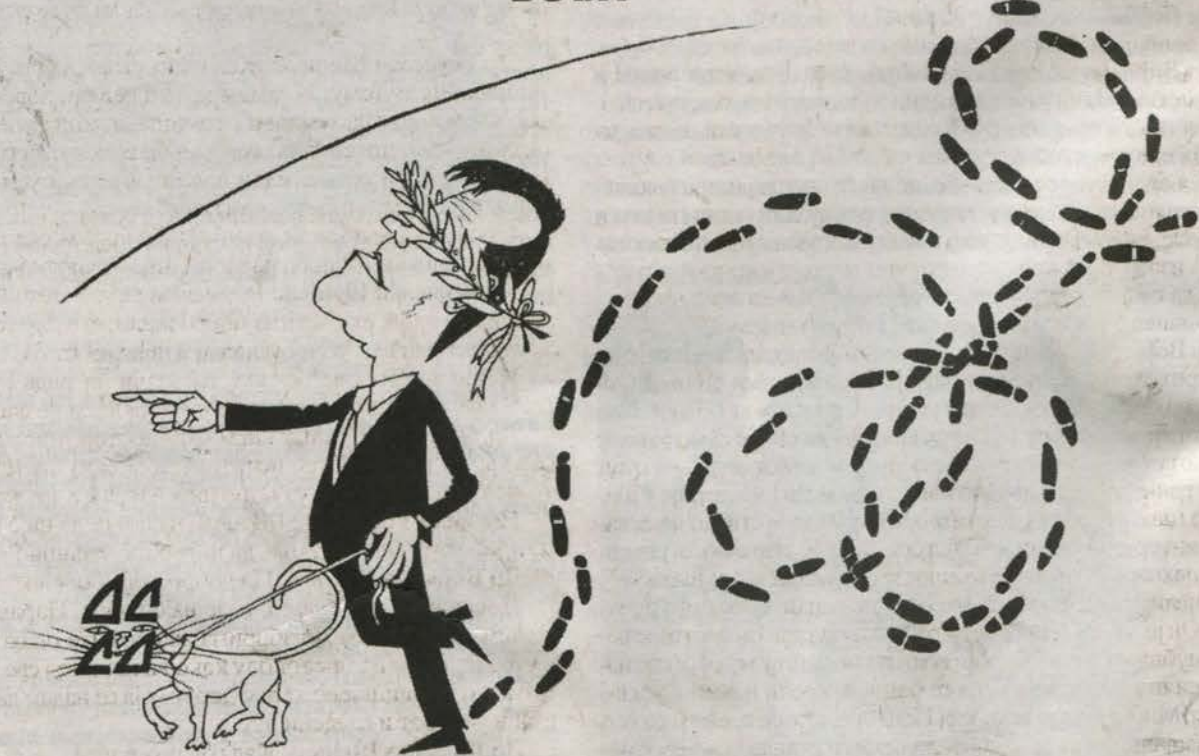
Новинар: Одлично. Можете ли да ми објасните шта у вашем животу значи термин војвода, нарочито када одете ван граница, колико вам то значи и колико вам помаже, или вам одмаже?

Др Војислав Шешељ: Не може нигде да ми одмогне, негде може нешто да помогне, али не нарочито. Видите, тај термин има разна значења, тај термин је врло стар, он означава војног старешину код Срба и војводе су предводници одређених одреда. Ми смо у српској војсци имали чин војводе као највиши чин, као чин маршала или фелдмаршала, па би био генерал са пет звездица. То су били војвода Мишић, војвода Степа, војвода Бојовић, војвода Путник, а имали смо у традицији четничког покрета четничке војводе. Они су били команданти појединих одреда, отприлике сто људи до сто педесет људи, то је било мимо једне чете, тако да би ту звање војводе четничког одговарало чину од капетана прве класе до пуковника. Мада је војвода Ђујић био и командант дивизије, динарске четничке дивизије.

Дакле, то је генералски положај, а то звање четничког војводе је, пре свега, почасно звање, оно није чин, па да му се не може наћи пандан у регуларној војсци. У црногорској војсци је постојао чин војводе, али он није био највиши чин, виши од војводе је био бригадир, виши од војводе је био сердар, а колико ме сећање служи капетан је био у црногорској војсци чин виши од чина војводе и капетан је у то време имао много, много јачи призивак него данас. У време турске власти капетаније су биле посебне области унутар пашалука. Босна је била подељена на капетанију. Капетани су били команданти подручја, онда капетани су били команданти утврђених градова, тако да је капетан у то време био малтене раван генералу.

Новинар: Исидора Бјелица, наш књижевник, на једном каналу изјавила да је она добила чин војвоткиње у ратним

ВОЂА





годинама?

Др Војислав Шешел: Од кога?

Новинар: Изјавила је од „соколова“.

Др Војислав Шешел: Па добро, знате, Исидора Бјелица као уметница има један другачији стил живота, она је пласирала и неку метафизичку Краљевину Србију итд. Е сад, ви не можете расправљати о тим њеним изјавама, да ли су оне утемељене, да ли су озбиљне, да ли су овакве, или их можете прихватити као једну духовиту појаву или априори је одбацујете. Бесмислено је да о њима расправљате. Она некада зна да изазове, на врло вешт начин, пажњу јавности, некада зна и да скандализује јавност, то је стил њеног живота.

Новинар: А како ви прихвате ту њену изјаву?

Др Војислав Шешел: А зашто бих ја прихватао, или је не бих прихватао, не знам у којим је околностима била. Да ли је то она озбиљно рекла, или је она то пласирала... Врло слабо познајем Исидору Бјелицу, мислим да сам је само једном у животу срео. Ја много боље познајем њеног оца, њен отац Димитрије Бјелица, наш познати шаховски писац, није у шаху као шахиста много постигао, мислим да је стигао до освајања интернационалног мајстора, али је написао огроман број шаховских књига и велики је популаризатор шаха.

Мислим да је ћерка многе његове карактерне црте преузела. Он је човек од акције, у тој својој акцији он постиже велики публицитет, а често не води рачуна да су му баш све изјаве реално утемељене и да се баш поткрепи неким доказима итд. Мислим да је тако код Исидоре, ја је се сећам још као гимназијалке. Она је направила велики скандал својевремено у Сарајеву и то је било ужасно у ондашњој комунистич-

кој, Микулићевој средини. На сва звона су покренули кампању против ње, малтене да је стрељају због тога што је направила. А она је хтела скандал и она и даље често жели да изазове неки скандал, неком изјавом или неким поступком, и мислим да је то у складу са оним што она жели да постигне.

Ловац на плагијаторе

Новинар: Али, мислим, ви сте човек који је својим радом доказао да свој успех и свој циљ неће постићи тиме што ће направити скандал, шта мислите о људима који праве скандале зарад тога да би дошли до циља?

Др Војислав Шешел: Па зависи које су струке. Знате, и ја сам често у животу правио скандале, али су увек били с реалним утемељењем, у више наврата сам откривао плагијаторе. Прво афера са Браном Миљушем, па са Хамдијом Поздерцом, па са Стеваном Лилићем недавно итд. Ја се нисам устручавао од прављења скандала ако сам имао реално утемељење и ако сам имао јаке, јаке доказе. Али скандал ми никада није био сам себи сврха, нисам правио скандал ради скандала. Постоје људи који заиста праве скандал ради скандала, желе да фрапирају јавност неком изјавом, неком књигом, неким текстом итд. Али, то су људи из круга уметника, уметника разних усмерења и то може да буде на неки начин схватљиво и прихватљиво, неко прави скандал стилном одевања, неко текстом који напише, садржајем тог текста, изношењем неких пикантних детаља итд. И не мислим да је то нешто што смета, важно је да људи постигну оригиналност, оригиналност је већ пола успеха, али, наравно, потпуног успеха нема без огромног труда.

Новинар: Наравно.

Др Војислав Шешел: Није вам довољан ни таленат ни оригиналност ако не уложите огроман рад. Неки људи покушавају пречицом да дођу до успеха и мисле да скандал може да замени труд и рад, а не може.

С обе ноге на земљи

Новинар: Не може никако. Знате, у време романтизма за писце је била највећа утопија жена, да ли ви имате неку своју утопију?

Др Војислав Шешел: Жена као утопија, још нисам размишљао на ту тему. Ја сам изразито реалан човек, чврсто с обе ноге стојим на земљи и у том правцу код мене нема утопијског размишљања, можда још од раног пубертета. Када су сви људи на романтичан начин усмерени у том правцу, али код мене утопије дефинитивно нема.

Новинар: Не постоји, одлично. Да ли је можда и то један, претпостављам један од разлога, што сте ипак успели?

Др Војислав Шешел: Ја мислим да је у питању концентрација тежњи, ако нешто много желите, и ако се довољно трудите, онда вам успех углавном неће изостати.

Новинар: То сам чекала, то значи да онда ви стварно оправдавате вашу причу да не постоји наличје вашег лица?

Др Војислав Шешел: Па можда постоји, нисам га ја тако свестан да бих га могао испитивати, можда бисте ви лакше то могли да проучите уз мало интензивније дружење.

Новинар: Господине Шешел, надам се да није било много провокативних питања, да није било страшно.

Др Војислав Шешел: Па добро, није болело.

Новинар: Није болело, то је најбитније. Наравно, ја вам желим срећу на овим изборима да освојите онако како сте ви то желели и по протоколу како ви кажете - све систематски како је смишљено, свако добро, а ја се надам да ћете нам изаћи у сусрет и следећи пут.

Др Војислав Шешел: Кад год пожелите.

Новинар: Хвала вам још једном.

ПРИВАТИЗАЦИЈА НА ДОСОВСКИ НАЧИН

Начин приватизације, рокови и коме ће предузећа бити поклоњена, у рукама су црне тројке пропаст Србије – Ђинђића, Белића и Влаховића



I

Нема те области друштвеног, економског и социјалног живота у којима ДОС није преварио народ и своје гласаче.

Те вулгарности и виртуелности лажних обећања осећамо сви. Трагедија наше стварности намеће хитну смену њихове власти гонећи нас на хитну акцију.

Нема црне тројке у историји српског народа од Ђинђића, Белића и Влаховића, који раде о економској и социјалној ликвидацији наше земље и грађана у њој.

Стратегију деловања и постигнуте резултате на уништавању земље сада нуде као своје председнички кандидати Лабус и Коштуница.

Бројни су докази овим тврдњама.

Погледајмо како они замишљају даљу приватизацију у Србији.

II

Пошто нема ни од корова такозваних ДОС-овских „стратешких партнера” – значи иностраног капитала – почиње убрзање приватизације на њихов начин. Продата су искључиво добра и квалитетна српска предузећа, а сада се припрема такозвана убрзана приватизација.

Доносе се владине уредбе које фактички уводе класичну распродају нашег природног богатства и предузећа (једна од уредби у прилогу).

Започиње јурњава за домаћим и иностраним криминалцима, а мафији, којој се нуде предузећа у бесцење, почиње масовно нуђење предузећа по „ликвидационој вредности”, а

претходи им масовна политичка ликвидација предузећа путем примене одредби закона о стечају (где акцију предводе Батић и Ђинђић), да би радници добили отказ, а та иста предузећа распродала „будзашто”.

Начин приватизације, рокове и коме ће предузећа бити поклоњена, у рукама је већ поменуте црне тројке економске пропаст Србије.

ПРАЉА





III

Погледајте само како они маштају да униште фирму „Здравље Лесковац“, која је понос не само овог региона, већ и целе Србије.

„У Фармацеутско-хемијској индустрији „Здравље“ у Лесковцу, економски и кадровски веома стабилној компанији у привреди Србије, транзиционе припреме одвијају се према утврђеној динамици. Влада уверење да ће приватизација, по основу тендера, бити завршена до пролећа 2003. године. Та лесковачка фирма за сада је прва на југу Србије за коју је

урађен такозвани профил компаније. У том документу презентовани су најзначајнији подаци о индустрији „Здравље“.

Генерални директор „Здравља“, Петар Стојановић, оцењује да је та компанија једна од десетак најуспешнијих фирми у Србији и да је по садржајима своје делатности врло интересантна за тржиште и атрактивна за инвестициона улагања у развојне пројекте. Стога је Влада Србије, почетком 2001. године, интензивирала процес власничке трансформације који је започет још пре једне деценије.

За финансијског саветника у процесу приватизације „Здравља“ изабрана је компанија „Nomura internacional PLC“ из Јапана, која има изузетан рејтинг у пословним круговима за ту област. Та фирма је за експертизу финансијског пословања „Здравља“ ангажовала ревизорску кућу „КПМГ“ из Холандије, саветника за област међународног права фирма „Dewez ballantine LLP“ са седиштем у Лондону, и саветника за област домаћег права, адвокатску канцеларију „Дражић, Лазаревић и Беатовић“ из Београда, док су послови техничког саветника поверени фирми „ГМ пројект“ из Чешке Републике“. (Економска политика, бр. 2622, стр. 41 и 42).

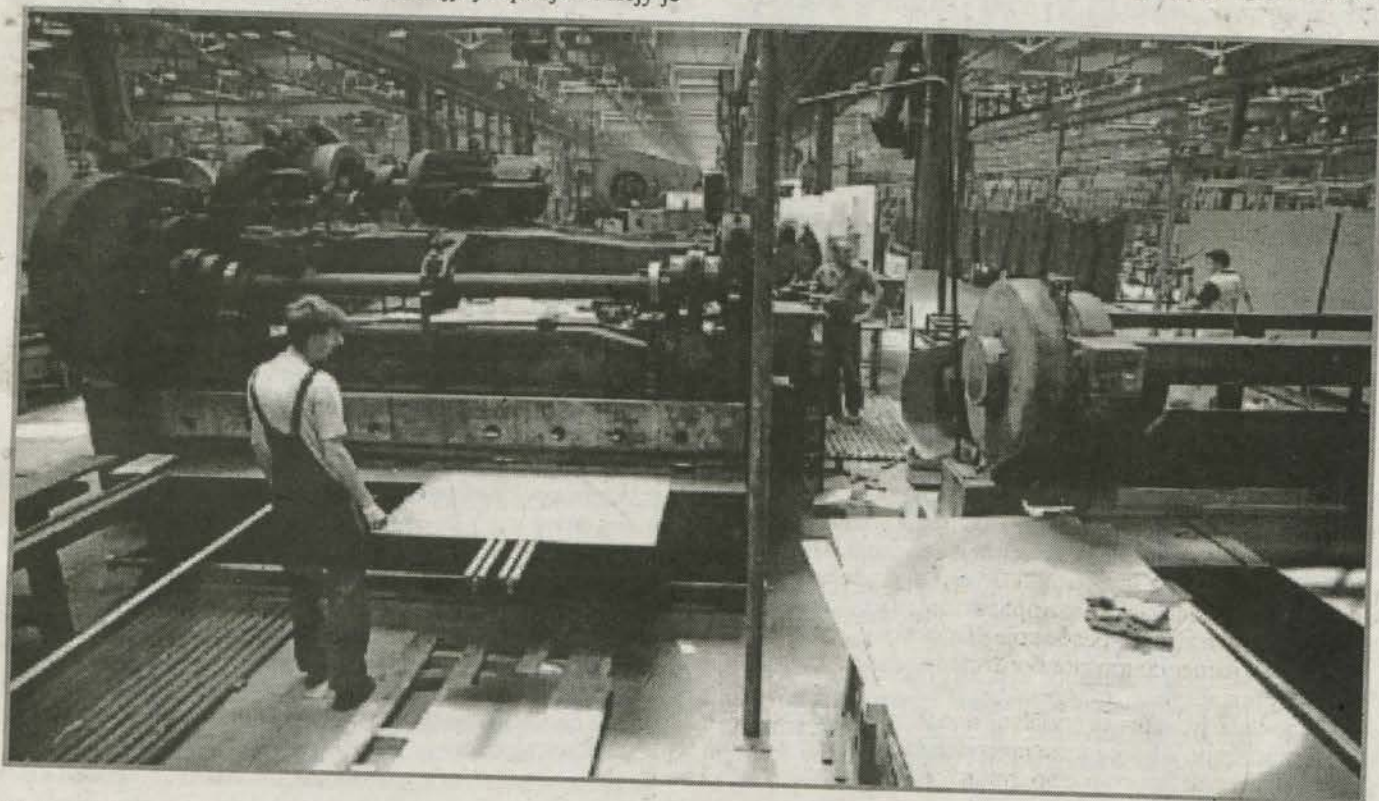
Ангажовање оволико посредничких и саветодавних иностраних и домаћих фирми јединствен је пример. Колико то кошта вероватно је, такозвана, пословна тајна.

Мени је јасно да се спрема спрега домаће и иностране мафије у ликвидацији овога гиганта. На том терену будући председник Србије има уставне и законске обавезе и овлашћења, а тиме и одговорности.

Ако се има у виду да овај регион карактерише очајно стање у привреди, онда се овај проблем поставља као ургентан.

„У већини предузећа у Јабланичком и Пчињском региону... евидентна је хронична неликвидност и недостатак обртног капитала. Лоша је организациона структура, производња није стандардизована према савременим захтевима домаћег и инотржишта, недостају стручни кадрови и отежан је извоз. Такође, нема слободних средстава за инвестиције и нову технологију, што још више погоршава економију“. (Оцена Привредне коморе Лесковац, економска политика, 22. јул 2002. године, стр. 41).

Проф. др Сретен Сокић



НАЈКРАЋИ ПУТ ДО ПРОСЈАЧКОГ ШТАПА

*„Цене двоструко брже расту од раста некадашње немачке марке, односно евра”
Ова студија проф. др Јована М. Ранковића, бившег савезног министра финансија, објашњава погубност и сумрак пољитике неуромењеног курса по сваку цену коју диктирају ни „експерти” досманлијског режима*

Већ више од десет година економско-финансијски амбијент СФРЈ, СРЈ и Србије карактерише диспаратни (не-складни) развој девизних курсева и цена. Сетимо се само чињенице да је у време Савезне владе, на чијем челу је био Анте Марковић, вршена монетарна реформа, праћена деноминацијом и брисањем четири нуле, чиме је уведен такозвани „конвертибилни” динар са курсом од 7 динара за једну немачку марку (ДЕМ).

Грађани су тада могли да мењају у пословним банкама своје динарске зараде у немачке марке по званичном курсу и да путују без виза у велики број земаља. Поменути курс од 7 динара за једну ДЕМ важио је од 28. 12. 1989. до 1. јануара 1991. године. Дакле, целу једну годину, када је курс немачке марке померен од 7 на 9 динара, са важношћу од непуних четири месеца, тј. до 20. априла 1991. године, када је курс поново повећан на 13 динара за једну ДЕМ.

Међутим, мировање курса током 1990. године не значи да су и цене у трговини на велико и мало такође мировале. Напротив, оне су током 1990. године расле и порасле више него двоструко (индекс 221,7) у односу на децембар претходне, 1989. године. Мировање курса и брзи пораст цена подстакли су тражњу за девизама и раст црног курса, тако да је у последњем кварталу 1990. године црни курс вишеструко надмашио званични курс од 7 динара за једну немачку марку.

Последица поменуте асинхронизације раста званичног, црног курса и цена је, пре свега, пад рентабилности пословања извозника, чији су трошкови производње убрзано расли, а приходи од извоза стагнирали. Истовремено је страх од инфлације поспешило изношење девиза и, како се прича у пословним круговима, за две године владавине Анте Марковића из земље, тадашње СФРЈ, изнето је око 10 милијарди немачких марака.

У 1991. години званични курс је два пута померан – 1. јануара и 20. априла – али је раст цена био још бржи него у протеклој години, јер је индекс раста износио 335,7, што значи да су цене из јануара 1990. године петоструко повећане (5,21 пута). То је и разлог што је комерцијални (црни) курс немачке марке порастао почетком децембра 1991. године на 50, а крајем децембра 1991. године на 85 динара. Према томе, петоструко повећање цена прати дванаестоструки раст комерцијалног курса, док је званични курс немачке марке у прве две године порастао само за 85,7%.

Бржи раст комерцијалног курса је, пре свега, последица повећане тражње девиза, условљене страхом од хиперинфлације, али напора извозника да се кроз надување комерцијалних курсева компензирају губици у извозу, настали

обезвређењем ефеката извоза у односу на производне и прометне импуге.

Утркивање раста цена и комерцијалног курса условило је и подизање званичног курса немачке марке од 13 на 65 динара, и то 26. јануара 1992. године, када је комерцијални курс већ достигао ниво од 115 динара за једну немачку марку. То је, истовремено, био наговештај монетарног хаоса, који ескалира у другој половини 1992. године. Јер, већ почетком месеца јула комерцијални курс немачке марке је 14 пута већи него што је био 26. јануара, да би до краја године порастао 148 пута. У исто време званични курс је порастао само три пута.

Брзи пораст комерцијалног курса прати још бржи раст цена, које за целу 1992. годину расту 200 пута, али је то ипак недовољно да се стигне бржи раст комерцијалног курса у 1991. години.

Огромно заостајање званичног курса немачке марке у односу на раст комерцијалног курса и раста цена омогућило је гомилање богатства у другој половини 1992. године путем краткорочног задуживања. Јер, онај који је краткорочним кредитом од 100.000 ДЕМ, добијеним у септембру 1992. године, са роком враћања од 3-4 месеца купио двособни или трособни стан са 10-15% почетне цене изражене у девизном знаку, ако га је купио у првој половини године, са кредитом од годину дана, могао је исти стан да купи и да га отплати и са мање од 1% његове девизне цене. Истовремено, власници динарске штедне изгубили су само у 1992. години 99,5% реалне вредности својих улога. Динарска штедна је већ тада нестала као озбиљна вредност.

Монетарни хаос настао у другој половини 1992. године трагично је ескалирао у 1993. години. Јер, индекс раста цена за целу 1993. годину износио је 352 милиона, што значи да су оне порасле 3,52 милиона пута у односу на протеклу 1992. годину. Истовремено, комерцијални курс немачке марке порастао је у истом периоду 25,6 милиона пута, што значи од 5,1 на 25,6 милиона пута.

Муњевито дизање цена и девизних курсева угрозило је егзистенцију становништва, чије су плате губиле сваку куповну снагу чак и за два дана, па су због тога грађани спас потражили или у исписивању брда чекова, чија је смањена реална вредност од дана реализације компензирала највећим делом смањене куповне снаге примљених зарада. Осим тога, у циљу спасавања од муњевитог смањења куповне снаге примљених зарада грађани су прибегавали промени динарских зарада у конвертибилне валуте (долар, марка), а што је био додатни разлог бржег раста комерцијалних курсева од раста цена.



Опасни догађаји у економско-финансијској сфери, а у периоду од почетка 1990. до почетка 1994. године, открили су чињеницу да фиксирање девизних курсева у условима инфлације, без обзира чиме је она изазвана, стимулира бежање у куповину девиза, што је израз легитимне тежње за заштитом новчаног капитала од губитака његове реалне куповне снаге. Пораст тражње девиза води исцрпљивању девизних резерви, које никада нису неограничене, и подизању комерцијалних курсева, проузрокујући повећање номиналне вредности импута из увоза, а што је додатни фактор подизања цена.

Бежање у девизе, као начин заштите или одржавања куповне снаге новчаног капитала, прати врло брзо ширење тежње за допунском „зарадом“, чији простор шири диспаритетни раст цена и девизних курсева и коју успешно реализују нарочита лица блиска власти, али и она која су стекла на различите нелегалне начине доминирајући економски положај или монопол. Управо се та чињеница и појављује као снажан фактор слабљења воље за ефикасно решавање циљева економских, финансијских и монетарних реформи.

То потврђују догађаји настали после монетарне реформе, покренуте од стране гувернера Аврамовића почетком 1994. године, тачније 24. јануара, када је 12.000.000, након скидања шест нула 1. новембра 1993. године, и девет нула 1. јануара 1994. године, замењено за нови динар и када је успостављен паритетни однос између динара и немачке марке. Званични курс од једног динара за једну немачку марку важио је близу две године (до 25. новембра 1995), али је већ половином 1994. године комерцијални курс почео да расте, да би до краја те године достигао ниво од 1,70 динара за једну немачку марку. У истом периоду цене су порасле за 109,4% (Индекс 209,4). Током следеће, 1995. године, комерцијални курс је наставио да расте, и од 25. новембра достигао ниво од 3,40 динара, када је и извршено повећање званичног девизног курса на 3,30 динара за једну немачку марку.

До краја 1995. године комерцијални курс је порастао на 3,50 динара, док су цене у тој години порасле за 120,2%, што значи да је у периоду од две године комерцијални курс порастао 3,5 пута, а цене 4,6 пута.

Званични курс од 3,3 динара за једну марку важио је до 1. априла 1998. године, када је подигнут на шест динара за једну немачку марку, а што је било званично признање комерцијалног курса, који је већ тада достигао поменути ниво од

шест динара, приближавајући се тако расту цена на мало од осам пута.

Ново подизање званичног курса од 30 динара за једну немачку марку уследило је 6. децембра 2000. године, када је ниво цена на мало већ био близак индексу од 3500, у односу на базну, 1994. годину. Од тада, званични курс немачке марке, односно евра, није мењан, и по томе курсу се, де факто, тренутно врши слободна куповина девиза у пословним банкама.

Међутим, цене настављају да расту, и до краја 2001. године достижу индекс од 5.078,5, а до краја јуна 2002. године близу 5.500, у односу на базну 1995. годину. До краја текуће, 2002. године, раст цена на мало апроксимираће индексу од 6.300, чему би одговарао двоструко већи курс немачке марке, односно евра. Према томе, очигледно је да цене двоструко брже расту од раста званичног курса немачке марке, односно евра.

Шта је разлог бржег раста цена на мало и поред редукованих трошкова финансирања (камата) и мировања девизних курсева? То су, свакако, и пре свега подзапосленост (коришћење капацитета око 40%), високи текући и кумулирани губици (укупно близу 900 милијарди динара), финансирање губитака кредитима, који се укамаћују високим каматама, као и повећање зарада у 2001. години за 107% у односу на претходну годину. Јер, у апсолутном износу бруто плате су порасле у 2001. години за 82,8 милијарде динара (од 77,6 на 160,4 милијарди динара).

Високи текући и кумулирани губици увели су предузећа низа индустријских грана у зону банкрутства. То су нарочито:

- 19 предузећа електропривреде;
- 6 предузећа за производњу угља;
- 1 предузеће за производњу деривата нафте (НИС);
- 49 предузећа црне металургије;
- 181 предузеће за производњу хемијских производа;
- 28 предузећа бродоградње;
- 6 предузећа за производњу руде обојених метала.

Сва поменути, изузев предузећа електропривреде, изгубила су цео капитал, што значи да су презадужена и налазе се у зони стечаја. Али, поред свих поменутих, са високим губицима су готово сва велика предузећа за производњу саобраћајних средстава, за производњу електричних машина, машиноградње, металопрерађивачке, текстилне, обућарске и прехрамбене индустрије. Коначно, угрожена предузећа су и готово сва велика предузећа саобраћаја и везе и друштвене трговине.

Како се одржава мировање девизних курсева? Основа има више, али су свакако одлучујући: смањена тражња девиза због ниске запослености и ниских резерви зарада, расположивих за куповину девиза; одложена враћања девизних дугова и девизне штедње; знатни девизни приливи по основу девизних пензија и дознака, донација, нови девизни кредити и трошење расположивих девизних уштеда. Свему томе треба додати и чињеницу да је успоренији раст цена ублажио интерес за куповину девиза, срачунату на краткорочну заштиту од губитака куповне снаге текућих зарада, које се у целини троше за потребе преживљавања.

Које су консеквенце мировања девизних курсева, уз истовремени раст цена на мало? Оне су бројне и све су негативне. При томе, пропадање извозника је међу њима можда најупадљивија негативна последица. Јер, сетимо се само бројних великих фабрика конфекције и обуће, међу којима су: „Рудник“ Горњи Милановац, „Јумко“ Врање, „Беко“ Београд, „Клуз“ Београд, „Индустрија обуће“ Београд, „Коштана“ Врање, „Леда“ Књажевац, и друге, које су добар део своје производње, чак и до 80%, извозиле. Сада су скоро све на издисају, изгубивши цео сопствени капитал и доспевши тако у зону стечаја. Али, то није никакво чудо ако се има у

виду да раде са минималним капацитетом и да је девизни ефекат по норма часу више него преполовљен. Јер, после две године и са више него дуплираним трошковима експлоатације приходи су због мировања девизних курсева остали непромењени. У сличној ситуацији су и остали извозници, што јасно потврђује негодовање произвођача малина и купина.

Увоз свега и свачега из подручја робе широке потрошње је, такође, изражена негативна појава. Суманута потрошња девизних резерви је очигледна, али уз раширене појаве царинске и пореске евазије (избегавање пореза), што је видљиво на сваком кораку, а нарочито на бројним бувљацима, никлим као печурке после кише, као и на многобројним тезгама, које су закрчиле главне улице готово свих градова.

Пропадање великих извозних предузећа подстиче социјалне немире, на шта подсећају бројни штрајкови и незадовољства, појачавајући осећај пословне несигурности и високог ризика, што све спутава интерес страних инвеститора за улагање у велика предузећа. А у 1100 великих предузећа запослено је око 800.000 радника или 58,52% од укупног броја запослених у привреди. Од поменутог броја 650-700 предузећа произвело је око 88% свих кумулираних губитака и налазе се у зони стечаја.

Насупрот томе, преко 55.000 малих приватних предузећа са безначајним капиталом (8,5% укупног капитала), ослоњено је у финансирању свих залиха на друштвена и јавна предузећа и запошљавају само 234.000 радника, што је једва нешто преко четири радника по предузећу. Стога је придавање претераног значаја малим предузећима и веровања да је то подручје прави спас за привреду чиста илузија. Јер, мала предузећа – да, али уз санирање и оживљавање великих, која имају перспективе и која обезбеђују посао малим предузећима. Без тога би било потребно 200.000 нових малих предузећа са довољним капиталом, али уз бригу шта да производе и коме своје производе да продају.

Све у свему, економско-финансијска ситуација данас подсећа у много чему на оно што је било 1990. и 1991. године, као и на прве две године после монетарне реформе гувернера Аврамовића из 1994. године. Цене напредују, курс мирује. Али, то не може да траје дуго, још мање – вечито. И, када се у будућности догоди девалвација, шта ће онда бити? Искочиће огромне милијарде губитака, попут 2000. године, када су текући губици износили више од 286 милијарди динара.

Па и сада, евентуално изједначавање девизних курсева са растом цена проузроковало би одмах објективирање скривених губитака од најмање 300 милијарди динара. Јер, сви ино-кредитори, инвеститори и стране банке, које оснивају своје „квази-филијале“, инсистирају да њихови улози буду у девизном знаку. Зашто, ако је девизни курс чврст, ако се привреда Србије опоравља? Због тога што су сви они сумњичави и не верују да је садашња ситуација дуговечна. Због тога они настоје да своје улоге пласирају што независније у односу на матичне фирме, што профитабилније и са опцијом брзог враћања уложеног. По правилу да сав капитал и што већи део активе буду у девизном знаку. Злу не требало.

Они се противе измени Закона о рачуноводству и одредби да се капитал не ревалоризује према расту девизног курса, него сагласно расту цена на мало, тврдећи да их то тера у губитак. А то није тачно, што се јасно види из става 2, члана 63, који допушта одустајање од ревалоризације ако предузеће или банка улази у зону губитка по томе основу. Али, у питању је нешто друго. Они хоће велике добитке, док домаће банке исказују губитке са истим приходима или, ипак, раде без добитака.

Према томе, досадашња анализа показује сумрак са политиком непромењеног курса по сваку цену, коју диктира не знам ко, али би вредело да се зна. Ипак, у интересу ове земље и овог народа требало би прекинути са праксом која до сада није оправдала очекивања.

Проф. др Јован М. Ранковић

РЕПТИЛ



ПРИВРЕДА У ЋОРСОКАКУ

Излазак из тосиојеће зоне сумрака није могућ без обимног прилива новог капијала, ошварања иржиии, повећања производње и продаје и ошварања нових радних местиа. Велика је илузија да ће приватизација, ио сада важећим законима, брзо и ефикасно решии тосиојеће ирроблеме

Подаци из биланса успеха и биланса стања свих предузећа привреде Србије за 2001. годину (без предузећа са Косова и Метохије) показују у поређењу са претеклом и претходних седам година, као и у поређењу са растом цена на мало, који је показатељ развоја инфлације, следеће карактеристике:

- настављено смањење броја запослених,
- настављен пораст текућих и кумулираних губитака,
- знатно већи раст обавеза у односу на потраживања, као показатељ претеране задужености и друге карактеристике.

Губици у привреди Србије достигли су на крају претходне 2001. године 736,2 милијарде динара, или 24,5 милијарде ДЕМ. То је у односу на сопствени капитал више од једне трећине, или тачније 35,8% сопственог капитала свих друштвених, мешовитих и приватних фирми централне Србије и Војводине.

Укупне краткорочне обавезе на крају 2001. године свих привредних субјеката достигле су 1.127 милијарди динара,

или 37,6 милијарди ДЕМ, док су, на другој страни, краткорочна потраживања двоструко нижа и износе само 583 милијарде динара, или 19,4 милијарде ДЕМ.

Са тако високим степеном задужености привреда се не може раздужити ни да прода све залихе сировина, репроматеријала, производње у току, готових производа, увозне и домаће трговачке робе, укључив и дате авансе за нове набавке, јер то све износи само 300 милијарди динара, или нешто више од 10 милијарди ДЕМ.

Професори Ранковић (савезни министар финансија у оставци) и Илић изводе закључак да је презадужена привреда већи дужник, на једној страни, него што има потраживања и залиха, на другој страни, за читавих 8,2 милијарде ДЕМ.

У наставку ове анализе професори Ранковић и Илић указују и на чињеницу да су по сваком запосленом у привреди, а њих је у 2001. години било 1.367.367 или 239.096 мање него 1994. године, веће обавезе од потраживања 13:300





ДЕМ. Имајући у виду чињеницу да је за укупне бруто зараде свих 1.367.367 запослених, са накнадама и личним расходима, усмерено у 2001. години 160,4 милијарде динара, или 5,4 милијарде ДЕМ, односно годишње просечно по 3.910 ДЕМ, јасно се може извести закључак о степену задужености наше привреде, којој у 2001. години нису помогле ни реформе.

Друштвеним и мешовитим предузећима, како истичу професори Ранковић и Илић, недостаје 425 милијарди динара дугорочног капитала. То додатно отежава и лоша финансијска ситуација 55.225 приватних предузећа, чије укупне залихе од преко 105 милијарди динара финансирају фактички друштвена и мешовита предузећа. На такву констатацију указује укупан износ обавеза из пословања, код приватних предузећа, који износи 182,4 милијарде динара и које су веће од краткорочних потраживања из пословања ових предузећа за пуних 66 милијарди динара, или 2,2 милијарде ДЕМ. Из тога је изведен закључак да је сасвим сигурно да настојање за санирањем друштвених и мешовитих предузећа треба да прате строжије мере у захтеву за одржањем пуне ликвидности приватних предузећа, која у укупном броју предузећа учествују са 84,8%.

Друштвена и мешовита предузећа, њих 7.553, запошљавају 1.113.440 радника, или 81,36% од укупног броја запослених. Међу њима су највећи узрочници губитака 459 великих друштвених предузећа која запошљавају 425.248 радника и без њиховог санирања, или елиминисања, нема никаквог изгледа за санирање привреде у целини. Али, њихово елиминисање из пословног живота поставља проблем наплате од њих 550 милијарди динара дугорочних и краткорочних обавеза, јер ова групација предузећа дугује 109,5 милијарди динара по основу дугорочних зајмова и 437,9 милијарди динара разних краткорочних обавеза, од којих банкама 93,8 милијарди динара, добављачима 256 и разних других обавеза 89,5 милијарди динара. Несумњиво је да тако високе обавезе заслужују сериозно испитивање оправданости санирања ове групације предузећа, што представља улажење у дубину, тј. у преиспитивање свих аспеката њиховог пословања.

Највеће губитке остварују следеће привредне гране:

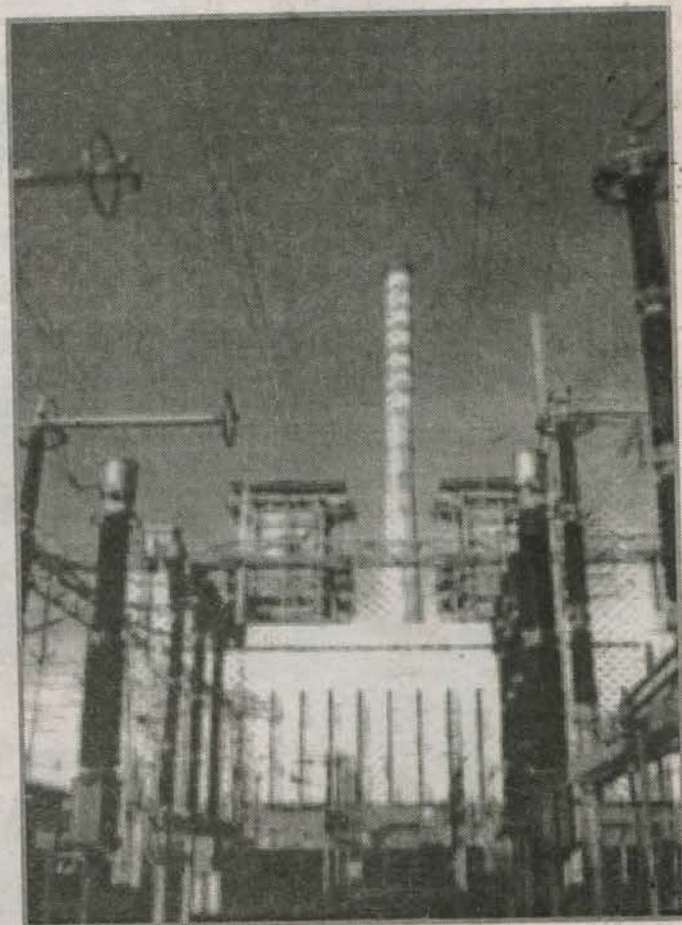
- електропривреда,
- производња угља,
- производња нафте и гаса,
- црна металургија,
- производња хемијских производа,
- машиноградња,

- производња саобраћајних средстава,
- производња електричних машина и апарата и
- производња прехранбених производа.

Овим индустријским гранама недостаје 267,8 милијарди динара дугорочног капитала, што је 76,23% укупно недостајућег дугорочног капитала свих предузећа индустрије и рударства. Међу њима у најтежој ситуацији је производња нафте и гаса којој недостаје дугорочни капитал у износу од 64,7 милијарди динара, или 2,16 милијарди ДЕМ. На другом месту је електропривреда којој недостаје дугорочни капитал од 53,5 милијарди динара, док је на трећем месту црна металургија којој недостаје дугорочни капитал од 50,4 милијарде динара. Ради се, закључују професори Ранковић и Илић, о 64 предузећа која запошљавају 55.642 радника, а којима недостаје 168,6 милијарди динара дугорочног капитала, што је 48% укупно недостајућег капитала индустрије и рударства. Наш закључак је да са тим недостатком од 5,6 милијарди ДЕМ у ова два јавна предузећа Србије (електропривреда и НИС) и у црној металургији, као презадуженој, треба се сукобити.

Професори Ранковић и Илић у завршном делу ове обимне студије истичу да се за прво финансијско излечење претпоставља обезбеђење додатног дугорочног капитала од 12 милијарди ДЕМ, те да све истакнуте околности да је привреда у целини суштински угрожена, да је без капитала, да је значајан пад броја запослених, да је притискана социјалним захтевима и да извлачење из тешкоћа није могуће без обимног приливачног капитала, отварања тржишта, повећања производње и продаје и отварања нових радних места. С тим у вези треба сматрати као чисту илузију да ће приватизација у складу са сада важећим законима решити брзо и ефикасно поменуте проблеме, истичу аутори студије.

Проф. др Јован Ранковић
Проф. др Гаврило Илић



Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

**ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА**

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ



У својој најновијој књизи проф. др Војислав Шешел, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма. Шешелево дело одликује критички приступ и бриљантна анализа, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија,

дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешел је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију "Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића". Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајнији аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

**КЊИГА ИЗЛАЗИ ИЗ ШТАМПЕ
11. ОКТОБРА 2002. ГОДИНЕ**

**ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСАК**

**КЊИГА "ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА" МОЖЕ СЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН
КАО И У СВИМ ОПШТИНСКИМ ОДБОРИМА СТРАНКЕ**

**ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА
ПРАВО НА ПОПУСТ ОД 70% ИМАЈУ СВИ ЗАИНТЕРЕСОВАНИ
КОЈИ КЊИГУ КУПЕ ДО 31. ОКТОБРА 2002. ГОДИНЕ**

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21



МИТИНЗИ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

14. септембар, Вршац у 12 часова
14. септембар, Панчево у 17 часова
15. септембар, Зрењанин у 18 часова
16. септембар, Сомбор у 17 часова
17. септембар, Ваљево у 18 часова
18. септембар, Смедерево у 17 часова
19. септембар, Јагодина у 18 часова

20. септембар, Кикинда у 17 часова
21. септембар, Лозница у 12 часова
21. септембар, Шабац у 18 часова
22. септембар, Сремска Митровица
у 18 часова
23. септембар, Ниш у 18 часова
24. септембар, Нови Сад у 18 часова

БЕОГРАД 25. СЕПТЕМБАР

У 17 ЧАС. ИСПРЕД САВЕЗНЕ СКУПШТИНЕ

КОСОВСКА МИТРОВИЦА

26. СЕПТЕМБАР У 12 ЧАС.

ТРГ ШУМАДИЈА

